ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စိန်ခေါ်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီခေါ် စုံထောက်ဌာနအတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်း၌ လစဉ်ရေးသားရသော ရီပေါ့ခေါ် အစီရင်ခံစာများနှင့် ရီတန်းခေါ် လချုပ်ပြန်တန်းများကို တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးသားလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်နှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော အိုင်ပီ ဦးကိုကိုကြီးခေါ် လက်ဝါးကိုကိုကြီး ဆိုသူသည် လေကလေးတရွှီရွှီချွန်၍ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်က...
" ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့သူများကတော့ လေကလေးတရွှီရွှီချွန်ပြီး ဟိုအခန်းကူး ဒီခန်းကူးလုပ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။ " ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
" ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရတာ မနာလို မရှိစမ်းပါနဲ့ဗျာ " ဟုပြောဆိုကာ တဟဲဟဲရယ်လေ၏။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်ယခုလုပ်နေရသော အစီရင်ခံစာနှင့် လချုပ်ပြန်တမ်းများမှာ ယခင်ကဦးကိုကိုကြီးလုပ်ရသော တာဝန်များဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြီးခဲ့သောနှစ်က ဦးကိုကိုကြီးသည် လချုပ်ပြန်တမ်းများကို အမှားမှားအယွင်းယွင်းပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်မင်းကြီးသည် ‘ဘောက်ဆင်ပလေး’ ရမည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုတာဝန်များကို ဦးကိုကိုကြီးအားမခိုင်းတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ စုံထောက်မင်းကြီးက ခိုင်းတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးကိုကိုကြီးသည် လေကလေးတရွှီရွှီချွန်၍ သက်သာစွာနေထိုင်နိုင်သော အခွင့်အရေးကြီးကို ရရှိသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေးလက်စ အစီရင်ခံစာကို ခေတ္တရပ်နား၍ ဆေးတံကိုမီးညှိလိုက်ပြီးလျှင်...
“နေစမ်းပါအုံး ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ အဲဒီတုန်းကပြန်တမ်းတွေကို တမင်တကာများမှားအောင် လုပ်လိုက်တာလားဗျာ” ဟုကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲဗျာ။ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်ရေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အိမ်နားက မြေတိုင်းစာရေးလေးကို တလခြောက်ကျပ်နဲ့ လခပေးပြီးခိုင်းထားတာ၊ အဲဒီငတိလေးက လစဉ်ရေးပေးနေတာ၊ အဲဒီကောင်လေးက သူ့မြေတိုင်းအလုပ်တွေကလဲပင်ပန်း၊ ကျုပ်ဆီကအလုပတေီကလဲများဆိုတော့ အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရေးချင်တာတွေ လျှောက်ရေးထဲ့လိုကတာဗျို့၊ စုံထောက်ဌာနက တစ်လအတွင်း ဖော်ထုပ်ခဲ့သော လူသတ်မှု စုစုပေါင်းဆိုတဲ့အကွက်မှာ (၁၃၀၀) လို့ထည့်လိုက်တာဗျ။ တစ်လအတွင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်မှု (၁၃၀၀) ရှိမှာလဲဗျာ။ ပြီးတော့ စုံထောက်ဌာနက တစ်လအတွင်း အသုံးပြုခဲ့သော သေနတ်ကျည်ဆန် ဆိုတဲ့နေရာမှာ (၆၀၀) လို့ထည့်လိုက်တာဗျ။ စုံထောက်ဌာနက သေနတ်ဘယ်နှစ်ချက်များ ဖောက်ရဖူးလို့လဲဗျာ” ဟုပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးဒီလောက်ကွာကုန်တာလဲဗျာ” ဟုကျွန်ုပ်ကမေးလိုကလေ၏။
“အဲဒီကောင်လေးက သူ့ရဲ့မြေတိုင်းဌာနက တိုင်းထွာလို့ရတဲ့ပေအရေအတွက်တွေ၊ သံကြိုးအရေအတွက်တွေကို ကျုပ်တို့ စုံထောက်ဌာနက ပြန်တမ်းတွေမှာ လာပြီးဖြည့်လိုက်တာဗျို့။ ကျုပ်ကလဲ သူ့ယုံပြီး မစစ်ဆေးမိဘူးဗျ။ အဒီမှာ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး ရုပ်တဲဝပ်နဲ့ ကျုပ်တို့စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရင်ပင်တို့ နပမ်းလုံးရမလိုဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ကျုပ်က ကောင်လေးကိုယုံပြီး မစစ်ဆေးဘဲ လက်မှတ်ထိုးတင်လိုက်တယ်၊ မစ္စတာကရင်ပင်ကလဲ ကျုပ်ကို ယုံပြီးမစစ်ဆေးဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်၊ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကလဲ မစ္စတာကရင်ပင်ကိုယုံပြီးမစစ်ဆေးဘဲ ဟုမ်းကိုပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဟုမ်းက မင်နစ်စတာက ဖတ်ကြည့်ပြီး တစ်လအတွင်းလူသတ်မှု (၁၃၀၀) ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်နေပြီလို့ပြောလိုက်တာလားလို့ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့မေးတော့မှ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးလဲ ပြန်တမ်းကိုပြန်ပြီးဖတ်ကြည့်မိတာကိုး၊ အဲဒီမှာ မစ္စတာကရင်ပင်ကို ‘ချဲလင်း’ တောင်းတော့တာပဲ၊ မစ္စတာကရင်ပင်ကလဲ ရုပ်တဲဝပ်ကိုပြန်ပြီးဆဲတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှသူလဲ ပြန်တမ်းကိုပြန်ပြီး ဖတိကြည့်တော့ မှားနေတာကိုတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ကိုကြိမ်းတော့တာပဲ၊ ကျုပ်လဲပြန်တမ်းကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ကောင်လေးကို ကြိမ်းရတော့တာကိုး၊ အဲဒီမှာကောင်လေးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ‘ကျွန်တော်ကရုံးကပြန်တမ်းတွေမှာ ထုံးစံရှိလို့သာ

ရေးနေကြတာ၊ တကယ်တမ်းဖတ်တယ်လို့မထင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဂဏန်းတွေရေးထည့်လိုက်တာပါ ဆရာရယ်’ တဲ့၊ သေရောဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ‘အင်ခရီမင်’ တစ်နှစ်အဖြတ်ခံရပြီး အဲဒီအလုပ်တွေ ခင်ဗျားဆီရောက်သွားတော့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလဲ မလုပ်ချင်ရင် တစ်လအတွင်းလူသတ်မှုပေါင်းဆိုတဲ့ အကွက်မှာ (၁၃၀၀) လို့သာရေးထည့်လိုက်ဗျာ” ဟုဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။

“ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကသာ ကံကောင်းလို့ အင်ခရီမင်လောက်ရပ်တာ။ ကျုပ်ဆိုရင်တစ်ခါထဲတန်းပြီး အလုပ်ပြုတ်သွားလိမ့်မယ်ဗျို့” ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်ရုံးမှ မောင်ညိုဆိုသော ပြာတာလေးသည် အခန်းအတွင်းဝင်လာပြီးလျှင်...
“ကဲကဲဆရာတို့ ဆရာတို့၊ လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ်စီသာ ယူသွားကြပေတော့၊ မင်းကြီးကတော့ဆူနေပြီ” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက မောင်ညို၏ခေါင်းကို သူ၏လက်ဝါးကြီးဖြင့် တအားပုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာကရင်ပင်၏ ရုံးခန်းသို့ဝင်ကြလေ၏။ မဝင်မီ၌ ဖိနပ်ကြိုးစီးခြင်း၊ ခါးပတ်ပြင်၍ပတ်ခြင်း၊ အကျီကြယ်သီးများစုံစေ့စွာ တပ်ထားခြင်းရှိမရှိကို စစ်ဆေးခြင်းစသည့် လူကြီးအပြစ်ရှာလွယ်သော အချက်များကို ပိတ်ဆို့ကာကွယ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက်မှ အခန်းအတွင်းသို့ ဆလံပေး၍ ဝင်ကြရကုန်၏။

ထိုသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့အရင် ရောက်ရှိနေသော စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်၊ စုံထောက်ကိုစိန်လှ၊ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းနှင့် ဘိလပ်ပြန်ဆရာစိန်တို့ကို တန်းစီလျက်သား တွေ့ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ၎င်းတို့နှင့်အတူရော၍ တန်းစီကာမတ်တပ်ရပ်နေရလေ၏။

ထိုအခါစုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာရင်ပင်က ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း...
“လူညံ့တွေ၊အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊မြည်းသတ္တဝါလိုငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ကောင်တွေ၊ အခုမင်းတို့အတွက်အလုပ်ပေါ်ပြီ။ ထောက်ကြံ့၊ ရာဘာခြံနားက ကားလမ်းပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်သွားပြီလို့ အခုပဲ တယ်လီဖုန်းရတယ်၊ အဲဒီတရားခံကို မောင်မင်းတို့ထဲက ဖမ်းပေးပါမယ်လို့ အာမခံနိုင်တဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလဲ ငြိမ်၍နေကြရလေ၏။
ထိုအခါမစ္စတာကရင်ပင်က ...
“လခအလကားယူနေတဲ့ကောင်တွေ၊ အဲဒီအမှုကိုမင်းတို့လိုက်ကြပါ၊ တစ်လအတွင်း တရားခံကိုမမိရင် အလုပ်ထုပ်ပစ်ပါဆိုတဲ့ အာမခံစာမျိုး ရေးသွားဝံ့တဲ့ စုံထောက်ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါစုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးက ရွှေသွားအောင်မြင့်ဟုဆိုသော စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်အား တိုးတိုးကပ်၍...
“ဒီမှာ ကိုအောင်မြင့်၊ ခင်ဗျားသွားရေးစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဆိုရင်ဖြစ်လောက်ပါတယ်ဗျ” ဟုအနီးကပ်၍ ချောက်တွန်းလေတော့၏။ ထိုအခါ ရွှေသွားအောင်မြင့်က...
“ခင်ဗျားသွားပြီးရေးပါလား” ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စုံထောက်မင်းကြီးက...
“ မောင်မင်းတို့ လူမျိုးဟာ သတ္တိအလွန်ကောင်းတယ်လို့ကြားဖူးတယ်၊ စစ်တိုက်ခါနီးမှာ လက်မကိုအပ်နဲ့စိုက်တာတောင် တွန့်မသွားတဲ့သူကိုမှ ရွေးပြီးခေါ်တယ်ကြားဖူးတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ဟာနဲ့ မောင်မင်းတို့သတ္တိဟာအများကြီးကွာနေတယ်၊ ကဲ... မောင်မင်းတို့ ဘာပြောမလဲ” ဟုပြောလိုက်စဉ်၌ပင် သက္ကလတ် ဦးထုပ်ဟောင်းတခုကို ဆောင်း၍ ဗလေဇာကွတ်အကျီဟောင်းတခုကို ဝတ်ကာ လွယ်အိတ်တလုံးကိုလွယ်လျက် လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေ၏။

ထိုသူ့ကိုမြင်လျှင် ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား တံတောင်ဖြင့် အသာတွတ်ရင်း...
“ ဦးအောင်သင်း၊ ဟိုမှာ..ဟိုမှာ၊ ကျုပ်တို့လူကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လေဗျာ၊ ရွှေဘိုဂတ်ကနေ ဘယ်လိုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာတုန်း” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီးဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မစ္စတာကရင်ပင်၏ စားပွဲမှကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လွယ်အိပ်ကြီးအား မစ္စတာကရင်ပင်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲပစ်တင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကုတ်အကျီအတွင်းမှ ဂလေစီယာ ခေါ် ရေခဲတောင်တဆိပ် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူ၍ နှုတ်ခမ်းဖျား ၌ မမိတမိလေး တေ့ကာ

မီးညှိရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မီးခိုးများကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လွန်စွာအချိုးကျသော လေယူလေသိမ်းဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပါယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားကိုပြောလိုက်လေ၏။
" ဒီမှာ မစ္စတာကရင်ပင်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ တကယ်ကိုသတ္တိရှိတဲ့ လူမျိုးတွေပါ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေဆိုပြီး နိုင်ထက်စီးနင်းပြောနေတာကိုး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အမှုကို လိုက်လို့တစ်လအတွင်းမပေါ်ရင် အလုပ်ကထွက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးခိုင်းတယ်၊ ဒီတော့ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီးမေးရအုံးမယ်။ အဲဒီအမှုကိုလိုက်လို့ တစ်လအတွင်း တရားခံပေါ်ရင်ရော ခင်ဗျားကအလုပ်ကထွက်ပေးမလား၊ အဲဒီလိုလောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ စိန်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ"

အထက်ပါအတိုင်းပြောပြီးနောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားၗ တေ့ကာ မစ္စတာကရင်ပင်၏ မျက်နှာကို မခိုးမခန့် ကြည့်နေပုံမှာ လွန်စွာအရသာ ရှိလှတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အနားသို့ကပ်ကာ...
"ကျုပ်တို့နဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ ကွာတဲ့အချက်က အဲဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့က မျက်နှာဖြူအရာရှိကို သိပ်ပြီးကြောက်ရတယ်၊ သူကလူရာတောင်မသွင်းဘူး။ အခုမြင်ပြီမဟုတ်လား။ ပြန်လဲမေးလိုက်ရော မစ္စတာကရစ်ပင်ငြိမ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ သူက ကျုပ်တို့ချည်း အလုပ်ထွက်ခိုင်းနေတယ်၊ သူ့အလုပ်က ထွက်ဖို့တော့မပါဘူး" ဟုပြော်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက်မင်းကြီက...
"ဆားပုလင်းနှင်းမောင်... ရွှေဘိုဂတ်မှာ ပို့ထားတာ ဘာဖြစ်လို့ဒီကိုရောက်လာတာလဲ" ဟုမေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ သံကြိုးစာတစောင်ကို ထုတ်၍ မခိုးမခန့်အမူအရာဖြင့် ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပေးထလိုက်ရင်း...
"ဟုမ်းကသံကြိုးရိုက်ပြီး စီအိုင်ဒီကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ဖို့ ခေါ်လို့ ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ" ပြောလိုက်လေ၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်လဲ သံကြိုးကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...
"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ.. ခုထောက်ကြံ့ ကားလမ်းပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေပြီတဲ့၊ တရားခံအမြန်ဆုံးပေါ်အောင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပဲ တတ်နိုင်မှာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် လွယ်အိပ်ကိုကောက်၍ လွယ်ကာ...
"ကျုပ်နဲ့ကော အလောင်းအစား လုပ်ချင်သေးလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က...
"မလောင်းချင်ပါဘူး" ဟုပြန်ပြော၏။
ထိုအခါဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"မလောင်းချင်တာလား၊ မလောင်းဝံ့တာလား" ဟု ထပ်မေးလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က...
"မလောင်းဝံ့တာပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က...
"တရားခံကို မကြာခင်ဖမ်းပေးမယ်" ဟုပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်သည် ရှိုးတိုးရှန့်တန့် မရဲတရဲလေသံဖြင့်...
" ကျနော်မျိုးတို့လဲ သခင်ကြီးကို ကတိသာ မပေးဝံ့တာပါ။ တရားခံကိုတော့ မိအောင်ဖမ်းပေးနိုင်ပါတယ်။"
ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကိုစိန်လှနှင့် ကိုတင်ဝင်းတို့လဲ ထိုအဓိပ္ပါယ်မျိုးပါသော စကားများကို မင်းကြီးအားမျက်နှာချိုသွေး၍ ပြောကြကုန်၏။ ထိုအခါမင်းကြီးက...
"ဂတ်ဒေါက်၊ အရူးတွေ၊ အခုမှအသံထွက်လာတဲ့ကောင်တွေ" ဟုမောင်းထုတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ၄င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ နားရွက်ကုပ်၍ ထွက်သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား...
"မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဒီလိုလူမျိုးတွေအတွက် ထားတာဗျ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်များသည် စီအိုင်ဒီမှ ကားများကိုထုတ်၍ အခင်းဖြစ်ပွားရာ ထောက်ကြံ့ရာဘာတောအနီးသို့ သွားရန်စီစဉ်ကြကုန်၏။ ကိုစိန်လှတို့လူစုမှာ ကားတစ်စီးရ ၍ ဦးကိုကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့မှာ ကားတစ်စီးရကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကားကို ဦးကိုကိုကြီးက မောင်းလေ၏။ အခြားကားတစ်စီးကို ရွှေသွား ကိုအောင်မြင့်က မောင်းလေ၏။ လမ်းတွင် ရွှေသွားကိုအောင်မြင့်က ကျွန်ုပ်တို့ကားအား ကားချင်းလိုက်၍ ပြိုင်ပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးက...
"ခေါင်းချင်းတည်ပေးလိုက်လို့ ရွှေသွားကားတော့ ချောက်ထဲကျတော့မှာပဲ၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူကပြိုင်လို့ ကိုယ်ကမပြိုင်လို့မဖြစ်ဘူး" ဟုပြောပြီးလျှင် စက်ရှိန်မြှင့်၍ ပြိုင်လေတော့၏။ ကားနှစ်စီးသည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ တအားကုန်ပြိုင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်္ဂလာဒုံအလွန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ကားသည် ရွှေသွားကိုအောင်မြင့်တို့ကားကို အပြတ်အသတ်နိုင်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဒီမှာ ကိုအောင်မြင့်၊ ငယ်ပါသေးတယ် ငါ့လူရာ" ဟုမခံချင်အောင် အော်ပြော၍ မောင်းခဲ့လေတော့၏။ ထောက်ကြံ့အနီး ရာဘာတောကြီးဆီသို့ ရောက်လျှင် ကားလမ်းပေါ်တွင် အော်စတင်ကားလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပုလိပ်အချို့နှင့် လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကိုလည်း အဝေးမှမြင်ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား အနီးသို့ရောက်သောအခါ ပုလိပ်များသည် လူများကိုရှင်းပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားကိုရပ်၍ အော်စတင်ကားလေးစီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်လာပြီးလျှင်...
"အလောင်းလဲ မရွှေ့ရသေးဘူးဆရာ၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်ရအောင် ဆရာတို့ လာတဲ့အထိ စောင့်နေတာပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက ထိုရာဇဝတ်အုပ်အား...
"ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ခြေရာလက်ရာ ပျက်သည်ဖြစ်စေ မပျက်သည်ဖြစ်စေ အတူတူပါပဲဗျာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါရာဇဝတ်အုပ်က...
"ဆရာတို့က လုပ်သက်ရင့်ပြီဆိုတော့ ကျွမ်းနေပြီကိုး" ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးကိုကိုကြီးက...
"ကျွမ်းနေလို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်ပျက် မပျက်ပျက် ဘာမှမထူးဘူးဆိုတာက ဘာမှမသိလို့ဗျို့"
ဟုပြောလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် နောက်သည်ဟုထင်မှတ်၍...
"ဆရာက တော်တော်ပျော်တတ်တာပဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ဒရိုင်ဘာထိုင်သော နေရာတွင် သေဆုံးနေသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ချောမောလှပသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

၄င်း၏ လည်စလုတ်နေရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအပေါက်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုဒဏ်ရာမှာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သွင်းလိုက်သော ဒဏ်ရာကဲ့သို့ လည်စလုတ်အား ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်စေလေတော့၏။
ထိုဒဏ်ရာမှ စီးကျသော သွေးတို့သည် ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ် သို့ တိုင်အောင် စီးဆင်းကျနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ရွှေသွားကိုအောင်မြင့်တို့ကားသည် ရောက်ရှိလာပြီး ကိုအောင်မြင့်သည် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာရင်း...
"ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်စေနဲ့" ဟု အော်ဟစ်လေရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
"လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ငါ့လူရာ၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်လဲ ငါ့လူ မဖော်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးတွေကရိုးနေပါပြီ" ဟုလှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင့်သည် ဦးကိုကိုကြီး စကားကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်ကိုကျော်တတ်ကာ မော်တော်ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ဆွဲဖွင့်လိုက်မှပင် ကား၏ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သက်တီးတူးဗို့ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ပြန့်ကြဲနေသော ကျည်ဆန်များကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုအောင်မြင့်သည် ကျည်ဆန်များကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ကျည်ဆန်သည် ခြောက်တောင့် ဖြစ်၏။ လေးတောင့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှရ၍ နှစ်တောင့်ကို ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရလေ၏။
ကိုအောင်မြင့်သည် ကျည်ဆန်များကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက်...
"ဒါလူသတ်မှု မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆူဆိုက်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေနတ်နဲ့ ပစ်သေတာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ ရွှေသွားရာ၊ သေနတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်ပြီး သေတဲ့သူတွေ အားလုံး ပြောင်းကို ငုံပြီး ပစ်လေ့ရှိပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကျမှပဲ လည်စလုတ်ကို ပစ်ရတယ်လို့၊ ပြီးတော့လဲ စလုတ်ကို သေနတ်နဲ့ ဒီလိုတေ့ပြီး ပစ်ရင် ကျည်ဆန်ဟာ နောက်စေ့ကပဲ ထွက်သွားဖို့ ရှိတော့တယ်ဗျ။ ဟုတ်မဟုတ် အလောင်းရဲ့ နောက်စေ့ကို ကြည့်စမ်းပါအုံးဗျ။"
ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင့်သည် အလောင်း၏ ဦးခေါင်းကို မပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ

မတွေ့သောကြောင့်...
"ဆူဆိုက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ သေနတ်နဲ့ပစ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ ထိုးသတ်သွားတာ၊ ကားလမ်းခါးပြတွေရဲ့ လက်ချက်နေမှာပါဗျာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ထားလိုက်ပါတော့ ကိုအောင်မြင့်ရယ်၊ ကားလမ်းဓားပြ လက်ချက်ပဲထားလိုက်ပါတော့၊ သေနတ်က ဘယ်သူ့သေနတ်လဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"သေနတ်က ဓားပြတွေရဲ့ သေနတ်ပေါ့ဗျ" ဟု ကိုအောင်မြင့်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဓားပြတွေက ဒီမိန်းကလေးကို ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ ထိုးသတ်သွားပြီး သေနတ်ကိုတော့ ဒီအလောင်းဘေးမှာ ထားသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ပုလိပ်တွေ လိုက်ရလွယ်အောင် ပေါ့နော်၊ ဟဲဟဲဟဲ" ဟု ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါကျမှပင် ကိုအောင်မြင့်က...
"ဓားပြတွေရဲ့ သေနတ်မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ သေနတ်က ဒီမိန်းကလေးရဲ့သေနတ်ပဲဗျ။" ဟုဆိုကာ သေနတ်၏ဆုံလည်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သေနတ်၏ ဆုံလည်၌ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှ မရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဟုတ်မှလုပ်ပါ ရွှေသွားရယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကလဲ ဓားမြနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မထည့်ဘဲ ကျည်ဆန်တွေကို ကားပေါ်မှာ ကြဲချထားသတဲ့လား ငါ့လူရာ၊ အံ့ရော အံ့ရော၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ကိုရွှေသွားတို့ စဉ်းစားပုံများ တော်ပါပေ့ဗျာ။ ဟဲဟဲဟဲဟဲ" ဟု ခပ်လှောင်လှောင်လေး ပြော်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုစိန်လှနှင့် ကိုတင်ဝင်းတို့သည် အလောင်းအနီး၌ အမျိုးသမီးကိုင် လက်ပွေ့အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူကာ ဖွင့်နေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ငွေသုံးရာခန့်၊ အကြွေအနည်းငယ်နှင့် ချက်လက်မှတ်စာအုပ်အပြင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ရေမွှေးပုလင်း၊ ပေါင်ဒါပတ်ဖ် စသည့် မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပုဝါအနီတထည်လေးကိုပါ ရရှိလေ၏။

စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းဆိုသူသည် ထိုပုဝါအနီလေးကို ကောက်ယူပြီးနောက် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...
"ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျက်စိရှမ်းနေကြတယ်၊ ဒီအမှုဟာ ကြံစည်ပြီးသတ်တဲ့လူသတ်မှုဗျ၊ ကျုပ်အားလုံး စဉ်းစားထားပြီးပြီ။" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ကြားပရစေ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုကြံစည်ပြီး ဘယ်လိုသတ်တာတုန်း၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျား" ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းက ထိုပုဝါလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုသို့လှည့်ပြလိုက်ရာ အနီရောင်ပုဝါလေးပေါ်တွင် ရွှေရောင်အပ်ချည်ဖြင့် ရေးထိုးထားသော အောက်ပါစာတန်းကိုတွေ့ရလေ၏။

"အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်း သေပေတော့"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဝါလေးကို တောင်းယူကြည့်ရှုလိုက်ရာ ထူးဆန်းသော လျှော်တစ်မျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန်မှာမူ မော်တော်ကားနံပါတ်များကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ မှတ်၏။ ကားအရောင် စသည်လည်း အတိအကျမှတ်၏။ ပြီးလျှင် မလိုအပ်ဘဲလျက် ကားနှင့် ကားလမ်းအစပ် မည်မျှဝေးသည်ကို ပေကြိုးဖြင့်တိုင်း၍ မှတ်၏။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလုပ်လုပ်နေကြစဉ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာဝင်၍ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မိန်းကလေး၏ လက်ကို အသာအယာမ၍ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော အမ်စီကြိုးလေးကိုလဲ ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နားတွင်ပန်ထားသော နားကပ်ကိုလဲ ဖြုတ်ပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လေ၏။
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...
"နားမှာ နားပေါက်မရှိဘူးဗျ။ အင်္ဂလိပ်မတွေ ပန်တဲ့နားကပ်လို နားကိုကလစ်ကလေးနဲ့ ပန်လို့ရအောင်လုပ်ထားတဲ့ နားကပ်မျိုးဗျ" ဟု ပြော၍ ထိုပစ္စည်းများကို ဦးကိုကိုကြီးလက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင်...
"ဦးကိုကိုကြီးရေ... ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးကို စာရင်းနဲ့ လုပ်ပြီး အပ်လိုက်ပါဗျာ" ဟုဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုပ်လျှင် ဦးကိုကိုကြီးက ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင်...
"တစ်ဝက်ကြေးရရင်တော့ ပစ္စည်းတစ်ခုနှစ်ခုလောက် စာရင်းမှာချန်ပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်မှ...
“မနောက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ပတ်ဘလစ်က ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်သွားပါအုံးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ပတ်ဘလစ် အထင်လွဲသွားမှာစိုးလို့လား၊ အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ပုလိပ်တွေ ဒီလိုမလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ပတ်ဘလစ်က သိပါတယ်၊ ဟဲဟဲ..ဟဲဟဲ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြန်ပြောလိုက်ရာ အနီးအနားရှိလူများသည် ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကိုအောင်မြင့်ထံမှ သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များကို တောင်းယူကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို သိမ်းယူသော စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးအား ထိုစာကိုပေးပြီး သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို ၎င်း၏အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ပုဝါအနီလေးကိုလည်း သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သေဆုံးသူ မိန်းမချောကလေး၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်း၌ တွေ့ရသော ပေါင်ဒါပတ်ကို ထုတ်ယူ၍ နမ်းရှုပ်ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ပတ်ကို ပြန်ထားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မိန်းကလေး၏ ပိုကဆံအိတ်အတွင်းမှ တွေ့ရသော ချက်စာအုပ်ကိုယူ၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပေးသော ချက်စာအုပ်ကို ယူ၍ ကြည့်ရာ ဖြတ်ပိုင်းများတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မြိုင်ဆီစက် ပဲခူးမြို့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...
“ဒီမိန်းကလေး ပဲခူးကပဲ” ဟုပြောလိုက်မိရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
“တော်ပါပေ့ဗျာ၊ တော်ပ့ါ တော်ပ့ါ၊ အိုင်ပီအောင်သင်းတို့လဲ ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးပေတာကိုး” ဟု လှောင်ပြောင်လေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကိုစိန်လှတို့သည် ဦးကိုကိုကြီး၏ လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် မည်မျှအခံရခက်မည်ကို ကျွန်ုပ်လဲ စာနာမိလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရာဇဝတ်အုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...
“ကျုပ်ဖို့တော့ ကြည့်ဖို့ရှုဖို့တော့ ကုန်ပါပြီ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပဲခူးကမြိုင်ဆီစက်ကို အကြောင်းကြားဖို့ပါပဲ၊ ပြီးတော့လဲ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဆရာတွေ ကြည့်ပြီးမှ ပို့နော်။ ကျုပ်တော့သွားညပြီ။” ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ရွှေသွားအောင်မြင့်က...
“ကျုပ်တို့ကတော့ မသွားသေးဘူးဗျို့၊ သဲလွန်စဆိုတာ ရှာနိုင်လေ အကျိုးရှိလေပဲ မဟုတ်ဘူးလား ကိုနှင်းမောင်ရဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးအား...
“သွားကြစို့ဗျာ” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားပေါ်တက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား...
“အပြန်လမ်းကိုတော့ ခင်ဗျား ကားမောင်းဗျာ” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကားမောင်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားမောင်းရင်း ကိုနှင်းမောင်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကိုမျှော်လင့်လာမိ၏။ သို့ရာတွင် ကိုနှင်းမောင်သည် မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောဘဲ ၎င်း၏လွယ်အိတ်တွင် ပါလာသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ သဲသဲမဲမဲဖတ်ရှုရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။
ထိုသို့လိုက်ပါလာခဲ့ရာ မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ကိုကျော်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“ဒီလူကြီးတွေလဲ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ ပေါက်ကုန်တာပဲ၊ ဧရာမလူကြီးတွေဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော ဦးကိုကိုကြီးက...
“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ဘယ်လူကြီးတွေ ပေါက်ကုန်တာလဲ၊ ဘယ်နားမှာ ပေါက်ကုန်တာတုန်း၊ ခုနကမိန်းကလေးလို လည်ပင်းမှာ အပေါက်ကြီးတွေ ပေါက်ကုန်တာလား” ဟု အထိန့်တလန့်မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ‘ပေါက်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားလုံးက အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လောကရဲ့ သဘောကို ပေါက်သွားတာကိုပြောတာ၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်” ဟု ဆိုကာ အောက်ပါ အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြလိုက်လေတော့၏။

“Here is the secret of my conduct toward you: There is neither happiness nor unhappiness in this world; There is only the comparison of one state is capable of feeling ultimate bliss.”

‘ဟောဒီမှာ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အယူအဆတစ်ခုပဲ၊ အမှန်စင်စစ် လောကကြီးမှာ ‘သုခ’ ‘ဒုက္ခ’ ဆိုတဲ့တရားတွေဟာ တကယ်မရှိဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်ခြင်းသဘောနဲ့သာလျှင် ရှိနေခြင်းအရာတွေဖြစ်တယ်။
လူဟာလဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဒုက္ခရောက်ဖူးမှသာလျှင် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရတဲ့အခါမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝကို ခံစားတတ်ပေလိမ့်မယ်။’…တဲ့။
အဲဒီစာကိုရေးတာက ‘အက်မွန်ဒန္တီ’ တဲ့” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက…
“အဲဒီစာသားနဲ့ အဲဒီ အက်မွန်ဒန္တီ ဆိုတာကို ကျုပ်ကြားဖူးသလိုလိုပဲဗျ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
“ အက်မွန်ဒန္တီဆိုတာ ကောင့်အော့မွန်တီခရစ္စတို ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသား နာမည်လေဗျာ၊ ဒီစာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့ အလက်ဇန္ဒားဂျူးမား ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟာ လောကကြီးရဲ့ အခြင်းအရာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ တကယ့် ပုဂ္ဂိုဟ်ကျော်ကြီးတွေဗျ၊ စာရေးဆရာဆိုပေမယ့် သူလိုငါလို စာရေးဆရာမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူး၊ လောကကြီးကို အကျေအန သဘောပေါက်ထားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေဗျ။ ဖောင်တိန်နဲ့ စာရွက်ပေါ်လို့ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးကိုကိုကြီးအား ထိုဝတ္ထုစာအုပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။
“တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ဖတ်ချင်ဖတ်လိုက်အုံး” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးသည် စာအုပ်ကို လှန်၍ ဖတ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း လိုက်ပါလာလေခဲ့၏။

မရမ်းကုန်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
“ပိုးစိုးပက်စက် ဒုက္ခရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်လေ ဖြစ်နိုင်ဖို့ လက်လေပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က…
“စောစောက ခင်ဗျားဝတ္ထုက မဆုံးသေးဘူးလား” ဟုမေးလိုက်လေ၏။
“အခု ကျုပ်ပြောနေတာ ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ထောက်ကြံ့မှာ အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းမကို ပြောနေတာ၊ ကားမောင်းလာတဲ့သူကို သတ်ဖို့ဆိုတာ ပထမ ကားကို ရပ်ခိုင်းရအုံးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာသေနတ်ပါသေးတယ်ဗျ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
“သေနတ်က ဒီမိန်းမရဲ့ သေနတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။
“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူ့သေနတ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းထည့်ထားတယ့် သေနတ်ဗျ၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ပေါင်ဒါရိုက်တဲ့ ပတ်ဖ်လေးရဲ့ အနံ့ဟာ သေနတ်ဒင်ကို နမ်းကြည့်တော့လဲ အဲဒီအနံ့မျိုး ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီထက်သေချာတာက သေနတ်ထရေကာနားက ချောင်ကြိုးချောင်ကြားတွေမှာ ပေါင်ဒါလေးတွေ ကပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမရဲ့ သေနတ်ပါဗျာ။ ပြီးတော့ ပေါင်ဒါက မျက်နှာဖြူမတွေ အသုံးများတဲ့ ‘ပရင့်ဆက်ပက်’ ဆိုတဲ့ ပေါင်ဒါမျိုးဗျ၊ စက္ကူကတ်ပြား ဗူးအမာလေးတွေနဲ့ လာတာ၊ အနံ့က အတော်ကလေးသင်းတယ်၊ ဈေးလဲအတော်ကြီးတယ်ဗျ၊ တော်တော် ပိုက်ဆံရှိရုံနဲ့ မသုံးနိုင်ဘူး” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။မျက်နှာဖြူမများ အသုံးများသော ပေါင်ဒါမျိုးဖြစ်ပေသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထိုပေါင်ဒါမျိုး မလာတော့ပါ။ အချို့ အသိမ်းအဆည်းကောင်းသော လူကြီးသူမများအိမ်တွင် ထိုပေါင်ဒါဘူးခွံများ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ‘ယာဒ်ဒလီပေါင်ဒါ’ သည်

ထိုအချိန်က ခေတ်စားပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ယာဒ်ဒလီပေါင်ဒါကို ပို၍ နှစ်သက်ကြပါသည်။ ယာဒ်ဒလီပေါင်ဒါမှာ စက္ကူဘူးနှင့် လာပါသည်။ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါမှာ သံဘူးနှင့် လာပါသည်။ ပရင့်ဆက်ပတ်ပေါင်ဒါမှာလဲ ထိုနည်းအတိုင်း လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား...
"ဘရာမင် ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ဗျာ" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ငှက်ပျောဖက်နှင့် စားသောက်ရသော ဘရာမင် ထမင်းဟင်းကို မှာယူ၍ မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေတော့သတည်း။

ပီယသိဒ္ဒိ အဆောင်လက်ဖွဲ့

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘိုလိန်းလမ်းသို့ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိချိန်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"အိုင်ဆေး၊ ဘယ်ကိုရေးနေတာလဲဗျ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီကို ရေးနေတာပါဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။
"ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးဆိုတာ ဘယ်ပါကလဲဗျ၊ ဒီနာမည်ကြားဖူးသလိုပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီလူက လူတော်ပေါ့ဗျာ၊ အိန္ဒိယပြည် ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ရွှေတံဆိပ်တွေ၊ မဒရပ် လက်ထောက်ဘုရင်ခံရဲ့ ရွှေတံဆိပ်တွေ၊ ပီသာဖူရမ် မဟာရာဂျာရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေလက်ပက်ကြိုးတွေ ရခဲ့တဲ့သူဗျ။ သူတို့တမျိုးလုံး စိတ်ညှို့ပညာ ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ အဲဒီပညာ ကျွမ်းတယ်ဗျ၊ အရှင်လတ်လတ် သူ့ကို မြေမြှုပ်ခိုင်းပြီး နာရီပေါင်းများစွာ နေပြခဲ့ဖူးတယ်။ နလုံးသွေး ရပ်ပြဖူးတယ်၊ မျက်စိကို အဝတ်စီးပြီး စည်ကားတဲ့နေရာမှာ မော်တော်ကား မောင်းပြဖူးတယ်၊ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ အမျိုးမျိုးကို လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်တဲ့ အတတ်ပညာတို့၊ 'သော့ဒ်ရီးဒင်း' လို့ခေါ်တဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်အကြံကို ဖြေဆိုတဲ့ ပညာဘက်ကလဲ အတော့်ကို ကျွမ်းကျင်တယ်ဗျ။ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာကြာပြီ။ အခုဒီလူက အဲဒီအလုပ်တွေကို ရပ်ပြီး ဗေဒင်ဟောနေတယ်ဗျ။ အဲဒီဘက်ကလဲ အတော်ချွန်တယ်ဗျို့။ ဟောဒီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ စာအုပ်၊ ဒီစာအုပ်ဟာ သူဟောတာ မှန်တဲ့အတွက် ထောက်ခံစာတွေချည်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်ဗျ၊ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်က ထောက်ခံစာနှစ်စောင် ပါတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေလဲ အဲဒီဘက်ကို အတော်အတန်စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ ထောက်ခံစာတစ်ခုက မင်းပြားက ကိုရွှေမြင့်တဲ့၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီက နံပတ်ရှစ် အဆောင်လက်ဖွဲ့တောင်ပြီး ဖဲရိုက်တာ ဖဲနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ ထားဝယ်မြို့ မိုင်းသူဌေး ကိုမောင်မောင်လတ်တဲ့ဗျ၊ သူကလဲ သူ့ကို ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါး ဟောပေးထားတာ မှန်လွန်းလို့တဲ့ဗျ၊ ချီးမွမ်းစာ ရေးပေးထားတယ်။ ဒီစာအုပ်က ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါး လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ထုတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဗျ။ ဒီနောက်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေလဲ ကျုပ်ဆီကို ပို့ပေးပါတယ်၊ ရွှေဘိုမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒီစာအုပ်က ပြန်ဖတ်ချင်တာနဲ့ ယူလာခဲ့တာဗျ" ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
"မှတ်မိပြီ ကိုနှင်းမောင် မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျားသူ့စီကို ခဏခဏ စာရေးတယ် မဟုတ်လား" ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီလိုဗျ၊ အိန္ဒိယပြည်မှာတော့ ဗေဒင်ဆရာတွေက အများကြီးရှိပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ပဲ သဘောကျတယ်၊ သူဟောပုံက သိပ်ပြီး ရှေဆန်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် အဟောတွေက ခေတ်နဲ့လဲ အံဝင်နေတယ်၊ အဲဒီပညာကို ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားနေလေတော့ နချို့အချက်တွေမှာ မရှင်းတာရှိရင် သူ့ဆီလှမ်းပြီး မေးရတာပေါ့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါး ဆိုသူမှာ အိန္ဒိယပြည်တွင်သာမက ကမ္ဘာသို့တိုင်အောင် နာမည်ကြီးသော လောကီပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘီအေဘွဲ့ကို အမေရိကမှ ရရှိခဲ့၏။ ရှေးဟောင်းစာပေနှင့် လောကီပညာများကို စွမ်းစွမ်းတမံ လိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျား ဒီပညာတွေ အတော်လိုက်စားတယ်နော်၊ ဘာခေါ်လဲဗျ၊ လက္ခဏာလား၊ ဗေဒင်လား၊ ဓာတ်ရိုက်တာလား၊ သေချာရှင်းစမ်းပါဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့် နားကိုမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားလိုက်စားနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာတွေအားလုံး ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တကယ်လိုက်စားတာက ဟီးဘရူးလူမျိုးတွေရဲ့ ကဗ္ဗလာ(ဘေဒူ)အတတ်ပညာဗျ၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဇာတာတတ်တဲ့ ဆရာတွေ၊ လက္ခဏာကြည့်တတ်တဲ့ဆရာတွေ၊ အခြားဗေဒင်ပညာတတ်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ထူးချွန်တဲ့ ဆရာတွေ ပေါပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ကဗ္ဗလာပညာကတော့ သဲလွန်စ ရရုံလောက်ပဲ ရှိကြအုံးမှာ၊ အိန္ဒိယပြည်မှာတောင် အဲဒီဘက်က ပညာတတ်တဲ့သူတောင် အတော်ကလေးရှားမယ်ဗျ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးတို့ကတော့ အဒီပညာနဲ့ပက်သက်လို့ နိုက်နိုက်ချွတ်ချွတ် သိထားတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီမှာ အဲဒီပညာကို ဆည်ပူးနေတာဗျ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
"ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ နျူမရော်လော်ဂျီ ပညာမျိုးလားဗျ" ဟုမေးလိုက်လေ၏။
"ခင်ဗျားပြောတဲ့ နျူမရော်လော်ဂျီဆိုတာက ဂဏန်းဗေဒင်ဗျ၊ အဲဒါလဲ ကဗ္ဗလာကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ ပညာပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် နျူမရော်လော်ဂျီပညာနဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်လို့မရဘူး၊ ကဗ္ဗလာပညာနဲ့တော့ ရတယ်ဗျို့" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောပြလိုက်လေ၏။

"ဒီပညာနဲ့ ပက်သက်လို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုဟ် ထင်ထင်ရှားရှားထဲက ဘယ်သူ ရှိသတုန်းဗျ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
"ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီပညာရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒီပညာမှာ လျို့ဝှက်နက်ရှိုင်းတဲ့ သဘောတွေ အများကြီးပါနေတယ်" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြော၍ ဂလေစီယာရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
"ဒါနဲ့ အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ထောက်ကြံ့လူသတ်မှုကိစ္စက အတော်ကလေးနီးစပ်ပြီလားဗျ" ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"နောက်ထက် လူသတ်မှုတွေ မဖြစ်ပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲဗျာ၊ ဩော်... ဒါနဲ့ ပဲခူးသွားရအောင်ဗျာ" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဟို... သေဆုံးတဲ့ မိန်းမချောလေးပိုင်တဲ့ မြိုင်ဆီစက်ကိုလား၊ လူသတ်သမားကိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ၊ ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်ဖြင့် မသတ်ရက်ဘူးဗျာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ထ၍ ဖြုတ်လေ၏။
"ခင်ဗျား မသက်ရက်ပေမယ့် သတ်ရက်တဲ့သူက သတ်ပြီးသွားပြီလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့တာဝန်က အဲဒီသတ်တဲ့ကောင်ကို မိဖို့ပဲ၊ပြီးရင် ကြိုးစင်ကို ပို့ဖို့ပဲ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားကို မောင်းလေ၏။ ထိုသို့မော်တော်ကား မောင်းရင်း...
"အမှုက အတော်ကလေး နက်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်က အဲဒါကို သဘောကျတာ၊ အဲဒီလို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကလေးတွေမျိုးနဲ့ အလုပ်မလုပ်ရတာကြာပြီ၊ ဒီအမှုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအချက်က သေနေတဲ့ မိန်းကလေးနားက ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်နဲ့ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်ပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ပဲခူးမြို့ မြိုင်ဆီစက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဆီစက်ဝင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဆင်ဝင်ပါသည့် နှစ်ထက်တိုက်မှာ မြိုင်ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမြိုင်၏ တိုက်ဖြစ်ကြောင်းသိရလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားကို ဦးမြိုင်၏တိုက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် သွား၍ရပ်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဘီလပ်တံခါးကို ဖွင့်၍ လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။ ထိုလူကို တွေ့လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ကျွန်တော် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...
"ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြွပါကြွပါ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဒီအမှုကိုကိုင်တယဆိုရင်တော့ မကြာခင် တရားခံကိုမိတော့မှာပါ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ထိုသူကပင် သူသည် ဦးမြိုင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်ဖြစ်ရာ မြိုင်ဆီစက်ဆိုသည်မှာ ဦးမြိုင်၏ နာမည်ကို

အကြောင်းပြု၍ မှည့်ခေါ် ထားကြောင်းသိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်မိကြလျှင် ဧည့်ခန်း၏ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆီဆေးပန်းချီ ပုံတူကားကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုပန်းချီကားမှာ သေဆုံးသူ မိန်းမချောကလေး၏ ပုံတူဖြစ်လေ၏။

"ဒီပန်းချီကားက တယ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ ဒီဟာ မြန်မာပန်းချီဆရာရဲ့ လက်ရာ မဟုတ်ဘူးလားဗျ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောဆိုကာ ထ၍ ပန်ချီကားတွင် ရေးထိုးထားသော ပန်ချီဆရာ၏ လက်မှတ်ကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီးနောက်...
"ဩော်... သိပြီသိပြီ၊ ဒါ ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး အိန္ဒိယရောက်တုန်းက အိန္ဒိယပန်ချီဆရာကြီး ရေးခဲ့တဲ့ပုံပဲ၊ အတော့်ကို ပေးရမယ်နော်" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
"ဟုတ်ပါတယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ရွှေဒင်္ဂါး ငါးပြား ပူဇော်ခဲ့ရပါတယ်" ဟု ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်က ပြန်ဖြေလေ၏။
"အဲဒီတုန်းက အိန္ဒိယသွားတာ ဦးမြိုင်ရော ပါသွားသေးသလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။
"ပါ ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ဘုရားဖူးသွားကြတာပါ" ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။
"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအခေါက်မှာ ထင်တယ်၊ ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုံးဟာ ဂိုရာဝတီ အနောက်ဖက်က ဗေဒင်ဆရာကြီး ဆာခါး ဆီမှာ ဗေဒင်မေးခဲ့တယ်လေ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
"မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဗေဒင်ဆရာကြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဆားခါးစီမှာ ဗေဒင်မေးဖူးပါတယ်၊ အတော့်ကို မှန်တာပဲဗျာ" ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။
"အဲဒီတုန်းက ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုံးမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ 'ကျွန်မယောကျ်ားနဲ့ ကျွန်မ သေတပန် သတ်တဆုံး ပေါင်းရပါ့မလား၊ ကျွန်မမှာ ရန်သူရှိပါသလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မေးခဲ့မှာပဲ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးမြိုင်က...
"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီမေးခွန်းမျိုးတွေပါပဲ" ဟု ဖြေလေ၏။
"ပြီးတော့ မပြုံး မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ 'ကျွန်မ ယောကျ်ားက ကျွန်မကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ပါရဲ့လားရှင်' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးလဲ ပါသေးတယ်မှတ်တယ် ဦးမြိုင်ရဲ့" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးမြိုင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ အတော်အတန်ကြာအောင် ငေးမောကြည့်ရှုပြီးနောက်...
"ဘယ်လိုများ သိနေတာလဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ" ဟု ဦးမြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။
"ဒီလို ဦးမြိုင့်ရဲ့၊ စောစောကပြောတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဆားခါးစီမှာက တယ်လီစမန်(န်) (Talisman) လို့ခေါ်တဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ ၁၂မျိုးရှိတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရအုံးမယ်။

၁ –Talisman for riches and honour.

ချမ်းသာစေရန် နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်စေရန် အဆောင်လက်ဖွဲ့၊

၂ – Talisman for profession.

အလုပ်အကိုင်နှင့် ရာထူးတိုးတက်စေရန် အဆောင်လက်ဖွဲ့၊

၃ – Talisman for health.

အာရောဂျံသိဒ္ဓိ လက်ဖွဲ့၊

၄ – Talisman for fruits of earth.

ယာသမားများ လယ်သမားများ အသီးအပွင့် ဖြစ်ထွန်းစေသော လက်ဖွဲ့၊

၅ – Talisman for man's love.

ယောကျ်ားများ စွဲလမ်းစေသော ပီယလက်ဖွဲ့၊

၆ – Talisman for woman's love.

မိန်းမများ စွဲလမ်းစေသော ပီယလက်ဖွဲ့၊

၇ –Talisman for eloquence.

ပရိသတ် စွဲလမ်းစေသော လက်ဖွဲ့၊

၈ –Talisman for hazard.
‘ထီ’ အစရှိသော ငွေရှင်စေသော လက်ဖွဲ့။
၉ – Talisman for litigation.
တရားပြိုင် တရားနိုင်စေသော အဆောင်လက်ဖွဲ့။
၁၀ – Talisman for children.
ကလေးရစေခြင်းနှင့် ကလေးအဖတ်တင်စေခြင်းဆိုင်ရာ လက်ဖွဲ့။
၁၁ –Talisman for spirits.
မကောင်းဆိုးဝါး ကာကွယ်စေသော လက်ဖွဲ့။
၁၂ – Talisman for black magic.
အောက်လမ်း အစရှိသည်တို့မှ ကာကွယ်စေသော လက်ဖွဲ့။

အဲဒီလို အဆောင်လက်ဖွဲ့ ၁၂မျိုးလုပ်ထားတယ်ဗျ၊ နံပတ်တစ်ကနေ ခြောက်အထိ ပရော်ဆဖက်ဆာ ဆာခါးက ၅ကျပ်ခွဲပဲယူတာ၊ နံပတ်ခုနစ်ကနေ ဆယ့်နှစ်အထိ တဆယ်ငါးမူး ယူတာ၊ ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုးက ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီက နံပတ်ငါး လက်ဖွဲ့ကို ဝယ်ယူခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ အဲဒီလက်ဖွဲ့ ဆောင်ဖူးတဲ့အတွက ယောကျ်ားဖြစ်သူ ဦးမြိုင်က သူ့အပေါ် အချစ်တွေ တိုးလာကြောင်း ပြန်စာကိုလဲ ပရော်ဖက်ဆာ ဆားခါးစီကို ပို့ဖူးတယ်၊ အဲဒီစာကို ဆာခါးက သူ့ရဲ့ ပရီဒေးရှင်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်အတွဲ ၁၃မှာ ဖော်ပြဖူးတယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီစာအုပ်တွေကို အမြဲဖတ်နေတာဗျ၊ အဲဒီမှာ မြန်မာပြည်က စာတွေကို နည်းနည်းအာရုံစိုက်မိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမ နာမည်က အဲလစ်ပြုးတဲ့၊ လိပ်စာက ပဲခူးလို့ပေးထားတယ်” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က…
“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နှံစပ်ပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်… ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ နာမည်ကြီးပေတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခွက်တွင်ထိုးချေရင်း…
“မပြုးဟာ မက်ဆင့်ဘဏ်ကို ငွေထုတ်ဖို့ အသွားမှာ အသတ်ခံရတာ၊ ငွေသွားထုတ်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း အဲဒီလိုသွားထုတ်လေ့ ရှိသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ခါတိုင်းတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်လဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးတာနဲ့ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး” ဟု ဦးမြိုင်က ပြောလေ၏။
“ဦးမြိုင် ကောင်းကောင်းနေမကောင်းသေးဘူးဆိုတာ ဝမ်းသွားနေတာကို ပြောတာလား” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က…
“ဟုတ်လိုက်တာဗျာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လေးရက်လောက်ကတည်းက ဆူးပုတ်ရွက်နဲ့ ပဲကြီးဟင်းကို စားမိပြီး ဝမ်းပျက်နေတာ၊ မနေ့ညကမှ ဝမ်းသွားရပ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
“ဦးမြိုင် လိုက်ပြီးမသွားတဲ့နေ့မှာမှ ဖြစ်ရှာတာကိုး၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”ဟု ပြောလေ၏။
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ သေနတ်ပါပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်နဲ့ မခုခံနိုင်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော့မိန်းမဟာ သိပ်ပြီးကြောက်လန့်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးထဲမှာ မပါဘူးဗျ၊ သိပ်ပြီး ဘိုဆန်တာ” ဟု ဦးမြိုင်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ၎င်း၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ကျည်ဆန်များကို ထုတ်ယူ၍…
“အဲဒါ မပြုးရဲ့ သေနတ်ပဲ၊ ဒါနဲ့မေးပရစေအုံး ဦးမြိုင်ရယ်၊ ခင်ဗျားဇနီး မပြုးမှာ ငြိုးသူရန်ဖက်များ ရှိနေသလား” ဟု မေးလိုက်လေ။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က…
“မရှိရပါဘူးဗျာ၊ မပြုးဟာ လူတိုင်းနဲ့ တည့်ပါတယ်၊ စက်ကအလုပ်သမားတွေဆိုလဲ သူ့ကို အလွန်ပဲ ချစ်ကြပါတယ်၊ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မယ့်သူရယ်လို့ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“အဲဒီကိစ္စ မဖြစ်ခင်မှာ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို လူအဝင်လူအထွက်လေးများ ရှိပါသေးသလား” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က…

"မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ" ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီသေနတ်ဟာ အပြူး အမြဲတမ်း ကိုင်နေတဲ့ သေနတ်ပဲနော်" ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က...
"အမြဲတမ်း ကိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခရီးထွက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းပါတဲ့ သေနတ်ပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပုဝါအနီစလေးကို ထုတ်၍ပြရင်း...
"ဒီပုဝါအနီစလေး မပြူးစီကို ရောက်လာတာရော ဦးမြိုင်သိပါသလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က...
"သိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စာတိုက်က ရောက်လာတာပါ၊ သူတို့ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေက ဧပြီဖူးလ်း လုပ်တာပါ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးမြိုင်အား အကြောင်းထူးလျှင် ချက်ချင်း အကြောင်းကြားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးက ရုပ်ကလေးက ချောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နာမည်က အပြူးတဲ့လားဗျာ၊ ဒီထက်လှတဲ့ နာမည်လေး သူ့မိဘက မပေးနိုင်တော့ဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့အဖေက ဦးပြူးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားတော့ သူ့ဖေနာမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည် တွဲပြီးမှတ်ရတာ မဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်က အဲလစ်ပြူးတဲ့ဗျ၊ အဲလစ်က သူ့နာမည်၊ ပြူးက သူ့အဖေနာမည်" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"မပြူး ယောကျ်ား ဦးမြိုင်ကလဲ အသက် ဘာမှ မကြီးသေးပါလားဗျ၊ ကိုနှင်းမောင်နဲ့မှ မတိမ်းမယိမ်းပဲ ရှိမယ်၊သူ့ငွေးမို့လို့ ဦးတပ်ခေါ်တာဖျို့" ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
"ကျုပ်အဖြင့် ဒီအမှုမှာ သူ့ယောကျ်ား ဦးမြိုင်ကို တယ်ပြီး မသင်္ကာဘူးဗျ၊ ဒီလူပြောပုံဆိုပုံက အေးစက်စက်ကြီးဗျ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ယောကျ်ားက သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်လာအောင် ပရောဖက်ဆာ ဆာခါးစီမှာ အဆောင်လက်ဖွဲ့ မှာရတယ် ဆိုတာပဲဗျ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးဗျ။ မပြူးဟာ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်ထားတဲ့သူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပုဝါနီနီလေးဟာ သူ့အသင်းက သူ့ဆီပို့တဲ့ဟာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါမျိုးတွေကလဲ မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ ခဏခဏ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုနှင်းမောင်" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ထင်ခွင့် ရှိပါတယ်ဗျာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ထင်နိုင်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း ကိုထင်ထားတဲ့ ထင်လုံးဟာ သဘာဝကျမကျတော့ အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးမှ ထင်တာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ၊ အိုင်ပီကလဲ သူ့ယောကျ်ားကို ထင်တယ်ဆိုတာ ထင်နိုင်တာပဲ၊ ထင်လောက်တဲ့ ချက်တွေ ရှိနေတာကိုး၊ ဦးကိုကိုကြီးက လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုက လုပ်ကြတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါလဲ သဘာဝကျတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမထင်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်အတွက် ထင်လောက်တဲ့ အချက်တွေမှ မတွေ့သေးဘဲကိုးဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှ မထင်သေးဘူးဗျ၊ အဲဒီလို မထင်တာလဲ သဘာဝကျတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ အပြန်ခရီးတွင် ဦးကိုကိုကြီးသည် ကားကိုမောင်းလေ၏။ လှည်းကူးသို့ ရောက်သောကာလ၌ ဈေးအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တွင်ဝင်၍ ထမင်းစားကြလေ၏။
ထမင်းဆိုင်တွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် သိကျွမ်းဖူးသော ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါဆိုသူက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ကျွန်ုပ်တို့စားသော ထမင်းဖိုးကို ရှင်းပါရစေဟု လာရောက် တောင်းပန်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကော ကျွန်ုပ်တို့ကပါ မရှင်းရန်ပြောသော်လည်း "မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ရှင်းပါရစေ" ဟု အတန်တန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ငြိမ်နေရလေ၏။
ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက ထမင်းရောင်းသော အဒေါ်ကြီးအား...

"အဒေါ်ကြီး… အဲဒီဝိုင်းအတွက် မယူနဲ့၊ ကျုပ်ပေးမယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ဖဲသမားများကို ဖမ်း၍ ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ထမင်းစားကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက ပုလိပ်ကလေးတစ်ဦးအား…
"ဘာမှုလဲကွ" ဟုမေးလိုက်ရာ ပုလိပ်ကလေးက…
"ဖဲဝိုင်း၊ ဆရာ၊ အချိန်က စကောစကကြီးဆိုတော့ သူတို့အတွက် အချုပ်ခန်းမှာ ထမင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ သူတို့စားပါရစေ ဆိုတာနဲ့ ထမင်းဝင်ကျွေးတာ၊ ထမင်းဖိုးကတော့ သူတို့ဝိုင်းက သိမ်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချေရမှာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက…
"အေး… အတော်ပဲ၊ ငါစားတဲ့အတွက်ရော ဟောဟိုဝိုင်း အတွက်ပါ ချေလိုက်ကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အခြားသော ထမင်းဝိုင်းမှ အရပ်သူ အရပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုံးစိစိဖြင့် ဝိုင်း၍ကြည့်ကြရာ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် အရှက်ရဖူးသော အချိန်တစ်ချိန်အဖြစ် ထိုနေ့ကို တသက်ပတ်လုံး မှတ်မိနေပေတော့၏။
ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဆိုင်အတွင်းမှ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးကိုကိုကြီးက…

"ထမင်းကျွေးတာ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ပါးတောင် ရိုက်ချင်တယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က တစုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ စီးကရက်ကို ဖွာ၍နေလေ၏။
ကျွန်ုပ်ကလည်း…
"အေးဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ရှက်လိုက်တာဗျာ" ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက…
"မသာ့လက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကောင်စားမျိုးတွေပေါ့ဗျ" ဟု ပြောပြီး သူ့ဘာသာ သဘောကျ၍ 'တဟဲဟဲ' နှင့်ရယ်မောနေလေတော့၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ၄င်းနေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘိုလိန်းလမ်းဆီသို့ ပြန်၍ပို့ပြီးနောက် စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

လူသတ်သမားသည် ပဿျူးခေါင်းဖြတ်လော

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်ရက်တိတိပြည့်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ထိုင်၍ လချုပ်ပြန်တမ်းများနှင့် အစီရင်ခံစာများကို ရေးသားနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးကိုကိုကြီးသည် လေကလေးတရှူးရှူးချွန်၍ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။
"လုပ်ဗျို့ ဦးအောင်သင်းရေ၊ လုပ်လုပ်၊ အဲဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ချင်ရင်တော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း လူသတ်မှု စုစုပေါင်းဆိုတဲ့အကွက်မှာ ၁၃၀၀ လို့ရေးထည့်လိုက်ဗျာ၊ အဲဒီလိုရေးထည့်လိုက်ရင် မင်းကြီးက ခင်ဗျားကို နောက်ဘယ်တော့မှ ခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးသည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ ပြောဆို၍ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြာတာမောင်ညို ရောက်လာပြီးလျှင်…
"ဆရာတို့၊ ဆရာတို့၊ မင်းကြီးရုံးခန်းကို လက်ဖက်ခြောက် တစ်ထုပ်စီယူပြီး လာခဲ့ကြပေတော့၊ မင်းကြီးကတော့ ဆူနေပြီ" ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက မောင်ညို၏ ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်လေ၏။
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် မင်းကြီး၏ရုံးခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ကြလေတော့၏။

ရုံးခန်းသို့မဝင်မီ၌ ဖိနပ်ကြိုးပြင်စီးခြင်း၊ ခါးပတ်ကြိုးပြင်ပတ်ခြင်း၊ ကြယ်သီးများ စုံစုံစေ့စေ့ တပ်ထားခြင်းရှိမရှိ စသော အောက်လက်ငယ်သားတို့၏ ပြုဖွယ်ဝတ္တရားများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ဝင်သည့် အချိန်၌ စုံထောက် ကိုစိန်လု၊ စုံထောက် ရွှေသွားအောင်မြင့်၊ စုံထောက် ကိုတင်ဝင်း နှင့် ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန်ဆိုသော စုံထောက်အကျော်အမော်များသည် မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီး တန်းစီနေနှင့်ကြပြီး ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း ၄င်းတို့ဘေးတွင် စီကြရလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်

လျှောက်ရင်း...
"အလကားကောင်တွေ၊ ယူအောအာယူ့စလက်ဖ်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ယူဒုန့်ကီး၊ မြည်းသတ္တဝါတွေလို ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ကောင်တွေ၊ ထောက်ကြံ့ ရာဘာခြံက လူသတ်မှုမပေါ်သေးဘူး၊ အင်းလျားလမ်းမှာ ခုလူသတ်မှုဖြစ်ပြန်ပြီ၊ မောင်မင်းလူကလေး ကိုကိုကြီး၊ မင်းတစ်ခါက ရီတန်းမှာ ရေးသလို တစ်လတည်းမှာ လူသတ်မှု ၁၃၀၀များ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မစ္စတာကရစ်ပင်က...
"မောင်မင်းတို့အားလုံး အဲဒီကိုသွားကြ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုပါ ရှာပြီး ခေါ် သွားကြ" ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ မင်းကြီးရုံးခန်းမှ ကသောကမျော ပြေးထွက်လာကြပြီးလျှင် ကားအသီးသီးပေါ် သို့ တက်ကြလေ၏။ စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်တို့ လူစုက ကားတစ်စီးပေါ် သို့ တက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးက အခြားကားတစ်စီးပေါ် သို့ တက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက မော်တော်ကားကို မောင်းလေ၏။
စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်မှာမူ ကားစက်ကိုနှိုးရင်း ဦးကိုကိုကြီးအား...
"ဘယ်လိုလဲ ဦးကိုကိုကြီး၊ ပြိုင်မလား" ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။
"ဘယ်လိုပြိုင်မှာလဲ ကိုယ့်လူရဲ့၊ လမ်းကတစ်လမ်းစီပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို သွားခေါ်ရအုံးမှာ" ဟု ပြောဆိုကာ ဦးကိုကိုကြီးသည် မော်တော်ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ ကြို့ကုန်းသို့ ရောက်သောခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"အင်းလျားလမ်းက အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ကို အရင်ဝင်မယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ ဟိုလူစုက သဲလွန်စတွေ ဖုက်ချင်ဖုက်ထားမှာ၊ ပြီးမှ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို သွားခေါ်မယ်ဗျာ" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လဲ သဘောတူလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးသည် မော်တော်ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ အင်းလျားလမ်းဆီသို့ မောင်းနှင်လေ၏။
ထိုသို့ မောင်းနှင်ခဲ့ရာ အင်းလျားလမ်းဆီသို့ ရောက်လျှင် ခြံတစ်ခြံ၏ ရှေ့၌ လူအများ စုရုံးစုရုံး လုပ်နေသည့်အပြင် ပုလိပ်လေးတစ်ဦးသည် နံပတ်တုတ်ကို ကိုင်ကာ ခြံတိုင်ကိုမှီပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက...
"အဲဒီအိမ်ပဲဗျ၊ သြော်..သိပြီ..သိပြီ၊ ဒီအိမ်ကို ကျုပ်ရောက်ဖူးတယ်ဗျ၊မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းဌေးရဲ့ အိမ်ပဲဗျ၊ သူ့မိန်းမက ဒေါ်လုလုတဲ့၊ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပဲ၊ အိန္ဒိယက ဘုရင်ခံချုပ် လာတုန်းက ဧည့်ခံပွဲမှာ သီချင်းဆိုပြီး ဖျော်ဖြေခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ အဆိုကောင်းပဲဗျ" ဟုပြောဆိုကာ မော်တော်ကားကို ခြံအတွင်းသို့ ကွေ့၍ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ခြံအတွင်းကျောက်ခုံပေါ်တွင် မှီလျက်သား အသက်ထွက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"ဟာ..... မြူနီစပါယ်လူကြီးကတော် ဒေါ်လုလုပဲဗျ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်နေပါလား" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အလောင်းကို ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။
ကျွန်ုပ်တို့လဲ အနီးသို့သွားပြီးလျှင်...
"အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားကို လာပြီးခေါ်မလို့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာတုန်း" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ခင်ဗျားတို့ စီအိုင်ဒီက ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျုပ်ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုထွက်လာတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြင်တဲ့ ကာဆင်ကြီးဆီက လာပြင်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ခဏယူပြီး စီးလာခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က အရင်ရောက်တာပဲပေါ့ဗျာ၊ အသတ်ခံရတာကတော့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော် ဒေါ်လုလုတဲ့၊ ဟောဒါမြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးပဲ" ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ဦးသန်းအေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးသန်းအေးက...
" မသေခင် တစ်ပတ်လောက်မှာ စာတိုက်ကနေ ဟောဒီပဝါလေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်" ဟုဆိုကာ အနီရောင် ပဝါလေးတစ်ခုကို ထုတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပုဝါကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ အရောင်ရော အမျိုးအစားပါ ထောက်ကြံ့တွင် အသတ်ခံရသော မပြုံးထံမှတွေ့ရသည့် ပုဝါနှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရလေတော့၏။ ပုဝါမှာ ထူးဆန်းသော လျှော်တစ်မျိုးဖြင့် ရက်လုပ်ထားကြောင်းတွေ့ရလေတော့၏။ အရောင်မှာလည်း အနီရောင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ရွှေရောင်ဖြင့် အောက်ပါစာကိုလဲ ရေးထိုးထားပြန်၏။

"အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်း သေပေတော့"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဝါကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင် လက်သို့ပေးလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပုဝါကို နမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက် သေဆုံးသူ ဒေါ်လှလှ၏မျက်နှာကို အုပ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဒေါ်လှလှသည် ထိုင်လျက်သေနေသော်လည်း လည်းပင်းတွင် ငွေမတ်စေ့အဝိုင်ခန့် အပေါက်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ သွေးများစီးကျခဲ့သည်မှာ မြေပြင်ပေါ်၌ အိုင်ထွန်းလျက် ရှိနေလေတော့၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒေါ်လှလှ သေဆုံးကြောင်း ဘယ်အချိန်မှာ သိပါသလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးက...
"ကျုပ်က ဒီနေ့ မြူနီစပါယ်ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ အစည်းအဝေးသွားပြီးတတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာ မာလီကုလားနဲ့ ထမင်းချက်ကို အလုပ်နားခွင့်ပေးတဲ့ရက်ဗျ၊ အိမ်မှာက ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်တဲ့ အရီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲကျန်တာ၊ သူကလဲဒီအချိန်ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ရတာ၊ အဲဒီမှာ လှလှတစ်ယောက်တည်း ကျန်တာ၊ ဒီအချိန်မှာ လှလှ ဘာလုပ်တတ်သလဲဆိုတော့ ကတ်ကြေးတစ်လတ်နဲ့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီး ပန်းခူးတော့တာပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ အဲဒီအချိန်ကို ချောင်းပြီး ပန်းခြံထဲဝင်ပြီး ကွက်တိဝင်သတ်သွားတာပါပဲ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သတင်းထောက်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သတင်းများ ရေးယူပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။

သတင်းထောက်များ ထွက်သွားသောအခါ ကိုအောင်မြင့်တို့ကားသည် ဝင်လာလေ၏။ ကိုအောင်မြင့်သည်...
"ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့" ဟု အော်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ခြေရာလဲမရှိ၊ လက်ရာလဲမရှိဘူးဟေ့" ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းသည် အလောင်း၏ မျက်နှာတွင် အုပ်ထားသော ပုဝါအနီစကို လှမ်းယူရင်း...
"ထောက်ကြံ့မှာ သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားပဲ၊ သတ်ပြီးတော့ ဒီပုဝါကို အလောင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်သွားပုံထောက်တော့ လူသတ်သမားဟာ အလောင်းကို သေသေချာချာ မကြည့်ရဲ့ တဲ့သဘောပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
"မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ ဒီပုဝါနီကလေးက ရနေတာကကြာပါပြီ၊ အလောင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားတာက လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အုပ်လိုက်တာပါ၊ ယင်ကောင်တွေ ဘာတွေနားတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီးလျှင်...
"အဲဒါ စုံထောက်ကိုအောင်မြင့် ပြောတာမှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်ပါစေနဲ့ဆိုတာ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်တော့ ကောက်ချက်တွေ လွဲကုန်တာပေါ့ဗျ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ကဲပါ ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ ဒီပုဝါလေးက ရနေတာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒါကလွဲရင် ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကောက်ချက် ပြောစမ်းပါအုံး" ဟုပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ကိုစိန်လှက...
"ဒေါ်လှလှဟာ စိန်နားကပ် ပန်ထားတယ်ဗျ၊ လူသတ်သမားဟာ အဲဒါကိုဖြုတ်ယူသွားလို့ ရပါလျက်နဲ့ ယူမသွားဘူးဗျ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူသတ်သမားဟာ ပစ္စည်းအတွက် သတ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်ဗျာ" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
"တော်တယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အနီးမှ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးအား...
"ဟောဒီဆရာတွေ ကြည့်ပြီးရင် အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးပို့လိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ လုံလောက်ပါပြီ" ဟု ဆိုကာ အလောင်းအနီးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

မော်တော်ကားကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ဘိုလိန်းလမ်းဆီသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၄င်း၏တပည့် ကုလားလေး ရာဂျူးအားခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်မှာ ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း...
"ကိုနှင်းမောင်၊ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်တစ်ခုခုက လိုက်ပြီးသတ်နေတာပဲဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုဝါအနီမှာ ရွှေချည်နဲ့ ထိုးပြီးထားတဲ့ စာတွေကို မသတ်ခင်မှာ ပို့လိုက်တယ်ဗျာ၊ ဒါမျိုးဟာ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုက လုပ်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲဗျ" ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဘယ်လို လျှို့ဝှက်အသင်းမျိုးလဲဗျ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့" ဟုမေးလိုက်လေ၏။
"ပသျှူးခေါင်းဖြတ်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ အသင်းမျိုးပေါ့ဗျာ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
ဖရီးမေဆင်အသင်းဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်း ဆိုပြီး အတော်ကလေး နာမည်ပျက်နေရှာတယ်ဗျ၊ အမှန်က ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ခေါင်းမဖြတ်ရပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအသင်းကြောင်း ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ အမှန်က ရိုးရိုး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အသင်းတစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအသင်းသားတွေဟာ သူ့တို့ရဲ့ ရှေးအစဉ်အလာတိုင်း အတော့်ကို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေထိုင်တတ်ကြတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အန္တရာယ် မပေးပါဘူး၊ နှုတ်လုံဖို့၊ လျှို့ဝှက်ဖို့ကိစ္စကတော့ သူတို့အသင်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စည်းမျဉ်းလို ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့အသင်းရဲ့ အခမ်းအနားတွေ ကျင်းပပြီးတိုင်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဟောဒီစကားကို မပြောမနေရပြောလေ့ရှိတယ်...

“Brethren, nothing now remains, but, according to ancient custom, to lock up our secrets in a safe repository, uniting in the act of fidelity, fidelity, fidelity”

‘ညီအစ်ကို နောင်ရင်းများ ခင်ဗျား...
ယုခုအခါ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေးအစဉ်အဆက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ သစ္စာရှိခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်းဆိုတဲ့ ဥပဒေနဲ့အညီ တပေါင်းတစည်းထဲ သိမ်းစည်းထားကြပါစို့...’

အဲဒီလိုမှာကြားလေ့ ရှိတယ်ဗျာ၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း လျှို့ဝှက်ကြတယ်၊ အဲဒီမှာ လူတွေက အထင်လွဲကုန်ကြတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ဒီအသင်းက ဘယ်လို စခဲ့တာတုန်းဗျ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
“အလွန် အသိပညာကြွယ်ဝပြီး အလွန်အင်မတန် သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီး စခဲ့တယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ၊ ဒီအသင်းဟာ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက ကျောက်တုံးနဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်တဲ့ ပန်းရန်ဆရာတွေ အသင်းဗျ၊ ပန်းရန်ဆရာတွေဟာ သူတို့ဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေရဲ့ ဘေးမှာ သူတို့ဆောက်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေထားဖို့ တဲကြီးထိုးပြီး ထားလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီတဲကြီထဲမှာပဲ သူတို့ဝင်ပြီး ထမင်းစားကြတယ်၊ အဲဒီတဲကြီးထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တစ်လဲ ပုံပြောချင်လဲ ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကတိကဝက်တော့ ရှိကြတယ်၊ အဲဒီတဲကြီးထဲမှာ ပြောတဲ့စကားကို အပြင်မှာ မပြောရဘူး၊ သိပ်ပြီးနှုတ်လုံရတယ်၊ အဲဒီတဲကြီးကို သူတို့က လော့(ဂျ်)လို့ ခေါ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ ပန်းရန်လုပ်ငန်းမှာ သုံးတဲ့ ကျင်တွယ်တို့ ပေသီးတို့ ပေတံတို့ကိုလဲ အရိုအသေပေးရတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ ရှိတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ လော့ဂျ် မှာလဲ ခေါင်းဆောင်ဖို့ အကြီးအကဲတစ်ဦးကို အများသဘောတူ ခန့်အပ်ထားကြတယ်၊ တစ်ယောက်ရဲ့ အခက်အခဲကို အများက ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီကနေ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားသွားတဲ့ အသင်းကြီးပေါ့ဗျာ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအသင်းထဲကို ဘယ်လို လူစားမျိုးတွေ ဝင်တာလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။
“လူကတော့ မျိုးစုံပဲဗျ၊ ဘုရင်တွေ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားတွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေ၊ အနုပညာသမားတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ စုံနေအောင်ပါတယ်ဗျ၊ ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံအချို့ ကျုပ်စုထားတယ်၊ ကြည့်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် သည် ၎င်း၏ဖိုင်တွဲ အတွင်းမှ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်းနှင့် ပက်သက်သော ဓာတ်ပုံအချို့ကို ထုတ်ပြလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ “ပသျှူးခေါင်းဖြတ်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းရခြင်းမှာ အများသိပြီး ဝေါဟာရကို သုံးစွဲရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဖရီးမေဆင်များသည် ပသျှူးခေါင်းဖြတ်များ မဟုတ်ကြပါ၊ ထို့အတူ ပသျှူးများလည်း မဟုတ်ကြပါ၊ အထူးသိစေလိုသည်မှာ ထိုအသင်းသည် ရှုတ်ချဖွယ်ရာ အသင်းမျိုး မဟုတ်ပါ၊ အနိုင်နိုင်ငံရှိ လူကြီးလူကောင်းများ ကိုယ်တိုင်က အလေးပြုရသော မွန်မြတ်သည့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အသင်းဖြစ်ပါသည်၊ အနိုင်နိုင်ငံတွင်လိုအပ်သော အလှူဒါနကြီးများကို ထိုအသင်းမှ ပြုလုပ်ပါသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ လူမှုရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများကို သိန်းသန်းကုဋေ အကုန်ခံ၍ လှူဒါန်းလျက်ရှိကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ဓာတ်ပုံများကို ပြပြီးနောက်...
“အဲဒီလို လူယဉ်ကျေးတွေ စုပြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့သင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်မှာလဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
“သူတို့က ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ကြတာလဲဗျ၊ အဲဒီလို လျှို့ဝှက်တော့ ကျုပ်တို့က အထင်သေးတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦးကိုကိုကြီးရ၊ အသင်းအပင်းဆိုတာ တူညီတဲ့သူတွေ စုပေါင်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ၊ အဲဒီတော့

ကိုယ့်အသင်းမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့စည်းကမ်း ရေးဆွဲနိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ဗျ၊ အချို့အသင်းက အစည်းအဝေးမစခင်မှာ ငါးပါးသီလ ခံပြီးမှ အစည်းအဝေးစတဲ့ အသင်းမျိုး ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့ အချို့အသင်းကြတော့ အရက်ကလေးဘာလေး သောက်ပြီးမှ စတာမျိုးလဲ ရှိတယ်ဗျ၊ အချို့အသင်းက 'နမောနဿ'နဲ့ ဆိုပြီး ဖွင့်တယ်ဗျာ၊ အချို့အသင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ အသင်းတံဆိပ်ကို အရိုအသေပေးပြီးမှ အစည်းအဝေးစကြတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်သလို စီမံကြတာပါပဲဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဖရီးမေဆင်ခေါ်တယ့် အသင်းဟာလဲ လျှို့ဝှက် နှုတ်လုံခြင်းဟာ သူတို့သင်းရဲ့ ကျောရိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတာကို ကျုပ်တို့အပြင်လူတွေက မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရော ဦးကိုကိုကြီးပါ အထင်အမြင်လွဲမှားနေသော ပဿျူးခေါင်းဖြတ် အသင်းအကြောင်းကို နားလည်ခွင့် ရလေတော့၏။

ပုဝါအနီကလေး ရောက်လာပြန်ပြီ

တစ်နေ့သ၌ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ၄င်း၏နေအိမ်သို့ ဦးကိုကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့အား ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ ၄င်း၏နေအိမ်တွင် ဥရောပဝတ်စုံကို အချိုးကျကျဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်က ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား...
"ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဟောဒီမိတ်ဆွေက မစ္စတာဝင်းမောင်တဲ့၊ အရေးပိုင်တစ်ယောက်ပဲ၊ နေတာကတော့ မန္တလေးမှာ နေတာပဲ၊ အခုရန်ကုန် စက္ကတေးရီးယက်စ်ကို လာတာ၊ စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးမှာ ဒါဘာပွဲကြီးတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဂါဘနာက နယ်ပိုင်တွေ၊ မြို့အုပ်တွေ၊ အရေးပိုင်တွေကအစ ပုလိပ်ဘက်ကလဲ အရာရှိတွေ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်တာကို အလိုရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲကိုလာတက်တာပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ လိုအပ်တာတွေ ပြောကြဆိုကြမယ်၊ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကြမယ်၊ ဆီမီနာပေါ့၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင် အဲဒီကိစ္စပြီးပြီ၊ ရှစ်ရက်ကြာရင် စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးမှာ အငြိမ့်တွေ၊ ဇာတ်တွေ၊ ပျော်ပွဲစားပွဲတွေ၊ မဲဖောက်တဲ့ဟာတွေ၊ ဖန်ဖဲယားသဘောမျိုးတွေလုပ်မယ်၊ အခုဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဟောဒီ မစ္စတာဝင်းမောင်စီကို ပိတ်စအနီလေးတစ်ခု ရောက်နေတယ်၊ ကဲ... ပြလိုက်စမ်းပါအုံး၊ မ စ္စတာဝင်းမောင်" ဟု ဆိုသဖြင့် အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်ဆိုသူသည် ၄င်း၏အိတ်အတွင်းမှ ပိတ်စအနီကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပိတ်စအနီကလေးကို ကိုင်၍မျှပင် မကြည့်ပဲ...
"အရေးပိုင်မင်း သေဖို့ပြင်ထားပြီးပြီလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်သည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍ သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်တံဆိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း...
"ဒီလို ပိတ်စအနီကလေး ရပြီးတဲ့ နှစ်ယောက်တော့ သေရှာပြီ၊ အဲဒီတော့ အရေးပိုင်မင်းကို မေးရအုံးမယ်၊ ထောက်ကြံ့ရာဘာခြံနားမှာ အသတ်ခံရတဲ့ မြိုင်ဆီစက်ပိုင်ရှင် မပြူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သိပါသလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်က...
"ကျုပ် လုံးဝမသိပါဘူးဗျာ" ဟုပြန်ဖြေလေ၏။
"ဟိုနေ့က အသတ်ခံရတဲ့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော် မလှလှကိုရော အရေးပိုင်မင်း သိပါသလားခင်ဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးပြန်၏။
"ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုမှလဲ မပတ်သက်ပါဘူး" ဟု အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်က ပြန်၍ဖြေလေ၏။
"ကောင်းပြီလေ၊ သတိဝီရိယနဲ့ နေပေါ့ဗျာ၊ ပုလိပ်တစ်ယောက်လောက် အနားမှာ ခေါ် ထားချင်လဲ ခေါ် ထားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စကတော့ မစ္စတာကရစ်ပင် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အကြံပေးချင်တာကတော့ တစ်ယောက်တည်း ခရီးမသွားဖို့ရယ်၊ သေနတ်ကို ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ အဆင်သင့် ရှိဖို့ရယ်ပါ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောပြီးနောက် မစ္စတာကရစ်ပင်နှင့် ထိုအရေးပိုင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပလေ၏။ ထိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွင် နိဗ္ဗဈေးသည် ပါဝင်လေ၏။ အငြိမ့်ပွဲတစ်ခုလဲ ပါဝင်လေ၏။ အငြိမ့်စင်၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် နောက်မှီကုလားထိုင် အကောင်းစားများ စီထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ထိပ်တန်းအကြီးအကဲများ အငြိမ့်ကြည့်ရန်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ရိုးရိုးကြိမ်ကုလားထိုင်များ စီထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ဒုတိယတန်းစား ပုဂ္ဂိုဟ်များ အငြိမ့်ကြည့်ရန်ဖြစ်လေ၏။
ထိုနေရာ၏ နောက်တွင်မှ အပေါစားခေါက်ကုလားထိုင်များ ချထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ တတိယတန်းစား ပုဂ္ဂိုဟ်များ

ထိုင်ရန်ဖြစ်၏။ ထို့ထက်နိမ့်ကျသောသူများမှာ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးဝန်းတစ်ခုလုံးသည် မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားလေ၏။ 'ဆွိ' ခေါ် ခဏချင်း ဖွင့်၍ရသော ထီရုံးများဖွင့်ထားလေ၏။
စတုဒီသာ မဏ္ဍပ်များမှာလဲ ဆီးသီမှစ၍ ရေခဲမုန့်တိုအောင်ရ၏။ လွန်စွာစည်ကားလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကွင်းကြီးတဟာခုလုံး၌ ဈေးရောင်းနေသော ဈေးသည်များမှအပ ကျန်လူများမှာ အစိုးရ အရာထမ်း အမှုထမ်းများသာ ဖြစ်ကြလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးကို ခေါ်၍ စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးသို့ သွားခဲ့လေ၏။ အငြိမ့်ကချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား...
"ဒီမှာ အိုင်ပီ၊ အငြိမ့်ကြည့်ရအောင်ဗျာ၊ ရှေ့ဆုံးက ဆက်တီခုံမှာ သွားပြီးထိုင်နှင့်ကြဗျာ၊ ကျုပ်လာခဲ့မယ်"ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...
"မလုပ်ပါနဲ့ အိုင်ဆေးရာ၊ အဲဒါမင်းကြီးတွေ ထိုင်တဲ့နေရာဗျ၊ တစ်ခါတည်းတန်းပြီး အလုပ်ပြုတ်သွားပါအုန်းမယ်" ဟုပြောရလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကလဲ...
"အလုပ်ပြုတ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မတန်မရာမှာ သွားထိုင်လို့ ချေးစိမ်းပန်းနေပါအုံးမယ်" ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်လေ၏။
"ထိုင်မှာသာ ထိုင်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီမှာ မင်းကြီး ဆိုတဲ့လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်လို့ အဲဒီမှာ ထိုင်တယ်ဗျာ၊ မထိုင်ရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့တာဝန် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောခဲ့" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မထိုင်ဝံ့ဘဲ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် သိမ်ငယ်လျက် ရှိ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ကဲပါဗျာ၊ လာပါ၊ ကျုပ်လဲ ထိုင်ပါ့မယ်" ဟု ဆိုကာ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ချထားသော နောက်မှီ အကောင်းစား ဆိုဖာထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ စီးကရက်ကို အကျအန သောက်နေလေ၏။
အငြိမ့်မှာ ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့် ဖြစ်၏။ ထိုငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်သည် အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးသည် ဓာတ်ပြား၌ ဓာတ်ထုပ် လွန်စွာ သွင်းလိုသည်ဖြစ်ရာ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဓာတ်ပြားသွင်းပေးမည်ဟု ဆိုကာ လူပါအပိုင်စီးလိုက်သဖြင့် အငြိမ့်ပျက်သွားလေ၏။
ထို့နောက်မှ အငြိမ့်မင်းသမီးအသစ်များ ရှာဖွေကာ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရလေ၏။ သို့ရာတွင် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့် အဖွဲ့သည် လူအင်အားတောင့်တင်းလှ၏။ ကိုယ်ပိုင်မီးစက်ပါ၏။ ထိုခေတ်က အငြိမ့်ကို ထန်းပင်တံဆိပ် အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံးဖြင့်သာ ကသည်ဖြစ်ရာ ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်ကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်မီးစက် ပါသော အငြိမ့်မှာ လွန်စွာ အဆင်အတန်းမြင့်မားသည် ဟုဆိုရပေမည်။
အငြိမ့်မထွက်မီ၌ ဆိုင်းနှစ်ကျော့သုံးကျော့ တီး၏။ ထို့နောက်မှ ကတ္တီပါလိုက်ကာအနီကြီးကို ဆွဲ၍ တင်လိုက်ရာ နောက်ခံ ကတ္တီပါကားကြီး ပေါ်လာလေ၏။
ထိုကတ္တီပါကားကြီးပေါ်တွင် စံပယ်ပန်းပွင့်ပုံကို ပိုးချည်အနီဖြင့် ထိုးထားလေ၏။
ထိုအချိန်၌ တောင်ရှည်ပုဆိုး ကွက်တုံးကြီးများကို ဝတ်၍ ခေါင်းပေါင်းကို အကျအနပေါင်းထားသော ပိုးရင်ဖုံးအကျီကို ဝတ်ထားသည့် လူပြက်နှစ်ဦးသည် အငြိမ်စင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခါးပုံစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ရင်း ထွက်လာကြလေ၏။

ထိုသို့ ထွက်လာပြီးနောက် လကဝဲဘက်မှ လူပြက်က...
"ဟိုဘက်က ကိုဓာတ်ဖူးမှတ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ...
"ဟုတ်ပါ့ ကိုဓာတ်မီးရယ်" ဟုပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဓာတ်ဖူးဆိုသော လူပြက်က ခွန်းတောက် တစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံထားနဲ့ ဆိုလေ၏။
ဆိုပြီးသည့် အချိန်၌ ဓာတ်မီးဆိုသည့် လူပြက်က...
"ပြည့်ပါ့ဗျာ၊ ပြည့်ပါ့" ဟုပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ဖူးက...
"ကျုပ်ကို ပညာပြည့်တယ်လို့ ပြောတာလား" ဟု ပြန်၍ မေးလျှင် ဓာတ်မီးက...
"မင်းကို ပညာပြည့်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟို... စတုဒီသာက ကျွေးတဲ့ ဒံပေါက်အသီးတွေကို စားပြီး

ရင်ပြည့်တယ်လို့ ပြောတာပါ”ဟု ပဏာမ ပြက်လုံး ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပွဲခင်းထဲမှ ဒံပေါက်အသိုးကို စားမိသော ပရိသတ်များသည် အထူး ပွဲကျသွားလေတော့၏။

လူပြက်များသည် ဤသို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြက်လုံးထုတ်နေကြလေ၏။ ဤသို့ပြက်လုံးထုတ်ပြီးနောက် ရှေ့ထွက်အငြိမ့်မင်းသမီးလေးနှစ်ဦးသည် တလှည့်စီ ကပြကြလေ၏။ ထိုအငြိမ့်မင်းသမီးလေးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ စိန်ခြယ်ကြည် ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ ငွေနှင်းကြည် ဖြစ်၏။
ငွေနှင်းကြည်သည် စိန်ခြယ်ကြည်ထက် များစွာ အဆိုကောင်း၏။ များစွာလည်း အကသွက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလဲ ငွေနှင်းကြည်၏ အကကို စိတ်ဝင်စားနေကြလေ၏။
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငွေနှင်းကြည်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ငွေနှင်းကြည် ကပြီးသောအခါ၌ လူပြက်များသည် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်သော ငွေစံပယ်ဖြူကို အကျအနပွဲထုတ်ကြလေ၏။ ငွေစံပယ်ဖြူလည်း ကြိုးစားပမ်းစား ကလေ၏။

အငြိမ့်မပြီးခင်မှာပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ထ၍ စက္ကတေးရီးယက်စ်ဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုနေစဉ်၌ပင် ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားသဖြင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပွဲခင်းစီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် လူများကို အော်ဟစ်၍ ထိန်းသိမ်းနေလေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နောက်သို့ ပြေး၍လိုက်ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရှေ့ဆုံး ထိုင်ခုံများဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကလလဲ ၎င်း၏နောက်မှ ကပ်၍လိုက်သွား၏။
ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံသို့ ရောက်လျှင် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်နှင့် ကပ်လျက် ပွဲကြည့်နေသော အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်မှာ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ၎င်း၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးသွေးကဲ့သို့ နက်မှောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ ကရစ်ပင်က...
“သေတာတော့ သူများသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ သေသွားတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ဘေးမှာ ရယ်နေသေးတယ်၊ နောက်တော့ ရယ်သံမကြားရတော့ဘူး၊ ငြိမ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ သူပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မစ္စတာ ဝင်းမောင်... လူပြက်တွေက အားကြီးတော်တယ်နော်လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ သူကျွန်ုပ်ကို ပြန်မပြောဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်က သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ သူ့လက်တွေ အေးစက်နေတယ်၊ သူဘယ်အချိန်ကတည်းက အသက်မရှုခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ထင်တာကတော့ သူ့မှာ ‘ဟတ်အတက်’ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဟတ်သမားတွေက အခုလောက် အများကြီး ရယ်ရင် အသတ်သေတတ်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“ဟတ်အတက်နဲ့ သေတဲ့လူတွေ အခုလို အသားတွေ မည်းကုန်တာ မစ္စတာ ကရစ်ပင် မြင်ဖူးလို့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“အဲဒီလို ဘလက်ဖြစ်သွားတာကတော့ အများကြီးစဉ်းစားဖို့ရှိတယ်၊ ဒါက ဆရာဝန်ရဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး” မစ္စတာ ကရစ်ပင်က ပြောလိုက်သည်။
“အမှန်က အဆိပ်မိတာဗျ၊ ဒီလူသေတာဟာ အဆိပ်ကြောင့်ပဲ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ကရစ်ပင်က ...
“သူနဲ့ အနီးဆုံးထိုင်နေတာက ကျွန်ုပ်ပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို အမှုပတ်အုံးမလား၊ ကြည့်လုပ်ပါအုံး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်” ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“အမှုပတ်တာ မပတ်တာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ အနီးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကိုတော့ တရားခံစာရင်းထည့်ပြီး ကျုပ်ကတော့ စဉ်းစားတာပဲ၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ထိုင်တဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး ရှပ်တဲဝပ်ကိုလဲ ကျုပ်ကတော့ တရားခံစာရင်းမှာ ထည့်ပြီးစဉ်းစားထားပြီ၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ နောက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်တဲ့ ဆာဦးကျော်ကိုလဲ အဲဒီလိုပဲ သံသယတရားခံစာရင်းမှာ ထည့်ပြီး ကျုပ်စဉ်းစားထားတယ်” ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ အလောင်းကို အကျအန စစ်ဆေးရာ လည်ပင်း၌ သွေးစို့နေသော လွန်စွာသေးငယ်သည့် အပေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။
ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးကို ခေါ်ယူကာ...
“အလောင်းကို ရေခဲတိုက် ပို့လိုက်ပါဗျာ” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးဝင်းမောင်ထိုင်သွားသော နေရာ၌ ဝင်ထိုင်ကာ ခေါင်းကို ကုလားထိုင် နောက်မှီတွင် မှီ ၍ စီးကရက်မီးများကို မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်သောက်ရင်း မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် အိပ်စက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးမှာမူ ၎င်း၏မလှမ်းမကမ်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ၎င်း၏အရိပ်ခြည်ကို ကြည့်နေရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အငြိမ့်အဖွဲ့သားများသည် လိုက်ကာများကို ဖြုတ်ခြင်း၊ မီးများကို ဖြုတ်ခြင်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းများကို သိမ်းခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သေတ္တာများ၌ ပစ္စည်းများကို ထည့်ကာ ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးနှင့် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

စည်ကားလှသောပွဲခင်းကြီးမှာ တစတစ တိတ်ဆိတ်စ ပြုလာလေ၏။ နံနက်ငါးနာရီ ထိုးသောအခါ၌ ထိုဝင်းကြီးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသာလျှင် ကျန်ရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဆက်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

"အိုင်ဆေး အိပ်ပျော်နေပြီ အောက်မေ့တာဗျ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

"ဘယ်ကလာ အိပ်ပျော်ရမှာလဲ ဦးကိုကိုကြီးရာ၊ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်နေတာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြော၍ ၎င်းထိုင်ခဲ့သော ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် နောက်သို့ လှန်၍ ကန်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပတို့လဲ ထိုပစ္စည်းလေးကို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဦးကိုကိုကြီးက လှမ်းယူမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"မလုပ်နဲ့ ဦးကိုကိုကြီး၊ မြွေဟောက်အကောင်တစ်ရာ ကိုက်တာထက် ဆိုးသွားလိမ့်မယ်" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပစ္စည်းလေးကို သေချာစွာကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထိုပစ္စည်းလေးမှာ အရှည်အားဖြင့် လေးလက်မခန့်ရှိ၍ အလုံးအားဖြင့် နဖားကလော် သံချောင်းခန့်ရှိသော ရွှေဆံထိုးကလေး ဖြစ်၏။ ထိုဆံထိုးကလေး၏ထိပ်တွင် လွန်စွာ အရည်အသွေး ကောင်းသော စိန်တစ်လုံး တပ်ဆင်ထားလေ၏။

ဆံထိုးနှင့် စိန်ပွင့်သည် တဆက်တည်း မဟုတ်ဘဲ စိန်ပွင့် လှုပ်ရှားနိုင်ရန်အတွက် စိန်ပွင့်၏ စွန်ကုတ်အောက်ခြေတွင် နဖားသဖွယ် ပြုလုပ်ထားပြီး ထိုနဖားကို ရွှေဝက်အူကလေးဖြင့် ကျပ်ထားလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်း၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်ကာ စိန်ပွင့်နဖားမှ ဝက်အူရစ်ကလေးကို ဖြုတ်ထုတ်လိုက်ရာ စိန်ပွင့်နှင့် ရွှေချောင်းကလေးသည် တသီးတခြားစီ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် အနီးရှိ ရေအိုးတစ်အိုးမှ ရေအနည်းငယ် ခတ်ပြီးလျှင် ရွှေဆံထိုးထိပ်ကို ရေခွက်ထဲတွင် နှစ်၍ နောက်ဖက်မှ ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရေများသည် ပလုံစီလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ခြံစည်းရိုးအနီးတွင် ဝဲကိုက်၍ ဝပ်နေသော ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးအနီးသို့သွား၍ ထိုရေခွက်ကို ချပေးလိုက်၏။

ခွေးဝဲစားလည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ချပေးသော ရေခွက်မှ ရေကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည့် တခဏ၌ အော်မျှပင် မအော်နိုင်ပဲ လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"အရေးပိုင်မင်း ကိုဝင်းမောင် သေတာ ဒီအဆိပ်ပဲဗျို့၊ ရေနဲ့ ရောပြီးသားတောင် မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ခွေးက အော်တောင် မအော်နိုင်ရှာဘူး ဝဋ်ကျွတ်သွားရရှာပြီ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်...

"ကဲ...လာဗျာ၊ ရွှေဘုံသာလမ်းဘက်သွားပြီး ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီနဲ့ တိုရှည် သွားသောက်ကြရအောင်ဗျာ" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကို စက်နှိုးရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် ကားဖြင့် ရွှေဘုံသာလမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ရွှေဘုံသာလမ်း၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနှင့် မိုးစင်စင်လင်း သွားလေတော့၏။

တစ်နာရီခန့် ဆက်လက်၍ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရာ ရွှေဘုံသာလမ်းမှ စိန်ဘာဘူတိုက်များ ဖွင့်ကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စိန်ဘာဘူတိုက်တစ်တိုက်သို့ ဝင်၍ ဆံထိုးမှ စိန်ပွင့်လေးကို ပြကာ...

"ဒါ ဘယ်လောက် ရနိုင်သလဲ ဘာဘူ" ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘာဘူကုလားသည် သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ချိန်တွယ်ပြီးနောက်...

"ရွှေက ဘာမှမရှိပါဘူး၊ စိန်အကြောင်းပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ကလပ်ပြည့် ခုနစ်ကလပ် ရှိတယ်၊ ဗွီဆာ နည်းနည်းစွန်းတာတော့ မပြောတော့ပါဘူး၊ စိန်က မြန်မာကြိုက်တဲ့ ခဲသားမျိုးပဲ၊ ဘိုမတွေကတော့ အဝါရောင် ကြက်ဆီကိုသာ လာပြီးမေးကြပါတယ်၊ ခဲသားကိုတော့ မြန်မာတွေပဲ ကြိုက်တယ်၊ သွေးထားတာက မြန်မာလက်ရာ မဟုတ်ဘူး" ဟု ဘာဘူကပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားလင်းနှင်းမောင်က...
"စိန်တွေက လူတွေလိုပဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးလှည့်ပြီး ခရီးသွားနေကြတာ ဘာဘူရဲ့၊ အင်္ဂလန် ရောက်ချင်လဲ ရောက်မှာပေါ့၊ မြန်မာစိန်လဲ အင်္ဂလန်ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်သွေးချင်သွေးလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပါအုံး ဘာဘူ၊ မြန်မာက စိန်ကို သွေးရင် ကပ်ငါးဆယ် မကျော်ဘူး၊ အင်္ဂလန်မှာက စစ်စတီးကပ် ကျော်တယ်၊ ဒီစိန်က အကွက်ကျဲတယ်၊ သေသေချာချာ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ပေးစမ်းပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်ဘာဘူကုလားလဲ မှန်ဘီဘူးနှင့် စိန်ကိုကြည့်ပြီးနောက်...
"ခင်ဗျား အားကြီးတော်တယ်၊ ကျုပ်မျက်စိမှားသွားတာ၊ ဒါဟာ မြန်မာလက်ရာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အင်္ဂလန် စစ်စတီးကပ် ဆိုတာက ဘယ်လ်ဂျီယံကပ်ကို ပြောတာပါ၊ ဒီစိန်ဟာ အကောင်းစားပဲ၊ ဒီတစ်လုံးထဲကို နှစ်ထောင်ကျော် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ရောင်းမလို့လား" ဟု စိန်ဘာဘူ ကုလားက မေးလိုက်လေ၏။

"ဒီမှာ ဘာဘူကြီး၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ဆံထိုးကို ခေါင်းမှာ ထိုးပြီး ခေါင်းက ပြုတ်ကျတာကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာမယ် ထင်သတုန်း" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ စိန်ဘာဘူ ကုလားက...
"ဘုရင်ကတော် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။
"မရောင်းပါဘူး ဘာဘူကြီးရယ်" ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားပေါ် သို့ ပြန်၍တက်လေ၏။
ထို့နောက် ငှားကပင် ကားကိုမောင်းကာ...
"အိုင်ပီ ဓာတ်ဆီတော့ လုံလောက်ပါတယ်နော်" ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...
"လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်အထိ သွားချင်လို့လဲ" ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။
ပဲခူးမြို့ မြိုင်ဆီစက်ကို သွားမယ်ဗျာ" ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လေတော့၏။

မြိုင်ဆီစက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီမှာ ဦးမြိုင်၊ ခင်ဗျားဇနီး မပြုံးနဲ့ ရန်ကုန်မှာ အသတ်ခံရတဲ့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော် မလှလှတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိကြသလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"သိပါတယ် ခင်ဗျ" ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။
"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ဆိုတာ သိကျွမ်းပါသလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။
"အဲဒါတော့ သိကျွမ်းတယ်လို့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူးဗျ" ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။
"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဇနီး မပြုံးဟာ မော်လမြိုင်မှာ အရင်က နေဖူးသလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။
"နေဖူးပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း နေဖူးပါတယ်" ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလိုက်လေ၏။
"မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးရဲ့ဇနီး ဒေါ်လှလှရော မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးပါသလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က...
"နေဖူးပါတယ်ခင်ဗျ" ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အကြောင်းကတော့ ထူးတော့မှာပါ" ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးမြိုင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် သူရိယသတင်းစာတိုက်သို့ ဝင်ကာ အောက်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို စုံထောက်ဌာန၏ အခွင့်အာဏာကို အသုံးပြုကာ နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာ၌ ပါစေရန် ထည့်ခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အထူးသတင်းထောက်ထံမှ

ယမန်နေ့ည စက္ကတေးရီးယက်ရုံးတွင် ကျင်းပသော ပွဲလမ်းသဘင်၌ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်အား မသာမာသူတစ်ဦးသည် အသက်ကို လုပ်ကြံခဲ့ပါသည်။ မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကြံသည်ဟု ပုလိပ်ဘက်မှ အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း အဆိပ်တစ်မျိုးဖြင့် သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းကိုမူ တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့ရာတွင် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် အဆိပ်မိနေစဉ်အတွင်း ၂၉၅ ဘိုလိမ်းလမ်းတွင် နေထိုင်သည့် အဆိပ်ချတတ်သော မြန်မာဆရာတစ်ဦးထံသို့ အချိန်မှီ ပို့၍ ကုသခဲ့ရာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ၌ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ အသက်မသေသော်လည်း အကြောများ ဆိုင်းသွားသဖြင့် ထိုဆရာကြီး၏အိမ်၌ပင် နေထိုင်ကာ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။ ထိုဆရာကြီး၏ ပြောပြချက်အရ တစ်လခန့် ကုသရမည်ဟု သိရှိရပါကြောင်း။ ထိုအမှုနှင့် ပက်သက်၍ ပုလိပ်ဘက်မှ အပူတပြင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည် ဆိုကြောင်း။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထက်ပါသတင်းကို ထည့်ပြီးနောက် မော်တော်ကားကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ အငြိမ့်အဖွဲ့များ ရှိရာ ရပ်ကွက်သို့ သွားပြီးလျှင် ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်ကို ရှာ၍ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"ခင်ဗျားတို့ အငြိမ့်က လက်ထောက်မင်းသမီး ငွေနှင်းကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က...

"တနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ အငြိမ့်ဟာ စက္ကတေးရီးယက်ရုံးမှာ ကပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ငွေနှင်းကြည် ပါပါတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက ငွေနှင်းကြည် ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ ဟောဒီမှာ သူ့အဝတ်အစားတွေ" ဟု ဆိုကာ ငွေနှင်းကြည်၏ အဝတ်အစား သေတ္တာကို ပြလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အဝတ်အစားသေတ္တာသော့ကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်း၍ချိုးပြီးနောက် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ရာ ငွေနှင်းကြည် အငြိမ့်ကပြရာတွင် ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစားများကို တွေ့ရလေ၏။ အငြိမ့်သမများ လူးသော 'စွန်လည်ပုံ' မျက်နှာချေထုတ်များကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီးနောက်...

"ငွေနှင်းကြည် ခင်ဗျားတို့အငြိမ့်ကို ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က...

"ဒီလို မိတ်ဆွေရဲ့၊ ဒီအငြိမ့်က ပြန်ဖွဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကတော့ ဆိုင်းဆရာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရော လက်ထောက်တွေရော ဓာတ်တိုက်ပြီးပါပြီ၊ တီးလုံးတွေလဲ တိုက်ပြီးပါပြီ၊ ငွေနှင်းကြည် ရောက်လာတာကတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ သူ့အမေ မျက်မမြင်ကြီးကို ဆေးကုဖို့ မရှိလို့ လက်ထောက်နေရာက ကပါရစေ၊ သူဟာ တောအငြိမ့်မှာ ကဖူးပါတယ်၊ ညကြေးကိုလဲ ပေးချင်သလောက်ပေးပါ၊ တစ်ပွဲလောက် ကပြပါရစေ၊ မကြိုက်ရင် နောက်ကို မခိုင်းပါနဲ့လို့ ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကလဲ သူ့ကို လက်ခံလိုက်တာ၊ တီးလုံးတွေ သီချင်းတွေ တိုက်ဖို့ သူ့ကို နေ့တိုင်းလာခိုင်းတာလဲ သူဟာ နေ့တိုင်း မလာနိုင်ရှာဘူး။ သူ့အမေ မျက်မမြင်ကြီးကို ဆေးရုံ ပို့နေရလို့ ဆိုတာပဲ" ဟု အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"ခင်ဗျားတို့ကို စက္ကတေးရီးယက် ဝင်းထဲမှာ ကဖို့ မငှားခင်က ငွေနှင်းကြည် ရောက်လာတာလား၊ ငှားပြီးမှ ငွေနှင်းကြည် ရောက်လာတာလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ငှားပြီးမှ ရောက်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို စက္ကတေးရီးယက်က လွှန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ ရက်ကျော်က ငှားတာ၊ သူရောက်လာတာက တစ်ပတ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်" ဟု အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"ကျုပ်က စုံထောက်ဖက်ကပဲ ငွေနှင်းကြည်ရဲ့ သေတ္တာကို ကျုပ်တို့ သိမ်းချင်တယ်" ဟု ဆိုကာ သေတ္တာကို သိမ်းယူလိုက်လေ၏။

အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်က ကားကိုမောင်းလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စီကရက် သောက်၍ ကျွန်ုပ်ဘေးမှ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကမူ ထုံးစံအတိုင်း ကားနောက်မှ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ လမ်းတွင် ဦးကိုကိုကြီးက...

"ဘယ်လိုလဲ အိုင်ဆေး၊ အမှုပေါ်ဖို့ နီးစပ်ပြီလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"သိပ်ကို နက်တယ်ဗျို့၊ လူသတ်သမားက ကျုပ်တို့ ထင်သလောက် ညံ့တဲ့လူထဲက မဟုတ်ဘူးနော်၊ သိပ်ကို ဉာဏ်ပြေးတယ်၊ သူလုပ်ထားတာတွေကလဲ သိပ်ကို အကွက်စေ့နေတာပဲ" ဟု ပြော၍ စီးကရက်ကို သောက်မြဲ သောက်ပြန်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘိုလိန်းလမ်းဆီသို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ပြန်၍ပို့ခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငွေနှင်းကြည်၏ အဝတ်အစားသေတ္တာကို ယူ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးလျှင်...

"ကဲ... အိုင်ပီတို့၊ နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့" ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့၏။**စကားမပြောတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး**

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကော ဦးကိုကိုကြီးပါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ ၄င်း၏အခန်း၌ပင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို ရာဂျူးဆိုသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ တပည့်ကလေးအား မှာခိုင်းပြီး စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အိမ်ပေါ် သို့ တက်လာပြီးလျှင် စာတစ်စောင် ပေးလေ၏။ ထိုစာကို ဖတ်ကြည့်ရာ…

"ကျွန်မ ညက အိပ်နေတုန်း လက်ကို ဘာကောင် ကိုက်သွားမှန်း မသိပါဘူး၊ လက်မှာတော့ အပေါက်လေးနှစ်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်၊ အင်မတန်မှလဲ နာကျင်နေပါတယ်၊ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ကိုက်ခဲသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအနီးအနားမှာ ကုတတ်တဲ့ ဆရာရှိရင် ညွှန်ပြပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်"

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ထိုစာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ ကမ်းပေးပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား…
"မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်း" ဟု ဆိုရာ မိန်းကလေးက သူ၏လက်မောင်းတွင် သွေးဆို့နေသော အပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်ကို ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
"အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒဏ်ရာကြောင့် နာနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာတော့ ရှာမနေနဲ့တော့ကွယ်၊ ဘာမှမလုပ်ပဲ သုံးနာရီလောက် အနားယူလိုက်ရင် ပျောက်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါင်းငြိမ့်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
"မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးက 'ဂူး' ဟု အော်လိုက်လေ၏။

"မေ့လို့ကွယ် မေ့လို့၊ မင်းက စကားမှ အပြောတတ်ပဲကိုး" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် ဆင်းသွားလေတော့၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
"ပဲခူးကို သွားရဦးမယ်ဗျာ၊ ဓာတ်ဆီ လုံလောက်ရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က…
"လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ၊ မလုံလောက်တော့လဲ လမ်းမှာ ဝယ်ပြီး ထည့်တာပေါ့၊ သွားလေဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူ၍ ဝတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၄င်းကပင်…
"သွားကြရအောင်ဗျာ" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ၄င်းနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏။

ဦးကိုကိုကြီးက မော်တော်ကားကို မောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အနောက်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးကိုကိုကြီး၏ ဘေးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်တွေး၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။
တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားကုလင်းနှင်းမောင်က သူ၏နဖူးကို လက်ဖြင့် ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက်ပြီးနောက်…
"အမယ်လေး… ညံ့လိုက်တာ" ဟု အော်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက…
"ဘယ်သူညံ့တာလဲဗျ" ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…
"ဘယ်သူ ညံ့ရမှာလဲဗျ၊ ကျုပ်ညံ့တာပေါ့၊ စောစောတုန်းက စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဖမ်းထားလိုက်ရမှာ၊ မနေ့က ကျုပ်ထည့်လိုက်တဲ့ သတင်းဟာ သတင်းစာမှာ ပါပြီလေဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဆီမှာ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ဆေးကုခံနေခြင်း ရှိမရှိ တစေ့တစောင်းလာပြီး လေ့လာတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်အတော့ ကို ရှော်သွားတယ်ဗျာ၊ နောက်နောင် ကျုပ်ကိုကျုပ် တော်လှပြီ တော်လှပြီလို့ ဘဝင်မြင့်တဲ့စကားများ ပြောခဲ့ရင်တော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး လာပြီနော်လို့ သတိပေးကြစမ်းပါဗျာ" ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် တစ်လမ်းလုံး ရယ်စရာ မောစရာများ ပြော၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ပဲခူးမြို့ဆီစက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမြိုင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းစွာ ဆီးကြို၍ ဧည့်ခံလေ၏။
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အပေါ့သွားချင်သည်ဟုဆိုကာ ဦးမြိုင်၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။
ထိုသို့ဝင်သွားပြီးနောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မီးဖိုအတွင်းမှ ထွက်မလာဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက…
"ဒီလူ အပေါ့သွားတာလဲ ကြာလှချည်လား" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပြန်လည်၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၄င်းရောက်ရှိလာချိန်၌ ဦးမြိုင်သည် ဆီစက်မှ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က…

“ဦးမြိုင်ရော” ဟု မေးရာ ဦးကိုကိုကြီးက...
“ဆီစက်က ကိစ္စရှိလို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် လာပြီး ခေါ်တာနဲ့ ခုပဲ ထွက်သွားတယ်ဗျ” ဟု ပြန်၍ဖြေသည်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးမြိုင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။
တအောင့်မျှကြာလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး...
“ကဲ...သွားကြမယ်ဗျို့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားပေါ် သို့ တက်ကြလေ၏။
အပြန်လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို မောင်းရလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အင်းလျားလမ်းရှိ ‘မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးအိမ်သို့ မောင်းပေးပါ’ ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကို မောင်းပေးရလေ၏။

ဦးသန်းအေးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မြူနီစပါယ် လူကြီး အစည်းအဝေး တက်မည့်ဆဲဆဲ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် ဦးသန်းအေးအား တွေ့ရလေ၏။ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“ဂွတ်မောနင်း ဦးသန်းအေး၊ မေးစရာကလေးတစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းအေးက...
“မေးပါဗျာ၊ မေးပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ဦးသန်းအေးရဲ့ မိန်းမ မလှလှဟာ ဦးသန်းအေးနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အဖြစ်နဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသလဲ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော့် မိဘများက ဆေးလိပ်ခုံ ရှိတယ်လေဗျာ၊ လှလှက ဆေးလိပ်သမပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဦးသန်းအေးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“ဒီလိုပါ ကျုပ်စိတ်ကူးထားတာနဲ့ တူမလားလို့ မေးတာပါ၊ အခုတော့ ကျုပ်စိတ်ကူးထားတာနဲ့ တလွဲစီ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ၊ ဒီလိုပါ မလှလှဟာ ဘုရင်ခံ ဧည့်ခံပွဲမှာ သီချင်းဆိုဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ တော်တော်ကလေး လူပြောများနေတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်းကများ မလှလှဟာ ဇာတ်သဘင်ဘက်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား ထင်မိလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းအေးက...
“သြော်... ဒါလား၊ လှလှဟာ ဆေးလိပ်မလိပ်ခင် အရင်က အငြိမ့်ကဖူးတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“သူ အငြိမ့်ကတာ ဘာအငြိမ့်တဲ့တုန်း၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူတဲ့တုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးသန်းအေးက...
“အငြိမ့်ကခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ကြာပါပြီဗျာ၊ ဟိုးပဝေသဏီက ကိစ္စတွေပါ၊ သူ့အငြိမ့်နာမည်ကတော့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်ကတော့ မော်လမြိုင်ကပဲ၊ အဲဒီမိန်းမကြီး နာမည်က ဒေါ်မြစိန်လို့ ခေါ်တယ်၊ အခုတော့ ဆင်းရဲမွဲတေပြီး အငြိမ့်လဲ မထောင်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆေးလိပ်ခုံကို လှလှကို လာပို့တာ အဲဒီ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်...
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးသန်းအေး၊ သွားပါအုံးမယ်” ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။
လမ်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား...
“ကျုပ်ကို ဘူတာကြီး ပို့ပေးစမ်းပါ၊ မော်လမြိုင်ရထား မီသေးတယ်ဗျ” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ပို့ပေးပြီးလျှင် မော်လမြိုင်ရထား လက်မှတ်တစ်စောင် ယူပေးလိုက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက...
“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ဖို့ လိုသေးလားဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
“မလိုပါဘူးဗျာ၊ သတင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရရုံသွားမှာပါ၊ တရားခံလည်း ဖမ်းနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ကျုပ်တပည့် ကုလားလေး ရာဂျူးများ ကျုပ် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် သတိမေ့ပြီး လက်လွတ်သွားတဲ့ ဟာပေါက်တစ်ခုကို အချိန်မီ ပိတ်ဆို့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ မော်လမြိုင်ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မှန်ရှေ့တွင် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးချည်တစ်ခါ ကောက်ချည်တစ်လှည့် လုပ်၍နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက...
“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ အကလေ့ကျင့်နေတာလားဗျ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"ကကြိုးလေးတစ်ခုလို့ ပြောရင်လဲ မမှားပါဘူးဗျာ၊ အင်မတန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ များတဲ့ တရားခံကို ဖမ်းရမယ့် ကကြိုးလေးတစ်ခုပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အံဆွဲတွင် ထည့်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ကျည်ဆန်ဖြည့်လိုက်ပြီးနောက်...
"ကဲ ခင်ဗျားတို့ကော သေနတ်ပါတယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကော ဦးကိုကိုကြီးပါ သေနတ်ပါကြောင်း ပြောလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"လက်မြန်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊ နည်းနည်းလေးလှုပ်လိုက်တာနဲ့ ပစ်ချလိုက်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ နောက်ကျသွားတယ် ဆိုတာနဲ့ အသက်ပါသွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ...လာ၊ သွားကြစို့" ဟု ပြောဆိုပြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလေ၏။

ငါးထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ ရောက်လျှင် လွန်စွာကျယ်ဝန်းသော မြိုင်မဟာ ဗီလာဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် ခြံကြီးတစ်ခြံအတွင်း၌ လွန်စွာခမ်းနားသော အိမ်ကြီးတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုခြံဝတွင် ကားကို ခေါင်းတည်လိုက်ရာ ဂေါ်ရခါး ဒရမ်ဝမ်က သူ၏စားကောက်ပေါ်တွင် လက်ကို တင်ကာ...
"ဘာကိစ္စလဲ" ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ငါတို့ မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စောလှနွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်က အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ ဧည့်သည်လာနေကြောင်း အချက်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပိန်ပိန်ပါးပါး အင်္ဂလို အင်ဒီးယန်း ကပြားမလေးတစ်ဦး အိမ်ပေါ် ထပ်မှ ဆင်းလာလေရာ ခြံတံခါးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"စင်သီယာ...ငါတို့ပါကွယ်၊ ဒေါ်စောလှနွယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ သူ မှာထားလို့ လာခဲ့ကြတာပါ" ဟု ဆိုသဖြင့် စင်သီယာက ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်အား တံခါးဖွင့်၍ ပေးရန် ပြောလိုက်လေ၏။

ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်က တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ ဦးစွာ တက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း နောက်မှ လိုက်၍ တက်ကြလေ၏။ အပေါ် ထပ်သို့ ရောက်လျှင် အပ်နှစ်ချောင်းနှင့် သိုးမွေးထိုးနေသော လွန်စွာချောမောလှပ၍ လွန်စွာမှလည်း ကျက်သရေရှိသော အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းမချောတစ်ဦးအား အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသည့် ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား တွေ့ရလေ၏။
ထိုမိန်းမချောသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်း၏လက်များကို အောက်ပါပုံစံအတိုင်း ထိုမိန်းမချောအား ကွေးကောက်၍ ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုမိန်းမချောသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော 'မုဒြာ' တို့ကို မြင်လျှင် အံ့အားသင့်စွာ လက်တွင်းမှ အပ်နှစ်ချောင်းရော ထိုးစလက်စ ဆွယ်တာနှင့် သိုးမွေးလုံးကြီးပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။ ထို့နောက်မှ...
"ရှင်... ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ...
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က လက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ထပ်မံလုပ်ပြန်လေ၏။

ထိုခါ မိန်းမချောက...
"နှင်းမောင် ဆိုတာ သိရပါပြီ၊ ရှင်က ဘာလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး မှတ်တယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေပါ မြိုင်မဟာ မမြလေး၊ နည်းနည်းကလေး လှုပ်လိုက်တာနဲ့ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချရပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အခုလာတာက မြိုင်မဟာ မမြလေးရဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ပြန်ပေးချင်လို့ပါ" ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ လွယ်အိပ်အတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူကာ ထိုအထုပ်ကို ဖြေလိုက်ပြီးနောက် မမြလေး၏ ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ပစ်ချပေးလိုက်ရာ အငြမ့်မင်းသမီး အဝတ်အစားများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ပြန့်ကျဲသွားလေတော့၏။
"အဲဒါ မမြလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေလေ၊ ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ မမြလေး သေတ္တာတစ်လုံး ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျုပ် လမ်းကြုံတာနဲ့ ယူလာခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အလုပ်နည်းနည်းများလို့ လာပြီး မပေးဖြစ်သေးတာပါ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်း၏အိပ်အတွင်းမှ စိန်ဆံထိုးကလေးကို

ထုတ်ကာ မမြလေး၏ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ 'ရှီ' ကနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်လေ၏။ စိန်ဆံထိုးကလေးသည် မမြလေးရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် 'ဒေါက်'ကနဲ စိုက်၍ ခါသွားလေတော့၏။

အဲဒါ မမြလေးရဲ့ ဆံထိုးလေ၊ စိန်ချည်း တစ်လုံးတည်း နှစ်ထောင့်ငါးရာ တန်တယ်လေဗျာ၊ စက္ကတေးရီးယက် ဝင်းထဲမှာ အငြိမ့်ကတုန်းက မမြလေး ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆံထိုးကလေးလေဗျာ၊ ကျုပ်လဲ လာပေးမလို့ဟာ၊ လမ်းမကြုံတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...
"ရှင် ကျွန်မအကြောင်း အတော့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနေပြီပဲ၊ ကျွန်မ ခုခံဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ လူဆိုးနဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ မသိသေးခင်မှာ ရှောင်လားတိမ်းလား၊ တိုက်လားခိုက်လား လုပ်လို့ ကောင်းတယ်၊ သိသွားရင်တော့ လူဆိုးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အဖမ်းခံဖို့ ကောင်းတယ်လေ၊ တူတူပုန်းတမ်း ကစားသလိုပေါ့လေ၊ ရှာတဲ့သူက မိပါလျက် ပုန်းတဲ့သူက ဆက်ပြီးပုန်းရင် ဒီကစားပွဲ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်၊ ကျွန်မ မခုခံပါဘူး၊ မထွက်ပြေးပါဘူး၊အဲဒါ ရှင်တို့ သေနတ်တွေကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ သေနတ်မောင်း ခလုတ်ထက် ကျွန်မက မြန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး" ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ၎င်း၏ဆံပင်တွင် စိုက်ထားသော ဆံထိုးကို ဖြုတ်ယူကာ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော သမင်ခေါင်းအား 'ညာဘက်မျက်လုံး' ဟု ဆိုကာ 'ရှီ'ကနဲ ပစ်လိုက်ရာ ရွှေဆံထိုးကလေးတစ်ခုသည် သမင်ဦးခေါင်း၏ ညာဘက်မျက်လုံး၌ တန်းတန်းမက်မက်သွား၍ စိုက်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

"ရှင်တို့သေနတ်တွေ ဒါလောက် တည့်လို့လား" ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။ မမြလေးသည် ထိုသို့ လက်တည့်စမ်းပြလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် ခြောက်လုံးပြူးများ ထုတ်၍ ချိန်ထားကြ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်မူပါက မောင်းများဖြုတ်ချကြမည် ဖြစ်လေ၏။
မမြလေးသည် ဦးခေါင်းတွင် ပန်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သမင်၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဆီသို့ လှမ်း၍ပစ်လိုက်ရာ ထိုပန်းပွင့်ကလေး၏ ထောင့်စွန်းတစ်ခုသည် သမင်၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး၌ သွား၍စိုက်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏တော့၏။

"အဲဒါ တကယ့်ပန်းပွင့် မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ရွှေရယ် ငွေရယ် ကြေးရယ် ဆတူစပ်ထားတဲ့ သတ္တုတစ်မျိုးကို ပန်းပွင့်သဏ္ဍာန်လုပ်ပြီး ဆေးခြယ်ထားတာ၊ အဲဒီမှာလဲ အဆိပ်တွေ ပါတယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
"သိပ်ကို ချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းတာပဲ မမြလေးရယ်၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီလောက်တောင် တော်သွားရတာလဲ မမြလေးရယ်" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။
"ကျွန်မအဖြစ်က ဒီလို မတော်ရင် မရဘူးလေ၊ အဲဒီတော့လဲ တော်ရတာပေါ့ရှင်၊ ကဲ...ကဲ၊ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဖမ်းကြပြီလား၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်တော့ ကြိုးစင်တက်ရမလဲ၊ ကျွန်မ အဆင်သင့်ပါပဲရှင်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"မမြလေး ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရုံပါပဲ၊ အဖော်အဖြစ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးစားသမီးလား၊ မွေးစားညီမလား၊ 'ဒိုရင်း'ကို ခေါ်ချင် ခေါ်ခဲ့နိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့လူကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒိုရင်းကိုလဲ မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"နှုတ်ဆက်ပါဗျာ နှုတ်ဆက်ပါ" ဟု ဆိုလိုက်လျှင် အခန်းအတွင်းသို့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။
"ကဲ... အဒေါ်ရေ၊ ကျွန်မကိုတော့ စုံထောက်တွေက ဖမ်းကြပြီ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးက...
"ကောင်းသားပဲကွယ်၊ စုံထောက်ဆိုတာ အဲဒီလို ဖမ်းဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား၊ သူတို့အလုပ် သူတို့ လုပ်ကြရှာတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက ပြုံး၍...
"အဒေါ်ကလဲ သူတို့ ဖမ်းရုံနဲ့ ကိစ္စက ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှုတွေဘာတွေ စစ်ပြီး ကျွန်မကို သေဒဏ်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မ သေရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် အဒေါ်ကို နှုတ်ဆက်နေတာပါ" ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက...
"မြလေးရယ်... သေတယ်ဆိုတာ အခြင်းအရာလေးတစ်ခု ပြောင်းသွားတာပါ၊ ပြီးတော့ သေခြင်းတရားဆိုတာ အသက်ရှင်နေခြင်းထဲမှာ ရောပြီးပါနေတဲ့ သဘောတရားတစ်ခုကွယ့်၊ ရှင်တာက သပ်သပ်၊ သေတာက သပ်သပ် မဟုတ်ဘူး၊ စပြီးမွေးကတည်းက သေမယ့် သဘောတစ်ခုက တပါတည်း ပါလာတာကွယ့်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ လူတွေဟာ သေကြတာပေါ့၊

သေခြင်းတရားဆိုတာ တနေရာက ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ 'မူလဘူတ' ဓာတ်တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီလိုပဲကွယ့်၊ အသက်ရှင်တဲ့ သဘောမှာ သေတဲ့သဘောတွေ ရောပြီးပါနေသလို သေခြင်းသဘောမှာလဲ ရှင်ခြင်းတွေ ရောပြီးပါနေတယ်ကွယ့်၊ ဒါကြောင့် တကယ်မသေပါဘူး၊ အခြင်းအရာလေး ပြောင်းသွားတာပါ၊ သွား..သွား...သွား၊ ငါ့တူမကြီး၊ သေစရာရှိတော့လဲ သေလိုက်ပေါ့၊ သေဝံ့တယ် မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...
"ဟောဒါ ကျွန်မ အဒေါ်" ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒေါ် စစ်ကောင်း မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"မှန်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ဒေါ် စစ်ကောင်းပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကမူ ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ကပ်ကာ...
"ဘယ်လို မိန်းမကြီးလဲဗျ၊ ကိုယ့်တူမ တစ်ယောက်လုံး သေမယ့်ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေးကြီး ပြောနေတယ်ဗျာ၊ သူ့စကားတွေကလဲ အဆန်းပဲ၊ သေတာဟာ တကယ်သေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အခြင်းအရာလေးတစ်ခု ပြောင်းသွားတာတဲ့၊ သူပြောချင်တာက အက်ရှင်လေးတစ်ခု ချိန်းသွားတာကို ပြောချင်တာဗျ၊ အာဂ မိန်းမကြီးပဲ၊ အဲဒါထက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကလဲ ဒီမိန်းမကြီးနာမည်ကို သိနေတယ်ဗျို့၊ ဒေါ် စစ်ကောင်း မဟုတ်လားတဲ့၊ သူ့အဒေါ် ကျနေတာပဲ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်ပုံကဖြင့်ဗျာ၊ ပြီးတော့ မမြလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ကိုနှင်းမောင်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားချင်လိုက်တာဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...
"တောက်တီးတောက်တဲ့ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ လူသတ်သမားတရားခံ အမျိုးသမီးကို ကျုပ်တို့ စုံထောက်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူမှာတုန်းဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတာကို ပြောတာ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအချိန်၌မှာပင် စင်သီယာသည် မမြလေးအတွက် လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို သေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်ပေးနေပြီဖြစ်၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေးအားခေါ်၍ အောက်ထက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အောက်ထက်သို့ ရောက်လျှင် မမြလေးက...
"လိုရင် ကျွန်မကားကို ယူသွားတာပေါ့" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြံထဲတွင် ရပ်ထားသော မမြလေး၏ လွန်စွာလှပသော ဖို့ဒ်ကားကလေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားလေတော့၏။
"မလိုပါဘူး မမြလေး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကားပါပါတယ်၊ အဲဒီကားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့ဗျာ၊" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။ မော်တော်ကားကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မောင်း၏။ ၎င်း၏ဘေးတွင် မမြလေးကထိုင်၏။ ဦးကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်က နောက်ခုံတွင် ထိုင်၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီအိုင်ဒီဘက်သို့ ဦးတည်၍ ကားကို မောင်းနှင်လေ၏။ လမ်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"မမြလေး... ရစ်ချက်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...
"ကိုနှင်းမောင်... ရှင် အကုန်လုံး သိနေတာပဲနော်၊ ကျွန်မ ရစ်ချက်ကို မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ အလုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ကိုနှင်းမောင်တို့ အလုပ်တာဝန်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်" ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

"ကျုပ် သိပ်ပြီးလေးစားတယ်ဗျာ၊ မမြလေးလို မိန်းမမျိုး ရှားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြိုးစင်တက်ရမှာ မကြောက်ဖူးလား၊ အဲဒီအတွက် တွေးမိပြီး မတုန်လှုပ်ဘူးလား" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ပြီး မမြလေး၏ မျက်နှာအား ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ မမြလေးက ချစ်စဖွယ် ပြုံး၏။
"ဒီမှာ ကိုနှင်းမောင်၊ ပေတံမှာ ပါတဲ့ ခြောက်လက်မဆိုတဲ့ အမှတ်အသားနဲ့ ဆယ့်နှစ်လက်မဆိုတဲ့ အမှတ်အသားဟာ ဆန့်ကျင်ဖက်အရာတွေ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ပေတံတစ်ခုအတွင်းမှာပဲ ရှိနေတဲ့ အတိုင်းအတာ အမှတ်အသားတွေ မဟုတ်လား၊ 'သေခြင်း'တရားနဲ့ 'ရှင်'နေခြင်းတရားဟာလဲ အဲဒီလိုပဲ ဆန့်ကျင်ဖက်တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုရဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာတွေ မဟုတ်ပါလားရှင်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးခေါင်းကို ညွှတ်၍ မမြလေးအား

အရှိအသေ ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့ပြင် ပါးစပ်မှလည်း...

"ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့ တရားခံတွေထဲမှာ မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ တရားခံ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သတ္တိ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ လောကအပေါ် သဘောထားတွေကို ကျေနပ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ 'ငါ့နမ အရင်းကလေးများ ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ' လို့တောင် ထင်မိပါတယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။**ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အတွေး**

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံဖြစ်သူ မမြလေးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်၍ စစ်ချက်များ ယူရန် စီမံကြရလေ၏။ မမြလေးအား ပုလိပ်ရုံးကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဓာတ်ပုံဌာနသို့ ခေတ္တ အပ်နှံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓာတ်ပုံဌာနမှ လူများသည် မမြလေးအား ရှေ့တည့်တည့်မှ လည်းကောင်း၊ ဘေးဘက်မှ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးယူကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုံးအောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။
"ကြာဦးမယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ တရုတ်ထမင်းဆိုင်မှာ အခေါက်ကင်လေး ဘာလေးနဲ့ စားကြရအောင်ဗျာ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးဆုံး တရုတ်ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ထမင်းသုံးလုံးနှင့် အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ မှာယူကာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားရင်း ဦးကိုကိုကြီးက...

"အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျား တရားခံကို ဖမ်းလိုက်ပုံက သိပ်ပြီးပိုင်တာပဲဗျာ၊ လက်ကလေးကို ဟိုကွေးဒီကွေး လုပ်ပြလိုက်တာနဲ့ မမြလေးက လန့်ပြီး လက်ထဲက သိုးမွေးလုံးကြီးတောင် လွတ်ကျသွားတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်ပြတာလဲဗျ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"ကျုပ်လုပ်ပြတာ စကားမပြောတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ သင်္ကေတလေဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
"စကားမပြောတတ်တဲ့ လူတွေမှာ အဲဒီလို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောတဲ့ သင်္ကေတစနစ် ရှိသလား" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
"ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါ ကျောင်းတောင် ဖွင့်ထားတာပဲ၊ ခရစ်ယာန် သီလရှင်မကြီးတစ်ဦး ဖွင့်ထားတဲ့ ဆွံ့အနားမကြားကျောင်းမှာ အဲဒီသင်ခန်းစာကို ကျုပ်သွားပြီး သင်ယူခဲ့ရတာ၊ များများစားစားတော့ မတတ်ခဲ့ပါဘူး၊ 'အေ'ကနေ 'ဇတ်'အထိတော့ လုပ်ပြတတ်ပါတယ်" ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဆွံ့အသူများ၏ အေဘီစီဒီ သင်္ကေတကို အေမှ ဇက်အထိ လုပ်ပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုတလောက ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့လာတုန်းက မှန်ရှေ့မှာ ခင်ဗျားလက်တွေကို ကွေးလိုက် ကောက်လိုက်လုပ်နေတာ အဲဒီသင်္ကေတတွေ လေ့ကျင့်နေတာကိုး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါတွေ အလွတ်ရအောင် လေ့ကျင့်နေရတာပဲဗျ" ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။
"မမြလေးက စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူက ဆွံ့အသူတွေရဲ့ သင်္ကေတကို သိနေတာလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီရင်းဆိုတဲ့ သူ့တပည့်မလေး တစ်ယောက်ဟာ စကားမပြောတတ်ရှာတဲ့ ဆွံ့အမလေးဗျ၊ ဒီရင်းနဲ့ သူနဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ အဲဒီ သင်္ကေတတွေကို သုံးလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီရင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တစ်ခါက ကျုပ်တို့သုံးယောက် စကားပြောနေတုန်း အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး သူ့လက်ကို ညတုန်းက အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင် ကိုက်သွားလို့ အဆိပ်ချတဲ့ဆရာ ရှာပေးပါလို့ စာလေးနဲ့ လာတဲ့ ကောင်မလေးဗျ၊ ကျုပ်တောင် ရှုံ့ပြီး ဒီကောင်မလေးကို လွတ်သွားသေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"မှတ်မိပြီဗျို့၊ မှတ်မိပြီ၊ ပဲခူးသွားတဲ့ နေ့တုန်းက မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတောင် လမ်းကျမှ အဲဒီအချက်ကို သတိရပြီး ကိုယ့်နဖူးကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။
"အစစ်ပေါ့ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ ကျုပ်လွတ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။
"နောက်တော့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လို ခြေရာခံမိတာလဲဗျ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။
"ဒီလိုဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ကို လက်ဖက်ရည်မှာပေးတဲ့ ရာဂျူးဆိုတဲ့ ကုလားလေးကို သတိထားမိမှာပေါ့၊ ဒီကုလားလေးက ဒီကောင်မလေး ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာကို မသင်္ကာလို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်တာဗျ၊ စကော့ဈေးကျတော့ ခြေရာပျောက်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တပည့် ရာဂျူးကလဲ လူညံ့မှ မဟုတ်ပဲ၊ ဒါနဲ့

ကျုပ်တပည့်ကလဲ ဖွဲကောင်းကောင်းနဲ့ နှစ်ရက်လောက် စကော့ဈေးထဲမှာ မွှေလိုက်တာ ဒီကောင်မလေးကို တွေ့ပါလေရော၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ ရာဂျူးဟာ သူ့နောက်က ခြေရာခံလိုက်တာ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ထင်လဲမထင်မိဘူးလေ၊ ဘယ်ထင်မတုန်းဗျ၊ ရာဂျူးက ဆယ့်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒိုရင်းဟာ စကော့ဈေးထဲက မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်က ဆိုတာ သိရတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ် မော်လမြိုင်က ပြန်လာတော့ ဒိုရင်းအကြောင်းကို ရာဂျူးက ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်အဖို့ အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ပြီး လွယ်သွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆရာပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါအုံး အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျား မော်လမြိုင် ဘယ်သူ့ဆီသွားတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။
“ဒီလို…ဒီလို၊ ပဲခူးရောက်တော့ ဦးမြိုင်ကို စက်ထဲမှာ ကျုပ် လိုက်ပြီးတွေ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ဦးမြိုင်ရဲ့မိန်းမ မပြူးဟာ မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးလားလို့ မေးတယ်၊ ဦးမြိုင်က နေဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မပြူးဟာ ဦးသန်းအေးကတော် မလှလှနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလားလို့ မေးတယ်၊ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဦးမြိုင်က ဖြေတယ်၊ တခါ အင်းလျားလမ်းရောက်တော့ ဦးသန်းအေးဆီဝင်ပြီး မလှလှ မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးလားလို့ မေးတယ်၊ ဦးသန်းအေးကလဲ နေဖူးတယ်လို့ ဖြေတယ်၊ မလှလှက အရင်က အငြိမ့်ကဖူးသလားလို့ မေးတော့ ဦးသန်းအေးက ကဖူးတယ်လို့ ဖြေတယ်၊ အငြိမ့်နာမည်ကိုတော့ ဦးသန်းအေးက မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်ကိုတော့ ဖြေတယ်၊ အဲဒီအငြိမ့်ပိုင်ရှင် မိန်းမနာမည်က ဒေါ်မြစိန်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဒေါ်မြစိန်ကို ရှာဖို့ မော်လမြိုင်ကို လိုက်သွားခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောရအုံးမယ်၊ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီဖိုင်တွေ ကျုပ်ဖတ်ပြီးပြီ၊ သူလဲ မော်လမြိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ အသတ်ခံရတဲ့သူ သုံးယောက်လုံးဟာ မော်လမြိုင်နဲ့ ပက်သက်ဖူးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်” ဟု ဆရာပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟိုရောက်တော့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးနဲ့ တွေ့သလားဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။
“တွေ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ‘မြိုင်မဟာ အငြိမ့်’ ကိုထောင်ထားလျက်ပဲ၊ သူနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ကျုပ် စဉ်းစားရခက်ကုန်တယ်ဗျ၊ အဲဒီဟာတွေတော့ အခုပြောလို့ မကောင်းသေးဘူး၊ မမြလေးရဲ့ စစ်ချက်ကို ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ပြီးမှ ပြောရမယ်၊ အဲဒီကျမှ အစီပွါယ် ပိုပြီးတော့ ရှင်းလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်မြစိန်ဆီ ရောက်တော့မှ ကျုပ်တောင် အမှုကို အစက ပြန်ပြီး စဉ်းစားယူရတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ကောက်ချက်တွေဟာ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်မြစိန် ပြောပြချက်အရဆိုရင် မမြလေးဆိုတာကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားရမယ့် အချက်ထဲမှာတောင် မပါဘူး” ဟု ဆရာပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက အခေါက်ဖက်ကို တူဖြင့် လှမ်းညှပ်ရင်း…

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို မေးရအုံးမယ် ကိုနှင်းမောင်ရဲ့၊ မပြူးရဲ့ အလောင်းနားမှာ တွေ့တဲ့ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းဗျ” ဟု မေးလိုက်ပြီးနောက် အခေါက်ကင်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပုလင်းနှင်းမောင်က…
“ဒါက ဒီလိုဗျ၊ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ သတ်သတ်စီဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ သတ်သတ်စီဆိုတာဟာ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးစီ ဖြစ်နေတယ်၊ သေနတ်မှာ ရတဲ့အနံ့ဟာ ပရင့်ဆက်ပေါင်ဒါနံ့ဗျ၊ ကျည်ဆန်မှာ ရတဲ့အနံ့က ရယ်ဗရွန် ရေမွှေးနံ့ဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျည်ဆန်က ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၊ သေနတ်က ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့ဗျာ၊ မပြူးရဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ ပရင့်ဆက်ပေါင်ဒါနံ့ သင်းနေတဲ့ ပတ်ခ်ိကလေး တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သေနတ်ပိုင်ရှင်ဟာ မပြူးဆိုတာတော့ သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျည်ဆန်က ရေမွှေးနံ့က ရယ်ဗရွန် ရေမွှေးနံ့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျည်ဆန်ကတော့ လောလောဆယ်မှာ ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျည်ဆန်လို့ စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ မပြူးရဲ့ သေနတ်ထဲမှာလည်း ကျည်ဆန်က မရှိဘူး၊ အဲဒါ ဘယလိုဖြစ်နိုင်လဲဆိုတော့ မပြူးရဲ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်စီကို ရောက်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် ရယ်ဗရွန် ရေမွှေးနံ့ပိုင်ရှင်ဆီကို ရောက်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကို မပြူးက သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိတော့ကြောင်း မသိဘဲနဲ့ သူ့ရဲ့ရန်သူကို တွေ့တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ချိန်လိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မပြူးရဲ့ ရန်သူက မပြူးရဲ့ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိဘူးဆိုတာ အပိုင်သိနေတော့ မပြူးရဲ့သေနတ်ကို ဘာမှမှုစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ၊ အဲဒီတော့မှ ကျည်ဆန်တွေကို မပြူးကိုယ်ပေါ် ကြဲချပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ကြဲချပြီးမှ မပြူးကို သတ်တာလို့ စဉ်းစားလို့ ရတယ်၊ အဲဒီတော့ မပြူးကို သတ်တဲ့သူဟာ မပြူးသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ကြိုတင်ထုတ်ယူထားတဲ့သူ၊ အဲဒီလူဟာလဲ ရယ်ဗရွန်ရေမွှေးပုလင်းကို ရောပြီးထည့်ထားတဲ့လူဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ရေမွှေးပုလင်းနဲ့ ကျည်ဆန် အတူထည့်ထားတဲအိတ်ကို အတူထည့်ထားတဲ့သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယောကျ်ား မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရေမွှေပုလင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ မိန်းမဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထောက်ကြံ့မှာ မပြူးရဲ့အလောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးကတည်းက လူသတ်သမားဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ စဉ်းစားစရာတစ်ချက် ရှိလာတယ်၊ မပြူးရဲ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ဒီမိန်းမဟာ ကြိုတင်ပြီး

ဘယ်လိုထုတ်ယူနိုင်သလဲဆိုတာဟာ စဉ်းစားရမယ့်အချက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မပြုံးရဲ့ယောက်ျား ဦးမြိုင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက် ရှိလားလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ဦးမြိုင်က မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မပြုံးရဲ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ယူတာဟာ လူသတ်သမားကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို အသုံးပြုမယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်သူ့ကို အသုံးပြုမလဲ၊ လူသတ်သမားနေရာက စဉ်းစားကြည့်ရအောင်၊ မပြုံးအိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့လူထဲကပဲ အသုံးပြုရမယ်၊ ခိုင်းထားတဲ့လူတွေကလဲ သုံးလေးယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲက သုံးမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို သုံးမလဲ၊ မပြုံးရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခွင့်လဲရှိ၊ အိမ်ပပြင်ကိုလဲ သွားရတဲ့လူဟာ သုံးလို့ ဆက်သွယ်လို့ အကောင်းဆုံးလူပဲ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲဆိုတော့ မပြုံးအိမ်က မပြုံး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းတဲ့ အရွှေဆိုတဲ့ အကောင်မလေးပဲ၊ သူကနေ့တိုင်း ဈေးဝယ်ထွက်ရတယ်၊ မပြုံးအတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးရတယ်၊ အိပ်ယာရှင်းပေးရတယ်၊ အဲဒီ အရွှေကို လူသတ်သမားက အသုံးချမှာပေါ့၊ အဲဒီလို ကျုပ်စဉ်းစားမိတဲ့ အချိန်မှာပဲ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ဒိုရင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့ဆီကို အတင့်ရဲပြီး ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် လူသတ်သမားဟာ တချို့ကိစ္စတွေမှာ သူကိုယ်တိုင်မလုပ်ပဲ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို တာဝန်ပေးမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဦးမြိုင်အိမ်ကို ကျုပ်တို့နောက်ဆုံးရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က အပေါ့သွားအုံးမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုထဲကို ဝင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ အရွှေကို ကျုပ်က 'ဟဲ့ အရွှေ၊ နင်နဲ့သိတဲ့ ဟိုစကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးလာသေးလား၊ ဈေးမှာ တွေ့သေးလား" လို့ မေးလိုက်တော့ အရွှေက 'မတွေ့ဘူး ဦးလေး' လို့ လွှတ်ကနဲ ပြန်ပြီးဖြေလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်က 'နင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုစပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်တာလဲ' လို့ မေးတော့ အရွှေက 'ယောက်ျားလျှာလေးနဲ့ တူပါတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ခင်နေတာ၊ ကျွန်မကို အတင်းလိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဘာတွေ ဝယ်ကျွေး၊ ရေမွှေးတွေ လက်ကိုင်ပဝါတွေ ဝယ်ပေး၊ ပိုက်ဆံတွေ ပေးနဲ့ လိုက်ပြီးပေါင်းတာ၊ တောမှာ နေတဲ့ ကျွန်မမောင်လေးက မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး လက်ကျိုးသွားတာ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကို လာပြီး အကြောင်းကြားတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မလဲ မပြုံးစီမှာ ဆေးဖိုးဝါးခ တောင်းတယ်၊ မပြုံးက မပေးဘူး၊ နောက်တနေ့မှာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဈေးမှာ တွေ့လို့တောင်းတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ငွေတ်ရာတောင် ပေးသွားတာရှင့်' လို့ပြန်ပြီး ပြောတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က 'ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေးက မပြုံးသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေ ကြည့်ချင်လို့ ခဏလောက်ထုတ်ပြီး ပေးစမ်းပါလို့ ပြောတော့ နင်ယူပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား' လို့မေးလိုက်တော့ အရွှေက ငြင်းမလို့ လုပ်သေးတယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မငြင်းဝံ့ရှာပါဘူး၊ 'ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး' လို့ဝန်ခံတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က 'နင်သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ထုတ်တတလို့လား' မေးလိုက်တော့ အရွှေက 'ကျွန်မ မထုတ်တတ်ပါဘူး၊ ညတစ်ညမှာ သူကခြံနောက်ဖေးကို လာပြီးစောင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်မက သေနတ်ကို ယူပြီးပေးလိုက်တော့ ကျည်ဆန်ကို သူ့ဟာသူထုတ်ပြီး သေနတ်ကို ပြန်ပေးသွားပါတယ်' လို့ပြောရှာတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ကျုပ်က 'နင့်မပြုံး မသေခင် နှစ်ရက်လောက်မှာ နင်တို့အိမ်မှာ ချက်တဲ့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်ကိုလဲ အဲဒီကောင်မလေးပဲ နင့်ကို ဝယ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား' လို့မေးလိုက်တော့ အရွှေက ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်ဗျ' ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"သေနတ်ကျည်ဆန်ကို ကြိုပြီးထုတ်ထားတာတော့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ မပြုံးအနေနဲ့ သေနတ်ကို အသုံးပြုခွင့် မရအောင် စီမံထားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ လူသတ်သမားရဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပဲ၊ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်ဝယ်ပြီး ပေလိုက်တာကိုတော့ သဘောမပေါက်ဘူးဗျ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒါက ဒီလိုပဲလေ၊ အိုင်ပီရဲ့၊ မပြုံးရဲ့ အိမ်အကြောင်းကို စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ အရွှေကနေပြီးတဆင့် ကျကျနနကြီး လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ကို မပြုံးမစားဘူးဆိုတာ ကောင်မလေးက သိထားတယ်ဗျ၊ မပြုံးမစားပေမယ့် ဦးမြိုင် အလွန်ကြိုက်တယ်ဆိုတာလဲ သူကသိထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်မှာ ဝမ်းသွားမယ့်ဆေး ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

"ဝမ်းသွားဖို့ ဆေးခတ်တာပဲဗျာ၊ တခြားဟင်းမှာ ခတ်လဲဖြစ်ပါရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ဟင်းမှာမှ ရွေးပြီးခတ်ရတာပဲဗျ" ဟု မေးလေ၏။

"ဦးမြိုင်တစ်ယောက်တည်းကို ဝမ်းသွားစေချင်တာဗျာ၊ အဲဒီတော့ မပြုံးမစားရတဲ့ အစားအသောက်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက တခြားဟင်းဆိုရင် ဝမ်းတွေသွားတာကို သံသယ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ပဲကြီးဟင်းစားပြီး ဝမ်းတွေသွားတော့ သံသယ မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အဆင်မသင့်ရင် ဒီဟင်းက ဝမ်းသွားတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ဦးမြိုင် ဝမ်းသွားနေမှ မပြုံးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာ ငွေထုတ်ဖို့ သွားမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအတွက် စီမံရတာဗျ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"ကြံစည်ထားပုံက အကွက်စေ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုနှင်းမောင် ရှင်းပြပုံကလဲ သလဲသီးများလို သူ့အကန့်နဲ့သူ အကွက်စေ့ပါပေတယ်" ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
"မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးရဲ့ကတော် မလှလှကို သတ်ပုံသတ်နည်းရောဗျ" ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"မလှလှကို သတ်တာလဲ ဒီအတိုင်းပဲဗျ၊ မလှလှအိမ်မှာ မလှလှ တစ်ယောက်တည်း ရှိတည့်အချိန် ရွေးချယ်ပြီး ခြံထဲကို ဝင်သွားတာပဲ၊ မလှလှကလဲ အဲဒီအချိန်မှာ ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့ ပန်းခူးလေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ခြံအကျယ်ကြီးမှာ ဒီလောက်များတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်နေတာ မလှလှအိမ်က ဘုရားစင်တစ်ခုတည်းအတွက် ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းလာဝယ်တဲ့သူရှိရင် မလှလှက ပန်းရောင်းလေ့ ရှိတယ်ဗျ အဲဒီတော့ လူသတ်သမားက အကြိုက်ဆုံးအချိန်ကို ရွေးပြီး ပန်းဝယ်မယ့် လူယောင်ဆောင်ပြီး လုပ်ကြံသွားတာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"သူတို့ဆီကို ပုဂံအနီကလေးတစ်ထည်ရောက်နေတာကို မလှလှက မကြောက်ဖူးလားဗျ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဒါက ဒီလိုဗျ၊ မလှလှက အဲဒီပုဝါလေးဟာ သူ့အတွက် ပို့တယ်လို့ မထင်ဘူးဗျ၊ ဦးသန်းအေးအတွက် ပို့တယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မြူနီစပါယ် လူကြီးဆိုတာက လူမုန်းများရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီလို ကိုးယိုးကားယား ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စာတွေ မကြာခဏ ရောက်လေ့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့လဲ အခြားစာတွေလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလိုက်မှာပေါ့ဗျာ" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် တရုတ်ဆိုင်မှ ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေကြလေ၏။ လက်ဖက်ခြောက်မှာလဲ 'မော်ကောင်း' ခေါ် မျောက်ဖြူတံဆိပ် လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ထားသောကြောင့် လွန်စွာ အရသာ ရှိလှတော့၏။

"အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာရောဗျ" ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
"အဲဒီကိစ္စကတော့ စဉ်းစားရ အတော်ခက်တဲ့ကိစ္စပဲဗျို့၊ ဘေးနှစ်ဖက်မှာလဲ မျက်နှာဖြူ ပုလိပ်မင်းကြီးနှစ်ဦး ရှိနေတယ်၊ နောက်တည့်တည့်မှာလဲ အရာရှိကြီး ရှိနေတယ်၊ အဲဒီလို အရာရှိကြီးသုံးဦး အလယ်ခေါင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ ရန်သူဟာ ဘေးနှစ်ဖက်နဲ့ နောက်က မလာနိုင်ဘူး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကပဲ လာရမယ်၊ ရှေ့တည့်တည့်ကလဲ အငြိမ့်စင်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ သေအောင် လှမ်းပြီး လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လို ဘယ်လို လှမ်းပြီး သေအောင်လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားတော့ အဆိပ်ပါတဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ တခြားလူကို မထိပဲ ဦးဝင်းမောင်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ထိမှန်အောင် လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ ပစ်ဖို့ဆိုတာက အတော့်ကို စဉ်းစားရ ကျပ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို ပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဟာ နည်းနည်းနောနော ကျွမ်းကျင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျွမ်းကျင်ရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်ထိုင်ပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကျုပ်တစ်ယောက်ချင်း စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ ပထမဆိုင်းသမားတွေကို စဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆိုင်းက အငြိမ့်စင်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိတာ၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ တွေ့တဲ့အပေါက်ကလေးက အငြိမ့်စင်ရဲ့ ညာဘက်က ပစ်မှ ရမှာဗျ၊ အဲဒီတော့ လူရွှင်တော်တွေကို စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ သူတို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်က အဲဒီလူရွှင်တော် နှစ်ယောက်က အသက်အတော်အတန်ရနေပြီ၊ မျက်စိလည်း မကောင်းကြတော့ဘူး၊ လက်မှန်းတည့်တယ်ပဲ ထားအုံး၊ ချိန်သားကိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်ကို ပယ်လိုက်တယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ငွေစံပါယ်ဖြူကို စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ သူက အဆိုများတယ်၊ အကနည်းတယ်၊ ကတာကလဲ သိပ်ပြီး ငြိမ့်ညောင်းတယ်၊ အဲဒီတော့ လက်ထောက်မင်းသမီးနှစ်ယောက်ကို စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီမင်းသမီး နှစ်ယောက်ထဲက ငွေနှင်းကြည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ အချက်တွေ သွားပြီးတွေ့နေတယ်၊ သူ့ရဲ့ ကကွက်ဟာ သိပ်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်တယ်ဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ အငြိမ့်စင်တခုလုံး နေရာအနှံ့အပြားရောက်အောင် လှည့်ပြီးကတယ်၊ ဒီမှာထည့်ပြီး စဉ်းစားရတာက အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အရေးပိုင်ကို သတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသတ်နိုင်မယ်ဆိုတာပဲ၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ စူးနဲ့လှမ်းပြီး ပစ်ပေါက်သတ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ပစ်ပေါက်သတ်ဖို့ဆိုရင် စူးကို ဘယ်မှာ ဝှက်မလဲ၊ အကောင်းဆုံးဝှက်ဖို့ နေရာဟာ ဆံထုံးမှာ ထိုးထားတာ အကောင်းဆုံးဗျ၊ ငွေနှင်းကြည်ဟာ သူ့ဆံထုံးကို လက်ကလေးနဲ့ ပင့်ပင့်ပြီး ကတဲ့ ကကွက်ကို တော်တော်များများ ကသွားတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ မြန်မာအကမှာ မပါတဲ့ လက်နေဟန်ထား နှစ်ခုသုံးခုကိုလဲ သူ့ရဲ့ ကွက်ထဲမှာ အမှတ်မထင် ထည့်သွားတာ

ကျုပ်သတိပြုမိတယ်၊ ဘယ်ဘက် လက်ခလယ်ကို ညာဘက်လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြီး ကတာတို့ပေါ့ဗျာ၊ ကနေရင်းနဲ့ လက်နေဟန်ထားတွေ အချိုးမကျပဲ ဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်၊ ငွေနှင်းကြည်ဟာ အတော်ကတတ်တဲ့ မင်းသမီးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ မဆီမဆိုင် လက်နေဟန်ထားတွေ အဲဒီလို ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိမှာတုန်းဗျာ၊ ဒါဟာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီး အချက်ပေးတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ အချက်ပေးတာလဲ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်နဲ့ ပြောလို့ရတဲ့ ဘာသာစကားတစ်ခုခုကို အသုံးချပြီး စကားပြောနေတယ်လို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတယ်၊ ဒါဖြစ်ရင် ပါးစပ်ကို အသုံးမပြုပဲ လက်ကို အသုံးပြုပြီး ပြောတာ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ဆွံ့အနေတဲ့သူတွေ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဆွံ့အသူတွေကို စာသင်ပေးတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ခရစ်ယာန် သီလရှင်မကြီးဆီ သွားပြီး အဲဒီဘာသာစကားကို ဖြတ်လမ်းက လေ့လာလိုက်တယ်၊ အေ ကနေ ဇက် အထိ တတ်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီမှာ ငွေနှင်းကြည် ကပွဲမှာ လုပ်သွားတဲ့ လက်နေဟန်ထားတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြီး စာလုံး ဖော်လိုက်တဲ့ အခါမှာ 'ရှူးဝါး' သေချာရဲ့လားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ရတော့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငွေနှင်းကြည်ဟာ ကရင်းနဲ့ သူသတ်ရမယ့်လူကို ရှာပေးနေတဲ့ အောက်က သူ့ရဲ့အကူကို မေးလိုက်တဲ့ စကားပဲဗျ၊ အောက်က သူ့ရဲ့အကူက သေချာပြီလို့ အချက်ပေးလိုက်မှ သူ့ဆံထုံးက ဆံထိုးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကရင်းနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တာဗျို့" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်သောအခါ...

"အတော့်ကို ခဲရာခဲဆစ် ကြံစည်လိုက်တာပဲဗျို့၊ ဒါမိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ကြံစည်မှုကြီးပါဗျာ၊ ယောကျ်ားတောင် ယောကျ်ားတိုင်း ဒီလို မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး၊ ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားသာ ဒီပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှာ မရှိရင် ဒီအမှုဟာ ပေါ်ဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တရုတ်ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး ရုံးပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံဌာနသို့ သွားရောက်ကာ မမြလေးအား ခေါ်ယူ၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။
ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံ မမြလေးကို အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြလေ၏။ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်လျှင် မမြလေး သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်ရန် နေရာထိုင်ခင်းများ စီမံပေးရလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေး၏ စစ်ချက်ကို ရယူလေတော့၏။
မမြလေးသည် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှစ၍ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်အထိ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရလေ၏။
ထိုစစ်ချက် ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေး၏ဓာတ်ပုံ၊ မမြလေး၏လက်ဗွေပုံစံ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ ကရစ်ပင်မှတစ်ဆင့် 'ဟုမ်း'သို့ တင်ပြ အစီရင်ခံလိုက်ရလေတော့၏။

မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်က ရေးသားရလေ၏။ အချို့နေရာများတွင် ဦးကိုကိုကြီးက ရေးသားရလေ၏။ မမြလေး၏ ထွက်ချက်ကို ပရိသတ်အား ဖော်ပြရန် တာဝန်ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားခဲ့သော မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ပုလိပ်အစီရင်ခံစာ ပုံစံအတိုင်း ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တနည်းဆိုရပါမူ အရေးအသားမှာ ရုံးဆန်နေပါသည်။ ခိုအထွက်ချက်မူရင်းအတိုင်း တင်ပြပါက ချစ်စွာသော ကျွန်ုပ်၏ စာဖက်ပရိသတ်သည် ရှည်လျားသော ရုံးစာကြီးတစ်စောင်ကို ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုတရားခံ ထွက်ချက်အစီရင်ခံစာကြီးအား အချက်အလက်များလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါစေခြင်းငှာ စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုစိုက်ပြီးလျှင် 'ဝတ္ထု'သဖွယ် ဖတ်၍ ကောင်းစေရန် ရှေ့နောက်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အခန်းများ ခွဲခြင်း၊ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်သား အတက်အကျ ချိန်ခြင်း စသော ဝတ္ထုရေးဆရာတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် ပြုပြင်ဖန်တီး ရေးသားကာ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် စောလုနွယ် (ခေါ်) လူသတ်တရားခံ မမြလေး၏ ဖြောင့်ချက်သည်ပင်လျှင် ဤမည်သော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မြိုင်မဟာမမြလေး ဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

မြိုင်မဟာ မမြလေး
ဆရာဦးဖိုးချစ်ကျောင်း

'ရန်ကုန်ဘူတာကြီး'ဟု နောင်တွင် အမည်တွင်လာမည့် 'ကွမ်းခြံဘူတာ'၏ မြောက်ဘက်တွင် 'ပုဇွန်တောင် ဘူတာ'ဟူ၍ ရှိ၏။
ထိုပုဇွန်တောင် ဘူတာ၏ မြောက်ဘက်တွင်လည်း ဘူတာရုံကလေးတစ်ရုံ ရှိ၏။
ထိုဘူတာရုံကလေးသည် အုပ်ကြွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်ကာထားသော အဆောက်အအုံကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုဘူတာရုံကလေး၏ စင်္ကြံ ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ ရေနံဆီမီးအိမ်ထည့်၍ ထွန်းရသော မီးတိုင်ကလေးနှစ်တိုင်လည်း ရှိ၏။

ဘူတာရုံကလေး၏ နံဘေးတွင် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်၍စီးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ချောင်းငယ်လေးဘက်မှ ဘူတာရုံစီသို့

လာရမည့် ခရီးသည်များအတွက် (သို့) ဘူတာရုံကလေးမှ ချောင်းငယ်ကလေး၏ အခြားဘက်ဆီသို့ သွားရမည့် ခရီးသည်များအတွက် ၎င်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်၍ သစ်သားတံတားကလေးတစ်ခု ထိုး၍ထားရလေ၏။
ထိုတံတားကလေး၏ အလယ်တွင်မူ မှန်အိမ် ချိတ်ဆွဲရန်အတွက် တန်းကလေးတစ်ခု ရိုက်ထားလေ၏။
ထိုအုပ်ကြွတ်မိုးဘူတာရုံ ပုပုကလေးသည် စကြံ့ပလက်ဖောင်းလမ်း၊ ထိုလမ်းပေါ်မှ မီးအိမ်တိုင်နှစ်လုံး၊ ထို့နောက် ချောင်းကလေး၊ ချောင်းကလေးပေါ်တွင် ဖြတ်၍ထိုးထားသော သစ်သားတံတား၊ ထိုသစ်သားတံတားပေါ်မှ ဖန်မီးအိမ်ကလေးတလုံး စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ တမျိုးတဖုံအားဖြင့် တွေ့မြင်ရသူအဖို့ ကြည်နူးစရာပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုထက်ကြည်နူးစရာ ကောင်းသောအချက်မှာ ချောင်းကလေး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် လွန်စွာကျယ်ပြောသော ကန်ဇွန်းခင်းကြီး ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။
ထိုကန်ဇွန်းခင်းကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်လောက်တွင် ကုန်းဖို့ထားသော မြေနီလမ်းကလေးတစ်လမ်း ရှိလေ၏။
ထိုမြေနီလမ်းကလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် 'မလွှပင်'များ အစီအရီပေါက်နေလေ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုမြေနီလမ်း ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးကို 'မလွှကုန်း'ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အုပ်ကြိုးမိုးပျဉ်ထောင်ကာ ဘူတာရုံမည်းမည်းလေးကိုလည်း 'မလွှကုန်း ဘူတာ' ဟူ၍ ခေါ်ကြရကုန်၏။

မှတ်ချက်။ ။ မလွှပင်နှင့် ဖက်သန်းဆိုသော အပင်မှာ ခပ်ဆင်ဆင် ရှိပါသည်။ အပင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အရွက်ပုံသဏ္ဌာန်တို့ အလွန်တူပါသည်။ အသီးကို ကြည့်၍သာ ဖက်သန်းဖြစ်သည်၊ မလွှဖြစ်သည် ဟု ခွဲခြားရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

ထိုဘူတာကလေး၏ အနီးတွင်ရှိသော လွန်စွာကျယ်ကျယ်ပြောသည့် ကန်ဇွန်းခင်းကြီးကို 'ကျားတံဆိပ်' ပရုပ်ဆီလုပ်သော တရုတ်သူဌေးကြီး 'အော်ဘွန်ဟော'ဆိုသူက ပိုင်၏။ နောင်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အော်ဘွန်ဟောထံမှ ထိုကန်ဇွန်းခင်းအကွက်ကြီးကို ဝယ်ယူ၍ မြေဖို့ပစ်လေ၏။
ထိုသို့ မြေဖို့ပြီးလျှင် အကွက်ရိုက်၍ လူများကို နေရာချထားပေးလေ၏။ ထိုအချိန်က ဤသို့လျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် မြေနေရာအကွက်သစ်များ နေရာတိုင်း၌ စီမံပေးလျက်ရှိလေ၏။ ကန်ဇွန်းခင်းကြီးကို မြေဖို့၍ အကွက်သစ်ပြုလုပ်ပေးရာတွင် လူတို့သည် ကျားပရုပ်ဆီ သူဌေးကြီး၏ မြေကို အကွက်သစ်လုပ်၍ ပေးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုကန်ဇွန်းခင်းကွက်ကြီးမှ ဖြစ်လာသော ရွာသစ် သို့မဟုတ် ရပ်ကွက်အသစ်ကြီးကို 'ကျားကွက်သစ်'ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။

ထိုကျားကွက်သစ်တွင် မြူနီစပါယ်ဌာနမှ စာသင်ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်း၊ ဆေးပေးခန်းကလေးတစ်ခု လာရောက်ဆောက်လုပ်ပေးလေ၏။
ထိုစာသင်ကျောင်းကလေးမှာ 'မလွှကုန်းလမ်း'၏ထိပ်နားတွင် ရှိလေ၏။ ထိုစာသင်ကျောင်းကလေးမှာ လေးတန်းအထိသာ သင်ပေးနိုင်သော ကျောင်းကလေးဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းကလေး၏ ကျောင်းအုပ်မှာ ဦးဘိုးချစ် ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။
ထိုဦးဘိုးချစ်သည် သူသည်ပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဖြစ်သကဲ့သို့ သူသည်ပင် အတန်းပိုင်ဆရာ ဖြစ်၏။ ထို့အတူ သူသည်ပင် ကျောင်းစာရေး ဖြစ်၏။ သူသည်ပင် ကျောင်းဒရဝမ်လည်း ဖြစ်လေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်သည် လူပျိုကြီးဖြစ်၍ ထိုကျောင်း၌ပင် နေသောကြောင့် ဖြစ၏။ သူသည် မြေဖြူခဲနှင့် ကြိမ်လုံးကို လွန်စွာခင်တွယ်သူ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမြေဖြူခဲနှင့် ကြိမ်လုံးသည် ကလေးသူငယ်တို၏ ပညာရေးသင်္ကေတများဟု လက်ခံပါလျှင် ထိုဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ကလေးသူငယ်တို့၏ ပညာရေးကို ခင်တွယ်၍ အလေးအမြတ်ထားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
သူ့တွင် လွန်စွာ အသံကျယ်သော ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် နံနက်ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုခေါင်းလောင်းကြီးကို ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းလေတော့၏။

သူ၏ခေါင်းလောင်းသံသည် ကျားကွက်သစ်တစ်ခုလုံးတိုင်အောင် ပျံ့နှံ့လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကွက်သစ်တစ်ခုလုံး၌ နာရီရှိသောအိမ်ဟူ၍ သုံးလေးလုံးမျှသာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကိုပင် အာရုံစိုက်၍ နာရီအချိန် မှတ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။
တနေ့သ၌ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုး၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများ မိမိတို့အတန်းအသီးသီးသို့ ဝင်ရောက်စတွင် လွန်စွာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသော လူကြီးတစ်ဦးသည် ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်အရွယ် သူငယ်လေးတစ်ဦးကို လက်ဆွဲ၍ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုလူကြီးက ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား ခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးပြီးလျှင်...
“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီဆေးပေးခန်းကို အလုပ်တာဝန်နဲ့ ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန် ဦးသန့် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟောဒါက ကျွန်တော့်သားလေးပါ၊ မောင်မြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မအူပင်မြို့ကနေ ပြောင်းလာရတာဆိုတော့ ကလေးကိုလဲ နှစ်ဝက်ကြီးနဲ့ ဟိုကကျောင်းထုတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဟိုမှာတော့ အေဘီအမ်ကျောင်းမှာ ထားပါတယ်၊ အခု ဒီကို ရောက်လာတော့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေက နှစ်ဝက်နဲ့ ကျောင်းလက်မခံပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သားလေးကို နှစ်ကုန်တဲ့အထိ ဒီတိုင်းအိမ်မှာ ထားလိုက်ရင် ကလေးကျောင်းပျင်းသွားမှာ စိုးပါတယ်၊ နောက်တခု အခက်အခဲကတော့ ကလေးရဲ့မအေ ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ်သွားတဲ့အခါမှာ ကလေးကို အိမ်မှာ ထမင်းချက်တွေ၊ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ တနေကုန် ပစ်ထားခဲ့တာနဲ့စာရင် ဆရာကြီးကျောင်းမှာ တက်ခိုင်းတာက ပိုပြီးကောင်းမယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် လာပြီးအပ်ရတာပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
“သြော်...ဒေါက်တာက ကျုပ်ကို ကလေးထိန်းပေးဖို့ လာအပ်တာကိုး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက...
“နိုး..နိုး..နိုး၊ မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးရဲ့ အကျိုးကိုကြည့်ရင် ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာကြီး” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဆရာကြီး ဦးဘိုချစ်က...
“ဒေါက်တာတို့က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ အထင်ကြီးတာကိုး၊ ခင်ဗျားသားကို ဒီကျောင်းမှာ လေးတန်းအောင်တဲ့အထိ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ စာစီစာကုံး ကောင်းကောင်း ရေးတတ်စေမယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာ ကောင်းကောင်း ထွက်တတ်စေမယ်၊ တခြားကျောင်းတွေမှာ ခုနစ်တန်းကျမှ သင်တဲ့ ရေသွင်းရေထုတ်ပုစ္ဆာတို့၊ အတိုးတွက်နည်း၊ နှစ်ထပ်တိုး တွက်နည်းတို့၊ ကျပ်၊ ပဲ၊ ပိုင် စျေးတွက်နည်းတို့ သင်ပေးတဲ့အပြင် ယူကလစ်ခေါ်တဲ့ ဂျဲသြမေထရီတို့၊ အယ်ဂျီပရာတို့ကိုပါ ကျုပ်က သင်ပေးတာဗျ၊ ကျုပ်ကျောင်းက ထွက်သွားရင် လက်ရေးလက်သားလဲ ပထမတန်းစား ဖြစ်ရမယ်၊ ပုံနှိပ်စားလုံးလို မဝိုင်းရင် လက်ခေါက်ကို ဘောဖျက်နဲ့ ခေါက်တဲ့ ဘိုးချစ်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ (ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ ဘက်သို့လှည့်၍) ဟေ့ လှဖေ၊ မင်းစာအုပ် ယူခဲ့စမ်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ လှဖေဟူသော ကျောင်းသားကလေးသည် သူ၏လက်ရေးစာအုပ်ကို ယူလာ၍ ဆရာကြီးအား ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် စာရွက်များကို လှမ်း၍ ဆရာဝန်ကြီးအား ပြလိုက်လေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဝိုင်းစက်နေသော လက်ရေးများကို မြင်လျှင်...
“လှပါပေတယ် ဆရာကြီး” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
“အဲဒါ အညံ့ဆုံးကောင်ကို ပြလိုက်တာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ဒီထက် ဆယ်ဆလှတယ်၊ ကျုပ်က စာရေးရင် လက်ရေးက ဝိုင်းစက်နေမှ ကြိုက်တယ်၊ ကြောင်ခြစ်ထားသလို ဟိုခြစ်ဒီခြစ်ဆိုရင် အလွန်မုန်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း မိမိ၏ လက်ရေးညံ့ဖျင်းခြင်းကို အမှတ်ရကာ ၄င်းအား ဆရာကြီးက ဆူနေသည်ဟု သဘောပေါက်ကာ...
“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ လက်ရေးဟာ ဝိုင်းစက်နေရင် ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ လက်ရေးလှအောင် ပြန်ပြီး ကြိုးစားပါအုံးမယ်” ဟု တောင်းပန်ရှာလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
“မှန်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဆရာဝန်တွေရယ်၊ အပေါင်ဆိုင်က လူတွေရယ်၊ ဒိုဘီဆိုင်က လူတွေရယ်ဟာ အလွန်လက်ရေးညံ့တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ကျုပ်ကျောင်းမှာ မတတ်ဖူးလို့ပဲ၊ ဟိုမှာ မြင်လား” ဟု ဆိုကာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သင်ပုန်းကို ထိုးပြလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း သင်ပုန်းကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူခဲနှင့် ရေးထားသော ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ဝိုင်းစက်ညီညာလှသော စာများကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုစာများကို ဖတ်ကြည့်မိလေ၏။ ထိုစာမှာ...
“ဦးချိုလှ၍ မာန်တက်သော သမင်တစ်ကောင် အကြောင်း” ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
“ခင်ဗျား ဘာကို ပြုံးတာလဲ” ဟုမေးလေ၏။
“ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ဟောဟိုက ဆရာကြီး ရေးထားတဲ့ စာကလေးမှာ ‘ဦးချိုလှ၍ မာန်တက်နေသော’ဆိုတဲ့ စာအစား ‘လက်ရေးလှ၍ ဂုဏ်ယူနေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး’လို့ ပြောင်းပြီးရေးလိုက်ရင် သိပ်ကို သဘာဝကျမယ်” ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဦးဘိုးချစ်က...
“မှန်တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ဂုဏ်ယူသင့်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကျုပ်လဲ လက်ရေးလှတယ်၊ ကျုပ်ကျောင်းသားတွေ အားလုံးလည်း လက်ရေးလှတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာပြောအုံးမလဲ၊ ခင်ဗျားသားကို ထားခဲ့၊ နှစ်ကုန်လို့ ခင်ဗျား ပြန်ခေါ် သွားတဲ့အခါမှာ

လက်ရေးဟာ ပုံနှိပ်စာလုံးလို ဝိုင်းနေစေမယ်၊ ကျုပ်ကျောင်းမှာ သေသေချာချာ သင်တာဗျ၊ကျုပ်ကျောင်းက လေးတန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက်မနေနိုင်လို့ ကျောင်းထွက်သွားရရင်လဲ အပြင်မှာ မျက်နှာငယ်ဖို့ မရှိဘူး၊ ဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသားဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ မျက်နှာပွင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ကျုပ်ကျောင်းသားတွေအားလုံး ရှင်ပြုနားသဖိတ်စာရေးတတ်တယ်၊ အသုဘရှု တရားနာဖိတ်စာ ရေးတတ်တယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို နဘောကာရံနဲ့ ရေးတတ်တယ်၊ အတွက်အချက် ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ ဆယ့်ကိုးအလီကို ရွတ်နိုင်တဲ့သူ ဒီခေတ်မှာ ရှားနေပြီ၊ ကျုပ်ကျောင်းသားတွေအားလုံး နှစ်ဆယ့်လေး အလီထိအောင် ရကြတယ်၊ ဒေါက်တာကြီး ဆယ့်ကိုးအလီ ရသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးသည်...
ဆယ့်ကိုးတစ်လီ ဆယ့်ကိုး၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လီ သုံးဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးသုံးလီ အင်း..အင်း၊ စောစောက သုံးဆယ့်ရှစ်နဲ့ ဆယ့်ကိုးနဲ့ ပေါင်းရမှာပဲ၊ ရှစ်နဲ့ ကိုးနဲ့က ဆယ့်ခုနစ်၊ တစ်မှတ်ထား၊ သုံးရယ် တစ်ရယ်၊ မှတ်ထားတဲ့ တစ်ရယ်၊ ငါးဆယ့်ခုနစ်၊ မရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်” ဟု ဝန်ခံလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က လှဖေဆိုသော ကျောင်းသားလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ...
“ဟေ့...လှဖေ ဆိုပြလိုက်စမ်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ လှဖေဆိုသော ကျောင်းသားကလေးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ပိုက်ပြီးလျှင် ဆယ့်ကိုးတစ်လီမှ ဆယ့်ကိုး ဆယ့်နှစ်လီတိုင်အောင် ဂျောင်းဂျောင်းပြေး ရွတ်ဆိုပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက...
“ဆရာကြီးကျောင်းသား တော်ပါပေတယ်” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
“ဒါ အညံ့ဆုံးကောင်တွေ ခိုင်းတာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ဒီထက် ဆယ်ဆရတယ်၊ မှတ်ထား” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက...
“ယုံပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ယုံပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးက အညံ့ဆုံးကောင်လေး ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော့်သား မောင်မြိုင်ကို အဲဒီအညံ့ဆုံး ကလေးလောက် တတ်အောင်ပဲ သင်ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ါ ကျေနပ်ပါပြီ၊ အသုဘရှုဖိတ်စာတွေ ဘာတွေ မရေးတတ်ချင်နေပါစေ ဆရာကြီးရယ်၊ လက်ရေးလှနဲ့ အလီရရင်ပဲ တော်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်လည်း ဆရာဝန်ကြီး၏သား မောင်မြိုင်ကို လေးတန်း၌ စာရင်းသွင်း၍ လက်ခံလိုက်လေတော့၏။
ထို့နောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားများအား...
“ဟောဒီမှာ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းအသစ် ရောက်လာပြီ၊ သူ့နာမည်က မောင်မြိုင်တဲ့၊ သူ့ကို ကျောင်းတာဝန်တွေ ပြောပြရမယ်၊ ကဲ...မောင်မြိုင်၊ ဟောဟို နောက်ဆုံးက နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်” ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်မြိုင်လည်း ထိုထိုင်ခုံဆီသို့ လှမ်း ၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်ကို အပေါ်တွင် စု၍ စည်းကြိုးအနီဖြင့် ကြက်တောင်စည်း ချည်ထားသော ငှင်းနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်မြိုင်သည် ထိုင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ထိုမိန်းကလေးအနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ခေါင်းလောင်းကြီးကို ခေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ခေါက်လျှင် ကျောင်းသားကလေများသည် ဖင်ထိုင်ခုံဖုံပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြကုန်၏။ ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီကြကုန်၏။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား မောင်မြိုင်သည် အူကြောင်အူကြောင်ဖြစ်၍ နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောင်စည်းနှင့် မိန်းကလေး...
“ဟဲ့ကောင်လေး...ငါတို့ လုပ်သလို လုပ်လေ၊ ဘုရားရှိခိုးရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က ကပျာကယာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍...
“မောနင်းပရေးကို ပြောတာလား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။
“နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကုလားလိုပြောတာလား၊ ငါပြောတာ ဘုရားရှိခိုးရမယ်လို့ ပြောတာ” ဟု မိန်းကလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဂေါ့(ဖ်)ကို ပြောတာလား” ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက...
“နင် လျှာမရှည်တဲ့ဟယ်၊ ငါတို့ ဆိုတာ လိုက်ဆို” ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ကျောင်းသားများသည် ‘ဗုဒ္ဓံပူဇေမိ’ ကို အစချီ၍ ဆိုနေကြပြီ ဖြစ်လေ၏။
မောင်မြိုင်လဲ ရောယောင်၍ လိုက်ဆိုလေတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ၌ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ခေါင်းလောင်းကို ခေါက်ပြန်လေ၏။
ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည်...

"ဂျော့ဘုရင် ရှေတုန်း၊ နေတနွန်းလိုပ" ဟူသော ဂျော့ဘုရင်၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ဆိုကြရပြန်၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် ခေါင်းလောင်းကို ထိုးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည် 'တပည့်ကျင့်ဝတ်'ကို ဆိုရပြန်၏။ မောင်မြိုင်လည်း ရောယောင်၍ လိုက်ဆိုလေ၏။။

ထိုသို့ ဆိုပြီးနောက်မှ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ ကျောင်းသားများအား စာသင်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် လက်ရေးလှ ရေးခိုင်းထား၍ အခြားသောအတန်းများသို့ သွားရောက်သင်ပြန်၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း လှည့်၍သင်လေ၏။ သင်ပြီးလျှင် လက်ရေးလှ ရေးခိုင်းထားလေ၏။
မောင်မြိုင်သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရာ မြန်မာစာ၌ အခက်အခဲ လွန်စွာ တွေ့နေလေတော့၏။
ထို့ကြောင့် ၎င်း၏အနီးမှ မိန်းကလေးက...
"ဟော့ကောင်လေး၊ နင်မရေးဘူးလား၊ ဆရာကြီး နင့်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...
"ငါမှ မရေးတတ်ပဲ၊ ဘယ့်နှယ့်လုပ် ရေးမလဲ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
"ဟဲ့ကောင်လေး နင်တော့ နာတော့မှာပဲ" ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

"ငါ့ကို ဟဲ့ကောင်လေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါ့နာမည် မောင်မြိုင်လို့ခေါ်တယ်၊ တကယ်က ငါဟာ မောင်မြိုင်လဲ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့နာမည်အစစ်က ရစ်ချက်ကွ၊ ငါ့အဖေက မြန်မာကျောင်းသွားရမယ်၊ မင်းနာမည် ပြောင်းရမယ်ဆိုလို့ ဒီကိုလာတဲ့လမ်းမှာ မောင်မြိုင်ဆိုပြီး ပြောင်းလိုက်တာ" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မောင်မြိုင်သည် ကျားသစ်ရပ်ကွက်ရှိ ကျောင်းကလေးသို့ အကြောင်းကြောင်းနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မောင်မြိုင် ကျောင်းသို့ လာသောအခါ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် ထည့်ထားသော သံဖူးကလေးသည် လွယ်အိပ်အတွင်း၌ ပါလာလေ၏။ ကျောင်းမုန့်စားဆင်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် မုန့်ဝယ်စားရန်အတွက် အတန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေတော့၏။
မောင်မြိုင်သည် အပြင်သို့ မထွက်ဘဲ ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ သံဖူးကလေးကို ထုတ်၍ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်ကို စားလေ၏။ ၎င်း၏အနီးမှ မိန်းကလေးသည် မောင်မြိုင်၏နည်းတူ အပြင်သို့ မထွက်ပေ။

သူသည် လက်ရေးလှကျင့်၍နေ၏။
ထို့ကြောင့် မောင်မြိုင်က...
"ဟဲ့...နင်မုန့်စား မသွားဘူးလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ခါ၍ပြလေ၏။
"ဘာဖြစ်လို့ မုန့်သွားမစားတာလဲ၊ ငါကတော့ အပြင်က မုန့်တွေ ဝယ်ပြီး မစားရဘူးလို့ ငါ့အဖေက မှာလိုက်တယ်၊ အပြင်က မုန့်တွေမှာ ယင်ကောင်တွေ နားတယ်လို့ပြောတယ်၊ ငါက ယင်ကောင်နဲ့ ကြွက်ကို သိပ်ပြီးကြောက်တယ်၊ နင်လဲ မုန့်စားလေ၊ တော်ကြာ ကျောင်းတက်သွားရင် ဗိုက်ဆာနေလိမ့်မယ်" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက...
"ငါက မုန့်ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံမပါဘူးဟဲ့" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။
"နင့်အမေက နင့်ကို မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်ဘူးလား" ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက...
"ငါ့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူးဟဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်သည် မိမိကဲ့သို့ အမေမရှိသူဖြစ်ကြောင်း သိသွားသောကြောင့် သနား၍ သွားလေတော့၏။

"နင်လဲ ငါ့လိုပဲပေါ့၊ ထားပါတော့ဟယ်၊ နင့်အဖေကကော မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်ဘူးလား" ဟု မောင်မြိုင်က မေးပြန်လေ၏။
ထိုအခါ မိန်းကလေးက...
"ငါ့မှာ အဖေလဲ မရှိတော့ဘူးဟဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...
"ဩော်...နင်က ငါ့ထက်ဆိုးတာကိုး၊ ဒီလိုဆိုရင် နင်ဆာနေမှာပေါ့ဟယ်၊ ရော့ရော့...ငါ့ဆီမှာ မုန့်ပါတယ်" ဟု ဆိုကာ ၎င်းတွင်ပါလာသော ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်အနက် တစ်ချပ်ကို မိန်းကလေးအား ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက မယူပဲ ကြည့်နေလေ၏။
"ယူပါဟဲ့၊ နင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အားမနာပါနဲ့၊ ငါ နက်ဖြန်ကျရင် နင့်အတွက်ပါ ပိုပြီးတော့ ယူလာပါ့မယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ယူပါဟဲ့" ဟု မောင်မြိုင်က မိန်းကလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ လက်တွင်းသို့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်...
"စားပါဟယ်၊ အားမနာပါနဲ့" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောရာ မိန်းကလေးလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစားဘူးသော

ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို စားပြီးလျှင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မောင်မြိုင်အား ပြုံးပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြခြင်းသည်ပင်လျှင် မိန်းကလေးအနေနှင့် မောင်မြိုင်ထံမှ စားရသော ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်အတွက် အပေးနိုင်ဆုံးသော အဖိုးအခ ဖြစ်ပေတော့၏။

ပေါင်မုန့်စားပြီးသောအခါ၌ မိန်းကလေးသည် သောက်ရေအိုးစင်သို့ သွားကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်မြိုင်အတွက်ပါ ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူလာလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်မြိုင်က...

"သိုင်းကျူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက...

"အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ" ဟု မေးလေတော့၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ၊ ငါကနင့်ကို မုန့်တစ်ချပ်ကျွေးတယ်၊ နင်က ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်တိုက်တယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီ၊ နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ" ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။

"မနက်က ဆရာကြီး နာမည်ခေါ်တုန်းက နင် မှတ်မထားဘူးလား" ဟု မိန်းကလေးက မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြိုင်က...

"ငါ ဘာကိုမှ မှတ်မထားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေက အများကြီးပဲဟ၊ အားလုံးကို ဘာဖြစ်လို့ မှတ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ ဆရာကြီးတောင်မှ အခုထိ နာမည်တွေအားလုံး မမှတ်မိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် နာမည်ခေါ်ရင် စာအုပ်ကြီးဖွင့်ပြီး ခေါ်ရတာပဲ၊ ဒီအတန်းထဲမှာ ဆရာကြီး မှတ်မိတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဟိုရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ လှဖေဆိုတဲ့ အကောင်ပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ငါ့နာမည် မမြလေး၊ မှတ်ထားနော်" ဟု မိန်းကလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"မှတ်မိပါတယ်ဟဲ့၊ ငါလဲ ဆရာကြီးလိုပဲ နေမှာပါပဲ၊ ဒီအတန်းထဲမှာ ဘယ်သူ့နာမည်မှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမြလေး နာမည်တစ်ခုတည်းပဲ မှတ်မိမှာ" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြုံးသောအခါ၌ သွားတတ်ကလေးနှစ်ချောင်း ပေါ်လာသည်ဖြစ်ရာ မောင်မြိုင်က...

"မမြလေး၊ နင် သိပ်လှတာပဲနော်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"လှတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟယ်" ဟု မမြလေးက မေးလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...

"ငါ့အမေနဲ့ တူတာပေါ့၊ ငါ့အမေ ဓာတ်ပုံကို ငါကြည့်တာ နင့်လိုပဲ လှတယ်၊ ငါ့အမေ ဓာတ်ပုံကို ငါညတိုင်း ရှိခိုးပြီး အိပ်ရတယ်၊ နင့်ကိုလဲ ညတိုင်း ရှိခိုးပြီး အိပ်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မမြလေးက...

"ဟယ်...တောက်တီးတောက်တဲ့တွေဟယ်" ဟု အလန့်တကြားပြောလိုက်လေ၏။

"အေး... အဲဒါ နင့်ကို မေးရအုံးမယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးလဲ အဲဒီ တောက်တီးတောက်တဲ့ဆိုတဲ့ စကားကို မကြာခဏ ပြောတယ်၊ တောက်တဲ့ကိုတော့ ငါကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ တို့အဘိုးအိမ်ကျောင်းအနောက်က သစ်ပင်ခေါင်းထဲမှာ အများကြီး ရှိတယ်၊ ငါမသိတာက တောက်တီးဆိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ တောက်တီးဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်လဲဟယ်၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။

"နင် ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ မောင်မြိုင်၊ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲဟယ်" ဟု မမြလေးက ပြန်၍ ပြောလျှင် မောင်မြိုင်က...

"နင်မသိတဲ့စကားကို နင် ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ၊ ငါတော့ မသိတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ နင်နောက်တစ်ခါ ပြောရင် တောက်တဲ့အထိပြော၊ တောက်တီးမထည့်နဲ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မမြလေးက ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်မြိုင်ကပင်...

"ငါ့အမေ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ နင်လဲ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပန်ပါလားဟယ်၊ ငါတို့ဆေးရုံမှာ ပန်းပင်တွေ ရှိတယ်၊ ငါခူးလာခဲ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်လေတော့၏။

"ဂလောင်..ဂလောင်..ဂလောင်..ဂလောင်"

တောက်တီးတောက်တဲ့

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မြင့်သည် ကျောင်းသို့လာရာ၌ မမြလေးအတွက် ပေါင်မုန့်များ ထည့်လာလေ၏။ ထို့ပြင် ဆေးရုံရှေ့တွင် ပေါက်နေသော နှင်းဆီပင်မှ နှင်းဆီပန်း နီနီရဲရဲလေး တစ်ပွင့်ကိုလဲ မမြလေးအတွက် ခူးလာလေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်မြင့်သည် မမြလေး၏ကြက်တောင်စည်း ဆံပင်စုစုလေးသို့ သူ၏နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးကို ထိုးစိုက်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထိုးစိုက်ပေးပြီးလျှင် မမြလေး၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ မမြလေးက ရှက်သည်ဟု ဆိုကာ ခေါင်းကလေးကို ငုံ့ထားလိုက်လေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းငုံ့ထားရတာလဲ မမြလေးရယ်၊ နင်ဟာလေ ငါ့အမေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ငါတို့အိမ်က ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ကြီးကို ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ကြီးက လူဝင်စား လို့ပြောတယ်၊ နင်ဟာ ငါ့အမေ ပြန်ပြီး ဝင်စားတာဖြစ်မှာပဲ၊ နင့်ခေါင်းမှာ အခုလို ပန်းကလေး ပန်လိုက်တာလေ၊ ဓာတ်ပုံထဲက ငါ့အမေနဲ့ အတော့်ကို တူသွားတယ်၊ နင့်ကို ငါ့အမေအဖြစ်နဲ့ ရှိခိုးမယ်ဟယ်" ဟု မောင်မြင့်က ပြောရာ မမြလေးက...
"ဟယ်...တောက်တီးတောက်တဲ့၊ အဲအဲ...ယောင်လို့ ယောင်လို့၊ တောက်တီးတောက်တဲ့၊ အဲ...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တောက်တဲ့...တောက်တဲ့၊ နင်ငါ့ကို မရှိခိုးပါနဲ့၊ ငါ ငရဲကြီးမှာပေါ့ဟယ်" ဟု ထိပ်ထိပ်ပျာပျာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မြင့်သည် မမြလေး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး...
"နင်ပြောတဲ့ ငရဲအကြောင်းကို ဒေါ်ဂျမ်းစိန်လဲ ငါ့ကို ပြောပြတယ်ဟဲ့၊ ငရဲပြည်မှာ ဒယ်အိုးကြီးရှိသတဲ့ဟယ်၊ အလှူအိမ်မှာ ဟင်းချက်တဲ့ ဒယ်အိုးထက်ကြီးတယ်တဲ့၊ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေအားလုံး အဲဒီဒယ်အိုးကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး ဆီနဲ့ ကြော်တယ်တဲ့၊ လူတွေက များတော့ အဲဒီဒယ်အိုးရဲ့ အဝဟာ ဇာဂနာ နှစ်သောင်းလေးထောင် ကျယ်တယ်လို့ ပြောတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

"ဇာဂနာ နှစ်သောင်းလေးထောင်ဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဟယ်၊ ယူဇနာနှစ်သောင်းလေးထောင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ဆောရီး...ဆောရီး၊ နင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဇာဂနာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ယူဇနာ...ယူဇနာ၊ ငါ သေချာမှတ်မိပါတယ်၊ ဝမ်းယူဇနာအစ် အီးကွဲတူ သတ်တီးမိုင်" ဟု မောင်မြင့်က ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုနေ့က ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မောင်မြင့်၏ လက်ရေးလုစာအုပ်ကို ကြည့်၍...
"မင်း လက်ရေး တယ်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းလက်ရေးကို ကြည့်ရတာ ပဲပင်ပေါက်တွေကို ကြည့်ရသလိုပဲ၊ ငါ့ကျောင်းသားထဲမှာ လက်ရေးအညံ့ဆုံး ပြပါဆိုရင် မင်းကိုပြရမှာပဲ၊ လက်ရေးလှအောင် လုပ်ရမယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ တခြား ဘာစာမှ မရေးနဲ့၊ မင်းဒီနေ့အဖို့ ဝလုံးတစ်ထောင် ရေးရမယ်" ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မြင့်လည်း ဝလုံးတစ်ထောင် ရေးရရှာလေတော့၏။

ကျောင်းမုန့်စားဆင်းသောအခါတွင်မူ မမြလေးနှင့်အတူ မုန့်စားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းပြန်တက်လျှင်မူ ဝလုံးများကို ရေးရပြန်လေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မောင်မြင့်သည် ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ကြီးအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းချက် ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ကြီးက...
"ဝလုံးရေးရတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါဟာ ဘိုးဘိုးအောင်အလုပ်တွေ၊ တို့တိုင်းပြည်ကြီး သာယာဝပြောမယ့် အလုပ်တွေပေါ့ကွယ်" ဟု ဆိုကာ ဝတစ်လုံးမှ နှစ်လုံး၊ နှစ်လုံးမှ လေးလုံး စသည်ဖြင့် နှစ်ဆတိုး သင်္ချာဖြင့် တိုးတက်များပြားသွားသော ဘိုးဘိုးအောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က ပြောပြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်မြင့်က ဒေါ်ဂျမ်းစိန်၏စကားကို လွန်စွာသဘောကျသွားပြီးလျှင်...
"အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြရဦးမယ်" ဟု ဆိုလေ၏။ "ဘယ်သူ့ကို ပြောရဦးမှာတုံး ရစ်ချက်ရဲ့" ဟု ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က မေးလိုက်ရာ မောင်မြင့်က...
"လူဝင်စားကို ပြောပြရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အမေ လူပြန်ဖြစ်ပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကျောင်းတက်နေတယ်လေ၊ ဒေါ်ဂျမ်းစိန် မေ့သွားပြီလား၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြရမယ်လေ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က...
"ဪ...မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ မနေ့က ပြောတဲ့ မိန်းကလေးလား၊ ပြောပြလိုက်ပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ တချို့လူဝင်စားတွေဟာ ဖင်မှာ အမှတ်ပါတယ် ရစ်ချတ်ရဲ့၊ အဲဒီ မမြလေးမှာကော ပါသလားမဆိုနိုင်ဘူးကွယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ရဲ့၊ နက်ဖြန် ကျောင်းရောက်မှ ဖင်လှန်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ဖင်မှာ

အမှတ်ပါရင်တော့ သေချာပြီနော်” ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်ရာ…
“သေချာပါပြီ ကိုရစ်ချတ်ကလေးရယ်” ဟု ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်သောအခါ၌ ရစ်ချတ်(ခေါ်) မောင်မြိုင်က မမြလေးအား…
“မမြလေး…နင့်ဖင်ကို ငါလှန်ကြည့်ချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးလည်း မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။
“အို…ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မောင်မြိုင်ရဲ့” ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
“နင့်ဖင်မှာ အမှတ်ကြီးပါရင်တော့ နင်ဟာ လူဝင်စားအစစ်ပဲ၊ တခြားလူဝင်စားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ဟာ ငါ့အမေ ဝင်စားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။
“မဖြစ်နိုင်တာဟယ်၊ ငါလဲ မလှန်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီး ရိုက်လိမ့်မယ်” ဟု မမြလေးက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။
“ဆရာကြီး ရိုက်မှာစိုးလို့ မလှန်ချင်တာလား မမြလေး” ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။
“အေး… ဟုတ်တယ်” ဟု မမြလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
“အေးလေ…အခုတော့ ဆရာကြီး ရိုက်မှာပေါ့၊ ငါတို့ကြီးလာလို့ ဆရာကြီး မရိုက်တော့တဲ့အချိန်ကျရင် ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အဲဒါလေးတစ်ချက် နင့်ကိုငါ ရှိခိုးပါမယ်ဟယ်” ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့အဖို့၌ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မောင်မြိုင်၏ ဝလုံးများကို စစ်ဆေးပြီးလျှင်…
“မင်း ဝလုံးတွေ မဝိုင်းသေးဘူးကွ၊ နောက်ထပ် ဝလုံးတွေ ရေးရအုံးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က…
“ဆရာကြီး…ကျွန်တော့်လက်ရေး လှတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်လဲ ဘိုးဘိုးအောင် ဖြစ်သွားမယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်…
ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ၎င်းအား နောက်တီး နောက်တောက် ပြောရပါမည်လားဟု ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ကာ မောင်မြိုင်အား ကြိမ်လုံးစာ ကျွေးလေတော့၏။
ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ရစ်ချတ်သည် မြန်မာကျောင်း၌ မောင်မြိုင်အမည်ဖြင့် မြန်မာကျောင်း၏ ကြိမ်လုံးကို စတင်မြည်းစမ်းခွင့် ရဗလတော့၏။ မောင်မြိုင်သည် အိမ်ရောက်သောအခါတွင် ကျောင်း၌ ကြိမ်လုံးဖြင့် အရိုက်ခံရပုံကို ပြောပြရာ ၎င်း၏ဖခင်က…
“အဖေလဲ အစက မသိဘူးကွ၊ ဆရာတွေ ရိုက်တာကို အဖေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ အခုတော့ အဖေလဲ သဘောကျတယ်၊ ရိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ နာဗ်ကြောတွေ နိုးကြားလာတယ်၊ အဲဒါဟာ ကျမ်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် အလွန်ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ၊ အဲဒါ အဖေ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ‘ဝမ်းဒါးဖူးကိန်း’ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ကြိမ်လုံးဆိုပြီး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးပြီး အင်္ဂလန်ကထုတ်တဲ့ ဆေးဂျာနယ်တစ်ခုကို ပို့သေးတယ်၊ ကျောင်းဆရာတွေဟာ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကို ကိုင်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကျောင်းသားကို ရိုက်ကို ရိုက်ရမယ်၊ အဖေတော့ သဘောတူတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က…

“အဖေသဘောတူပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖင်တွေတော့ စုတ်ပြကုန်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်း၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည် တဟဲဟဲ ရယ်၍…
“မင်း ငါပြောတဲ့စကားကို အချက်ကျကျ ပြန်လည်ချေပနိုင်အောင် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်လာပြီ၊ အဲဒါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ရဲ့ ကြိမ်လုံးတန်ခိုးပဲကွ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား မောင်မြိုင်လဲ မြန်မာကျောင်း၏ ကြိမ်လုံးတန်ခိုးကို လန့်ဖျပ်သွားကာ ဝလုံးများကို ဝိုင်းအောင် ရေးရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မြိုင်၏လက်ရေးသည် တစထက်တစ ညီညာဝိုင်းစက်သော အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏
လက်ရေးလှလာသည်နှင့်အမျှ မမြလေးနှင့်လည်း ပို၍ ရင်းနှီးလာလေတော့၏။ မောင်မြိုင်၏ မျက်စိထဲတွင် မမြလေးသည် လှပသည်ထက် လှပနေပေလေတော့၏။

မောင်မြိုင်ကား ကျောင်းကို တက်ရသည်မှာ ပျော်၍နေလေတော့၏။ ကျောင်းတက်ရလျှင် မမြလေးနှင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်သောရက်များကိုပင် မုန်းတီးလာလေတော့၏။ မောင်မြိုင်၏ နုနယ်သော နှလုံးသားသည် မမြလေးတည်းဟူသော ကျောင်းနေဖက် မိန်းကလေးအပေါ်၌ တွယ်တာစ ပြုလာလေတော့၏။
ညစ်ညမ်းသော တဏှာပေမစိတ် မပါဘဲ ဖြူစင်သော မေတ္တာစိတ်သက်သက်ဖြင့် တွယ်တာလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုတွယ်တာသောစိတ်သည် ပိုမို ခိုင်မြဲလာလေတော့၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မောင်မြိုင်နှင့် မမြလေးတို့၏ အဖြစ်သည် မလွှကုန်း ဘူတာနှင့် လွန်စွာမဝေးသော နေရာမှ ဦးဘိုးချစ်၏ကျောင်းတွင် စတင်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

xxxxxxxxx

မမြလေးအား လက်ကိုင်ပုဝါ ပေးခြင်း

တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် ကျောင်းသို့ တက်ရာ၌ မိုးမိသဖြင့် နှာများ မွှန်နေလေ၏။
မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးနှင့် မောင်မြိုင်တို့သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မမြလေးသည် နှာခေါင်းမှ နှာရည်များ ယိုလာသဖြင့် ထဘီအထက်စကလေးဖြင့် သုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က...
"ယူ ဗဲရီး ဒတ်တီး" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...
"နင် ဘာပြောတာလဲ" ဟု မေးလေ၏။
"နင် သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲလို့ ပြောတာ၊ ရော့... ဟောဒီမှာ လက်ကိုင်ပုဝါ ယူထား၊ နှပ်ချေးထွက်ရင် ဒါနဲ့ သုတ်ရတယ်ဟဲ့၊ ထဘီတွေ အင်္ကျီတွေနဲ့ မသုတ်ရဘူး" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောကာ သူ၏အိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည် ထုတ်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက မောင်မြိုင် ပေးသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်ကိုင်ပုဝါလေး၏ ထောင့်တွင် အပ်ချည်အနီရဲရဲဖြင့်၂ ဆိုသည့် စားလုံးလေးကို တွေ့ရလေ၏။

"ဒါလေးက ဘာထိုးထားတာလဲ" ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။
"အာရ်လို့ ရေးထားတာ၊ ငါ့နာမည် ရစ်ချတ်ဆိုတာရဲ့ အတိုကောက်" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏ မမြလေးသည် ထိုကလက်ကိုင်ပုဝါအဖြူလေးကို ၎င်း၏ရင်ဘတ်၌ ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် ...
"ဒီလက်ကိုင်ပုဝါ ဖြူဖြူလေးနဲ့ ငါ နှပ်မသုတ်ရက်ပါဘူးဟယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"သုတ်ပါဟဲ့၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါမျိုးတွေ ငါ့မှာအများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဆေးရုံအတွက် ပေးတဲ့ပိတ်တွေထဲက ငါ့အတွက် ငါ့အဖေ ဖြတ်ပြီးချုပ်ပေးထားတာ၊ ငါဝတ်တဲ့ အင်္ကျီအဖြူလဲ ဆေးရုံအတွက် ပေးတဲ့ ပိတ်ထဲကပဲဟဲ့" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။
"ပြီးတော့ဟယ်၊ အဝတ်တွေ၊ ပိတ်စတွေ လက်ဆောင်မပေးရဘူးတဲ့၊ အဲဒီလိုလက်ဆောင်မျိုးပေးရင် ကွဲတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်" ဟု မမြလေးကပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...
"ငါ့အဖေက ငါ့ကို အဝတ်တွေပိတ်စတွေ အမြဲတမ်း လက်ဆောင်ပေးနေတာပဲဟယ်၊ ငါ့အဖေနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခါမှ မကွဲပါလား" ဟု စောဒက တက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
"ဒါတော့ ငါလဲမသိဘူးဟယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မြိုင်က...
"နင့်ကို ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မသိတဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့လို့၊ ကိုယ်မှ မသိပဲဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောမှာလဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
"ကောင်းပါပြီဟယ်၊ နင့်စကားကို ငါနားထောင်ပါ့မယ်၊ ငါမသိတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြာတော့ပါဘူး" ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရက်အတန်ကြာသော အချိန်၌ မောင်မြိုင်သည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ရောက်လာရာ၌ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ ၎င်း၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးလည်း ပါလာလေတော့၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား...
"ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကျောင်းလာထုတ်တာပါ၊ ကျွန်တော် နက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ပျဉ်းမနားကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးရာထူးနဲ့ အလုပ်ပြောင်းရပါပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
"ကဲ... မောင်မြိုင်၊ မင်းရဲ့ လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်စမ်း မင်းအဖေကို" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်လည်း သူ၏လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝိုင်းစက်လှသော လက်ရေးများကိုမြင်လျှင် ဆရာဝန်ကြီ

"ကျွန်တော့် သားဖလးကို အခုလို လက်ရေးလှအောင် သင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့ အချက်ကတော့ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ၊ အဲဒီလို ရိုက်တဲ့အခါမှာ ကလေးမှာ ရှိတဲ့ နာဗ်ကြောတွေဟာ လှုပ်ရှားနိုးကြားသွားတဲ့ သဘာဝ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သားဟာ ယခင်ကထက် ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းလာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားများကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး ဆရာကြီး ရိုက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ကြိမ်လုံးကြီးဖြင့် စားပွဲခုံကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။
"ရိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ ဘာမှမပြောနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဘိုးချစ်တဲ့၊ တစ်နှစ်ကို ကြိမ်လုံးငါးလုံး လဲပြီးကိုင်ရတယ်" ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက...

"ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီးလာတော့ နည်းနည်း ဉာဏ်ထိုင်းလာသလိုပဲ၊ အားတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးဆီလာပြီး အရိုက်ခံဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်" ဟု ပြောလေ၏။
"ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရိုက်ပေးဖို့ကတော့ ကျုပ်အဖို့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ရိုက်မလဲ ဆိုတာပဲ စဉ်းစားဖို့ ရှိပါတယ်" ဟု ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။
"ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ လက်ရေးမလှတဲ့ အပြစ်နဲ့ ရိုက်ရင် ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အခွင့်မသာသေးဘူး၊ အစိုးရအရာရှိကြီးများ လုပ်သက်ရင့်လာတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်ထိုင်းသွားတတ်ကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် နာဗ်ကြောများ လှုပ်ရှားနိုးကြားလာအောင် ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံသင့်ကြောင်း 'သီးစစ်(စ်)'တစ်စောင်ရေးပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရဆီ တင်သွင်းလိုက်အုံးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အစိုးရက လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက် နီးရာ ကျောင်းဆရာတွေဆီမှာ အရာရှိကြီးတွေ ဝင်ပြီး အရိုက်ခံဖို့ စီစဉ်ရင် စီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သိပ်ပြီး ရာထူးကြီးတဲ့ အရာရှိကြီးတွေက အာဏာသုံးပြီး အခွင့်အရေးပိုပြီး မယူအောင်ကိုတော့ ရယ်ဂျစ်စတာ စာအုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်" ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

"အဲဒီဥပဒေ ထွက်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပညာအုပ်ကို အရင်ရိုက်ရမယ်ဗျ၊ ဒီလူအတော့ ဉာဏ်ထိုင်းနေပြီ၊ သူ့ကိုတော့ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးတည်းနဲ့တောင် လုံလောက်မယ် မထင်ဘူး၊ ကြိမ်လုံးနှစ်လုံးပြူးနဲ့ ဆော်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်" ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် သဘောကျလွန်းသဖြင့် တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေလေ၏။ မောင်မြိုင်မှာမူ ၎င်း၏ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာကြီးတို့ စကားပြောနေစဉ်၌မှာပင် မမြလေးထံသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။
"မမြလေး...နက်ဖြန်မနက် အစောကြီးမှာ ငါရယ်၊ အဖေရယ် ပျဉ်းမနားကို သွားရမယ်၊ နင်နဲ့တော့ ခွဲရပြီပေါ့ဟယ်" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောရာ မမြလေးသည် မျက်ရည်များ ကျလာလေတော့၏။
"မငိုပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်ကို ငါ အမြဲသတိရနေမှာပါ" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က မောင်မြိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မောင်မြိုင်လည်း မမြလေးကို ထား၍ ဆရာကြီးထံသို့ လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

"ကဲ...ကဲ... ငါ့တပည့်က ဘိုကျောင်းသားဆိုတော့ မသိဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ဆရာသမား၊ ကိုယ့်ထက် တစ်နေ့၊တစ်ရက်၊တစ်မနက်ကြီးတဲ့သူကို ကန်တော့ရတယ်ကွယ့်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်လည်း မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချပြီး ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီးကလည်း...
"ယခုကဲ့သို့ ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံပြီးလျှင် ဤလောက အပေါ်၌ လက်ရေးလှအောင် ရေးနိုင်သော ယောကျ်ားကောင်းအဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး နေနိုင်ပါစေကွယ်" ဟု အာလုတ်သံကြီးနှင့် ဆုပေးလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မြိုင်သည် ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်၍ ကန်တော့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မျက်လုံးပြူး ၍သွားလေ၏။
"ကျောင်းသားချင်းတော့ ကန်တော့ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်" ဟု ဆရာကြီးကပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...

"တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်မနက် ကြီးရင် ကန်တော့ရမယ်ဆို ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီကောင်တွေအားလုံး ကျွန်တော်ထက် ကြီးတယ်" ဟု ဆိုကာ ကန်တော့လေ၏။
ထိုအခါ လှဖေဆိုသော ကျောင်းသားက...
"သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ ဇာဂ၊ ဟီရိဩတ္တပ္ပတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် နတ်ဖြစ်လျှင် နတ်ချမ်းသာ၊ လူဖြစ်လျှင် လက်ရေးလှသော လူယောကျ်ား၊ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ကျောင်းသားဖြစ်ပါစေသတည်း" ဟု အတည်ပေါက်နှင့် ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် လှဖေအား ရိုက်ရလည်းအခက် မရိုက်ရလည်း အခက် ဖြစ်နေလေ၏။
ဆရာဝန်ကြီးကမူ...
"ဆရာကြီးကျောင်းသားတွေကတော့ ဆရာကြီး လက်သံ ပြောင်ထားတဲ့အတိုင်း အတော့်ကို တော်ကြပေတာပဲကိုး" ဟု ချီးမွမ်းကာ နှုတ်ဆက် ၍ မောင်မြိုင်အား ခေါ် သွားလေတော့သတည်း။

ထွက်တော်မူ နန်းက ခွာတယ်

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅နာရီ မထိုးမီ၌ မမြလေးသည် အိပ်ရာမှ ထကာ မလွှကုန်းဘူတာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ငါးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် စာပို့ရထားကြီးသည် မလွှကုန်းဘူတာသို့ ဖြတ်သန်းသွားမည်ဖြစ်ရာ ထိုရထားကြီးပေါ်၌ မောင်မြိုင်တို့သားအဖ ပါလာမည်ကို သိသောကြောင့် မမြလေးသည် စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မြိုင်သည် မလွကုန်း ဘူတာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ တံတွေးကို ထွေးရန်အတွက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
"မောင်မြိုင်...မောင်မြိုင်" ဟုလှမ်းအော်လိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်သည် မမြလေး၏အသံကို ကြားသောကြောင့် ဘူတာစကြံဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းအား လက်ပြနှုတ်ဆက်နေသော မမြလေးကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။
"မမြလေးရေ...မမြလေး" ဟု မောင်မြိုင်က လက်ပြ၍ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လေ၏။ မောင်မြိုင်၏ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးကပါ ပြတင်းပေါက်မှ ဦးခေါင်းကို ထုတ်၍ မမြလေးအား လက်ပြနှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်နေရင်းပင် ရထားကြီးသည် ဝေးသထက် ဝေးကွာသွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ် သို့ စီးကျလာလေတော့၏။ မမြလေး၏ရင်၌ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ထွက်သကဲ့သို့ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။
ထို့နောက် မမြလေးသည် မီးရထားလမ်းအတိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ရထားလမ်းဆုံသို့ ရောက်လျှင် တာမွေဘက်သို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။
အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိနာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ ၎င်း၏အဒေါ် သည် ၎င်းကိုမြင်လျှင်...
"ညည်းက စောစောစီးစီး ဘယ်ကို နန့်ကျောထသွားထတာတုန်း" ဟု ဆီး၍ဆူလေ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကျောင်းထွက်ပြီး ပြောင်းသွားတာကို ဘူတာမှာ သွားပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ" ဟု ပြောသော်လည်း ၎င်း၏အဒေါ်က ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ၎င်းအဒေါ်၏ သမီးများကပါ ဝိုင်းဝန်း၍ ပြောဆိုကြလေ၏။ မမြလေးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။
ထိုအခါ ၎င်း၏အဒေါ်က...
"ဒါလောက်လေး ဆူတာ ငိုစရာလား၊ ညည်းကိုပဲ တို့က မပြောရဲအောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ညည်းကို ပြောရင် ညည်းက ငိုလိုက်၊ ညည်းဦးလေးက ကာဆီးကာဆီး လုပ်လိုက်နဲ့ တို့လင်မယားလဲ ညည်းကြောင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရတယ်၊ ညည်း ဒီမှာ မနေရင် ကောင်းမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည့် အချိန်၌မှာပင် မမြလေးနှင့် ရွယ်တူ ၎င်းအဒေါ်၏ သမီးများသည် မမြလေးအား...

"ဂြိုဟ်ကောင်မ၊ ညည်း မနေနဲ့" ဟု ဝိုင်းဝန်းမောင်းထုတ်ကြလေ၏။ မမြလေး၏ ဦးလေးမှာ ညဘကတွင် အလုပ်ဆင်းရသောကြောင့် အိမ်သို့ပြန်လာသေးပေ။ မမြလေးသည် ခေါင်းကို ငုတ်၍ အိမ်ပေါ် သို့ တက်မည်လုပ်ရာ အဒေါ်၏သမီးများက ဖိနပ်များကို ကောက်၍ကိုင်ကြ၏။
ပြီးလျှင်...
"ညည်း တက်ရဲတက်ကြည့်စမ်း၊ အိမ်ပေါ်တက်ရင် ဖိနပ်နဲ့ကို ရိုက်ချမယ်၊ အဖေ့ကိုလဲ တို့ပြောမယ်၊ ညည်းရှိရင် တို့မနေဘူး" ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောကြလေ၏။ ထိုသို့ပြောကြခြင်းမှာ အဒေါ်လုပ်သူက ၎င်း၏သမီးများကို လက်သီးထိုး သင်ထားပြီးကြောင်းကို မမြလေး ရိပ်စားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် အိမ်ပေါ် သို့ မတက်ဝံ့ဘဲ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေရလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်း၏ အဒေါ် သည် သစ်ပင်အောက်သို့လာပြီးလျှင်...
"ညည်းက ဒီက စောင့်ပြီး ညည်းဦးလေးကို ချွဲမလို့လား၊ စိတ်မကူးနဲ့ ကောင်မရေ၊ ညည်းကို အိမ်မှာ လက်ခံရမယ်ဆိုရင် ငါပါ အိမ်မှာ မနေဘူး၊ ဆင်းမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ညည်းဦးလေးက ညည်းကို လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညည်းကို သားရင် ရထားလမ်းမှာ ရထားကြိတ်ခံပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်" ဟု ပြောရာ မမြလေးသည် ၎င်းဦးလေး အကျပ်ဆိုက်မည့်ဘေးကို တွေးမိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးလေးဖြစ်သူ ရထားကြိတ်ခံ၍ သေချင်သေသွားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။
ထို့ကြောင့် အိမ်မှထွက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ထံသို့ သွားရောက်ကာ အဖြစ်အပျက် အကျိုးကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ၎င်း၏ထံတွင် လက်ခံလိုက်ပြီးလျှင် မမြလေး၏ ဦးလေးကို ခေါ်ယူကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

မမြလေး၏ ဦးလေးလည်း...
"ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာလဲ ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကြီးဆီမှာပဲ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့ ခေါ် ထားပါတော့၊ ဒီကလေးရဲ့ကံကတော့ ဆိုးပါတယ်" ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

"ကဲ...ဒီနှစ် လေးတန်းအောင်ရင် ငါ့တပည့်က ကျောင်းလဲ ဆက်ပြီးမတက်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးကလဲ ခေါ် ထားဖို့ ရေရှည်မှာ မသင့်လျော်ဘူး၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က အိမ်ရာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းမှာပဲ နေရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီနှစ် လေးတန်းဖြေပြီးတဲ့အထိတော့ ဆရာကြီး လက်ခံမယ်၊ လေးတန်းအောင်ပြီးရင်တော့ ငါ့တပည့် မမြလေးဝါသနာပါတဲ့ ပညာတစ်ခုခုကို သင်ကြားဖို့ ဆရာတစ်ဦးဦးဆီမှာ အပ်နှံပေးမယ်၊ အဲဒီတော့ မမြလေး စက်ချုပ်သင်ချင်လား၊ ဈေးရောင်းသင်ချင်လား၊ ယက်ကန်းသင်ချင်လား၊ ကြိုက်ရာ ပြောကွယ်၊ သင်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာဆီကို တစ်ခါတည်း အပ်ပေးလိုက်မယ်" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
"ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မ ဇာတ်သဘင် အဆိုအက ဝါသနာ ပါပါတယ်၊ လေးတန်းအောင်ပြီးရင် အဲဒီပညာသင်ပေးနိုင်မယ့် ဆရာ့ဆီကို အပ်နှံပေးပါ" ဟု မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဆရာကြီးက...
"ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ငါ့တပည့်ထဲမှာ ဇာတ်မင်းသမီး မရှိသေးဘူး၊ ဆရာကြီး စီမံပေးမယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့က မင်းသမီး မငွေကြိုင်ဆိုတာ နာမည်ကြီးပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဆီကို ဆရာကြီးလိုက်အပ်ပေးမယ်၊ မငွေကြိုင်ဟာ ဆရာကြီးနဲ့ အင်မတန်ခင်တာ" ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။
ထို့နောက်တွင်ကား မမြလေးသည် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ကျောင်းမှာပင် လေးတန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့လေတော့၏။
ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မမြလေးအတွက် ထန်းခေါက်ဖာကလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးသေး၏။ ထို့အပြင် ဈေးချုပ်အင်္ကျီကလေးများနှင့် သရကထည်လုံချည်ကလေး သုံးလေးထည်လည်း ဝယ်ပေး၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် မမြလေးအားခေါ်ကာ မော်လမြိုင်မြို့သို့ သွားလေတော့၏။

မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဇာတ်မင်းသမီး မငွေကြိုင်အား ရှာလေ၏။ တွေ့သောအခါ၌ မငွေကြိုင်သည် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်...
"ဟဲ့...ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ဘိုးချစ်ပါလား၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"နင့်ဆီကိုပဲ တမင်လာတာ ငွေကြိုင်ရေ၊ ဟောဒါက ငါ့တပည့်လေး၊ ငါ့ကျောင်းက လေးတန်းအောင်ထားတာ၊ လက်ရေးသိပ်ပြီးလှတယ်" ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"နင့်ကျောင်းသား လက်ရေးလှတာကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ငါသိပြီးသားပါ၊ အဲဒီတော့ နင်တို့ ကိစ္စ ပြောစမ်းပါဦး" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"ဒီကလေးမက မိဘလဲ မရှိရှာဘူး၊ ပြီးတော့ သူလုပ်ချင်တာကလဲ နင်တို့လို ဇာတ်မင်းသမီး၊ အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်ချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီလာပြီးအပ်တာပဲ၊ နင်ခိုင်းဖို့ စေဖို့လဲ ရတာပေါ့ဟယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ပညာသင်ပေးပါဦး" ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"အတော်ပဲဟယ်၊ ငါလဲ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်နေတာ၊ ခိုင်းဖို့စေဖို့ သဘောမထားပါဘူး၊ ငါတော့ ကံကောင်းလို့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရတာပဲလို့ သဘောထားပါတယ်၊ ငါ့အမေကြီးလဲ ဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ဦးဘိုးချစ်သည် မမြလေးအား ဒေါ်ငွေကြိုင်အိမ်၌ အပ်နှံပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့၏။
မမြလေးသည် မိမိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသော မိန်းမကြီးထံ၌ နေရပြန်ပြီတကားဟု အောက်မေ့ကာ မိမိအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းလာပြီးလျှင် မျက်ရည်များ တထွေထွေ စီးကျလာလေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"ဟဲ့...သမီးလေး၊ မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့၊ အမေနဲ့ နေရင် ပျော်သလို နေကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ တို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ၊ အခုဟာ မိုးတွင်းမို့လို့ ဇာတ်ကနားနေတာ၊ ဇာတ်ထွက်တဲ့ အချိန်ဆို သိပ်ပြီးပျော်ဖို့ ကောင်းတာ၊ တမြို့ကပြီးတမြို့၊ တနယ်ပြီးတနယ် ကလိုက်ခုန်လိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ပေါ့အေ၊ အဲဒီမှာ ညည်းလဲ မျက်စိရည်နားရည်ဝပြီး မသင်ပဲနဲ့ကို တက်သွားမှာပါ၊ လိုတာကလေးတွေကိုတော့ အမေက ပြပေးမှာပေါ့၊ အခုတော့ အမေကလဲ ကနိုင်ခုန်နိုင်သေးတယ်လေ၊ နောင် မကနိုင် မခုန်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျရင် ငါ့သမီးက အမေ့ကို တလှည့် ပွဲကပြီး ကျွေးဦးပေါ့ကွယ်" ဟု ပြောလိုက်သောခါ မမြလေးသည် လွန်စွာ အားရှိသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ငွေကြိုင်သည် မမြလေးအား ဈေးသို့ ခေါ် သွား၍ အထည်စများဝယ်ကာ အင်္ကျီများတိုင်း၍ ချုပ်ပေးလေ၏။ ဇာတ်မင်းသမီးများ ဝတ်သော ခါးတောင်အင်္ကျီနှင့် ဗလာထဘီလေးတစ်ထည်ပါ ချုပ်ပေးလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးနှင့် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးသည် ဇာတ်မထွက်မီ အချိန်၌ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရင်းနှင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်လေ၏။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးက မမြလေးအား သီချင်းဆိုခြင်းနှင့် စည်းဝါးစသည်များကို သင်ကြားပြသပေးလေ၏။ ဇာတ်ထွက်သောအခါ၌ မမြလေးသည် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးမှာ အရွယ်အတော်ရနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီး အခန်းမှ ထွက်ရလေ၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးအတွက် ဝေယျာဝိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။ ပြီးလျှင် အခြားသော မင်းသမီးများ၊ မင်းသားများ၊ လူရွှင်တော်များ ကကြခုန်ကြသည်ကို ကားကြားအတွင်းမှ အားရအောင်ကြည့်ရှုလေတော့၏။ သူတို့ဆိုသကဲ့သို့ လိုက်ဆို၏။ သူတို့ကသကဲ့သို့ လိုက်ကလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဆိုခြင်းကခြင်း အလုပ်၌ အတော်အတန် ဖြစ်မြောက်လာလေတော့၏။ တခါတရံ ဇာတ်ခွင်၌ ကလေးအခန်းကလိုလျှင် မမြလေးသည် ဇာတ်ရုပ်အဖြစ် ထွက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် ပရိသတ်ကိုလဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့ပေ၊ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ဇာတ်ရည်ဝလာလေတော့၏။ အရွယ်ကလေးကလဲ ရလာပြီဖြစ်ရာ ယိမ်းထဲတွင် ဝင်ကပြရသဖြင့် ယိမ်းကခပင် ရလေတော့၏။ မမြလေးသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အရွယ်ရလာသကဲ့သို့ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အရွယ်ကျသွားလေတော့၏။ မမြလေး ၁၇နှစ်သမီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးသည် ကျမ်းမာရေးညံ့ဖျင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်ပင် မကနိုင်တော့ချေ၊ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် က၍ ကျွေးရန် တာဝန်ရှိလာလေတော့၏။
"အမေ မကပါနဲ့တော့ အမေရယ်၊ သမီးပဲ ကပါတော့မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"ဇာတ်ထဲလိုက်ရင် ယိမ်းချည်း ကနေရမယ်၊ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အငြိမ့်ထဲ လိုက်ရမယ်ကွယ့်၊ အငြိမ့်ထဲမှာဆိုတော့ စပြီးလုပ်ရကတည်းက ရှေ့ထွက်မင်းသမီး၊ နောင် ကိုယ့်မှာ အရည်အချင်းပြည့်လာရင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်လာမယ်၊ လူကလဲ တော်မယ်၊ စန်းကလဲ ရှိမယ်ဆိုရင် နာမည်ကြီးသွားနိုင်တယ်" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
"အမေ ကြိုက်သလို စီမံပါလေ၊ သမီးကတော့ ကဖို့ပဲ သိတာ၊ ကလို့ ရသမျှ ပိုက်ဆံ အမေ့ကို အကုန်လုံး အပ်မယ်၊ အမေ ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ" ဟု ပြောလေ၏။
"အဲဒီတော့ ဒီလို စဉ်းစားတယ် သမီးရဲ့၊ အမေတို့ မော်လမြိုင်မှာ ရှိတဲ့ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်အဖွဲ့ဆိုတာ သမီး သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီက အငြိမ့်ထောင်ဆရာ မမြစိန်ဆိုတာက အမေနဲ့ ခင်တယ်၊ အရင်တုန်းက တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်၊ အမေ သူ့ဆီမှာ သွားပြီး သမီးကို အပ်ပေးမယ်" ဟု ဒေါ်ငွေကြိုင်က ပြောလေ၏။
မမြလေးလည်း သဘောတူလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ငွေကြိုင်သည် မမြလေးအားခေါ်၍ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆီသို့သွားကာ...
"မမြစိန်ရေ့၊ ဟောဒါ ငါ့သမီးပဲ၊ ညည်းရဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...
"အတော်ပါပဲတော်၊ ဒီမှာလဲ ရှေ့ထွက်တစ်ယောက် လိုနေတယ်၊ ရွှေသွားစိန်ဆိုတာ ခေါင်းဆောင်၊ လှလှဆိုတဲ့ ရှေ့ထွက်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အငြိမ့်ဆိုတာက ရှေ့ထွက်နှစ်ယောက်မှ ကောင်းတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်ငွေကြိုင်သမီး ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့" ဟု ဆိုကာ ဒေါ်မြစိန်သည် မမြလေးအား သူ၏အငြိမ့်တွင် ရှေ့ထွက်အဖြစ် လက်ခံလိုက်လေတော့၏။

"ဒီမှာ ကလေးမ၊ များများတော်အောင် ကြိုးစား၊ အမေ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးလောက် ညည်းမှာ ပညာတွေ တတ်ပြီး ဒီရုပ်နဲ့ဆိုရင် နိုင်ငံကျော်ပြီ၊ လေဘာတီတို့၊ ယုတီစီတို့ကို ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ပြီ" ဟု လည်း ဒေါ်မြစိန်ကြီးက အားပေးစကား ပြောလေ၏။ လှလှဆိုသော ရှေ့ထွက်မင်းသမီးမှာမူ မမြလေးကို မြင်သည်နှင့် မမြလေး၏ ရုပ်ရည်ကို မနာလို မရှုစိမ့် ဖြစ်လေတော့၏။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွှေသွားစိန်ကမူ...
"ရှေ့ထွက်က ဒီလောက်ချောနေရင် ခေါင်းဆောင်က ကြောက်ရတယ်ဟဲ့၊ မြလေး နင်ကြိုးစားပါဟယ်၊ ငါ့မှာက အငြိမ့်ပညာတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရည်က နင်တို့လို မဟုတ်လေတော့ တောလောက်မှာပဲ ကျယ်ဝံ့တယ်အေ့၊ မြို့တက်မစမ်းဝံ့ဘူး" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောရှာလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့၌ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရလေတော့သတည်း။

xxxxxxxx

အချစ်သမုဒ္ဒရာဆီသို့

မမြလေးသည် မြိုင်မဟာအငြိမ့်ဖွဲ့နှင့် အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ လှည့်လယ်ကပြခဲ့လေ၏။ အငြိမ့်ခွင်ကုန်၍ ပြန်သောအခါ၌ ကၡရသမျှသော အခကြေးငွေတို့ကို ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးလက်သို့ အပ်လေ၏။ ထို့နောက်မှပင် ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် စသော ပစ္စည်းများကို ဝယ်လေ၏။
ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးမှာမူ အသက်ကြီးသောအခါ၌ မိမိအား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးသည့် သမီးကလေးတစ်ဦး ရရှိထားသောကြောင့် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် တနွေလုံး တဆောင်းလုံး ကပြခဲ့သည်များကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးအား အစမှအဆုံး ပြောပြလေ၏။ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးကလဲ စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ကာ...

"ဟိုနေရာတုန်းက ဟိုလိုလုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းမှာ၊ ဒီနေရာကျတော့လဲ ဒီလိုကလေးဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းမှာ" ဟု စသည်ဖြင့် မမြလေး ကပြခဲ့သည်များကို ဖြည့်စွက် အကြံပေးလေ၏။ ထို့နောက် သားအမိနှစ်ဦးသည် ဆိုလိုက်ကြ ကလိုက်ကြနှင့် နေကြလေ၏။ ပြီးလျှင် အငြိမ့်ရာသီသို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးသည် အငြိမ့်က ထွက်ရပြန်လေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ကချည်တစ်ခါ နားချည်တစ်လှည့်နှင့် နေလာခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မမြလေးသည် အငြိမ့်ထွက်ခါနီးပြီး ဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် မော်လမြိုင်ဈေးသို့ သွားလေ၏။ ဈေးအဝင်တွင် တစ်စုံတစ်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိသဖြင့် ထိုသူအား ငေးစိုက်ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသူကလည်း မမြလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူကပင်...

"မမြလေး" ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်လေ၏။ မမြလေးကလည်း...
"ဟယ်... မောင်မြိုင်ပါလား၊ ငါဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်" ဟု ပြောလေ၏။
"ငါလဲ နင့်ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်သွားသလဲလို့ ငါ မကြာခဏ တွေးမိပါတယ်၊ နင်ကော ငါ့ကို မတွေးမိဘူးလား မမြလေးရယ်" ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။
"သတိရတဲ့အခါတော့ ရတာပေါ့ မောင်မြိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက နင့်လို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခထဲမှာ နေရတဲ့သူဆိုတော့ အမြဲတမ်းတော့ သတိမရနိုင်ဘူး" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...
"ငါလဲပဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မနေရပါဘူးဟယ်၊ ငါတို့အဖေ အောက်ပိုင်း သေသွားကတည်းက ငါဖြင့် အဖေ့ကို စိတ်မချလို့ ကျောင်းလဲ တဝက်တပျက်နဲ့ ထွက်လိုက်ရတယ်၊ အဖေ ကားမှောက်လို့ အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်၊ ငါတို့ မော်လမြိုင် ရောက်နေတာကြာပြီ" ဟု ဆိုကာ ၎င်းနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ကို ပြောလေ၏။

"ငါလေ နင်တို့ ပျဉ်းမနားကို ပြောင်းသွားတော့ ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်တာကစပြီး ငါလဲ ငါ့ဦးလေးအိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရတာပါပဲ၊ ငါ့ဦးလေးလဲ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ ငါအခု အငြိမ့်ကနေတယ်၊ အဲဒါ အငြိမ့်ထွက်ခါနီး ပစ္စည်းကလေးတွေ လာဝယ်တာ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
"အေးဟယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ အဖေလဲ နင့်ကို တွေ့ချင်မှာပါ" ဟု ဆိုကာ မောင်မြိုင်သည် မမြလေးအား ၎င်း၏အိမ်သို့ ခေါ် သွားလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် အနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေသော ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်မြိုင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့် ရလေတော့၏။

အငြိမ့်ထွက်သောအခါ၌ အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်၍ အငြိမ့်ကရ၏။ ပြန်လာသောအခါ၌ မမြလေးသည် မိခင်ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ မောင်မြိုင်တို့ သားအဖအတွက်ပါ လက်ဆောင်များ ဝယ်၍လာတတ်၏။ အငြိမ့်နားသောအခါ၌ မောင်မြိုင်၏ အိမ်သို့သာလျှင် သွားရောက် လည်ပတ်နေလေ၏။
တနေ့တွင် မမြလေးသည် မောင်မြိုင်၏အိမ်၌ အချိန်ကုန်နေသည်ဖြစ်ရာ ပြန်လာသောအခါ၌ မိုးချုပ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က လိုက်ပို့ရလေ၏။ မမြလေးက...
"မပို့ပါနဲ့ မောင်မြိုင်ရယ်၊ လက သာနေတာပဲ၊ ငါ့ဟာငါ ဘုံပြန်ဌားပြီး ပြန်ပါ့မယ်" ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်မြိုင်က...
"မဟုတ်တာပဲ မမြလေးရယ်၊ ငါလဲ တနေကုန် အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရတာ၊ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်းလျှောက်ချင်နေတာ၊ ဘုံပြတ်မဌားပါနဲ့ဟယ်၊ လမ်းလျှောက်သွားတာပေါ့" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးနှင့် မောင်မြိုင်တို့သည် လရောင်အောက်တွင် အတူတကွ လျှောက်သွားကြလေ၏။ လမ်းတွင် မောင်မြိုင်က...

"မမြလေး... နင် သိပ်ပြီးလှတာပဲနော်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

“မောင်မြိုင်ရယ်… နင့်ဟာကလဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလားဟယ်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။
“ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေ ဆင့်နေစရာ မလိုဘူးလေ၊ ငါက အငြိမ့်ကနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါက နင့်ကို ချစ်နေတာ” ဟု မောင်မြိုင်က ပြောကာ မမြလေး၏လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်လေ၏။
မမြလေးသည် ငြိမ်၍နေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က…
“ပြောပါ မမြလေး၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လေ၊ နင်ပြန်ပြီး ပြောပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက ၎င်း၏ အင်္ကျီကြားတွင် ဝှက်၍ယူလာသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ထုတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်သည် ထိုလက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ဆွဲယူကြည့်ရှုလိုက်ရာ လက်ကိုင်ပုဝါလေး၏ထောင့်တွင်(ျ) ဆိုသော စာလုံးအနီကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက…
“ဟိုး… ကလေးဘဝကတည်းက နင် ငါ့ကို ပေးထားခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေ၊ အဲဒီတော့ နင့်ကို ချစ်တယ် ပြောဖို့ လိုသေးသလား မောင်မြိုင်ရယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
“ပြောဖို့မလိုမှန်း သိပါတယ် မမြလေး၊ ဒါပေမယ့် ပြောတာကို နားထောင်ချင်လို့ မေးနေတာပါ” ဟု မောင်မြိုင်က အကျပ်ကိုင်လိုက်ရာ မမြလေးသည် မောင်မြိုင်၏ လက်မောင်းကို ခေါင်းနှင့် မှီ၍…
“နင့်ကို ချစ်တာ ကြာလှပြီ” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
“ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ မမြလေးရယ်” ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက…
“ရှက်တယ်” ဟု ဆိုကာ အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ‘တခစ်ခစ်’ ရယ်လိုက်လေ၏။ ထိုရယ်သံလွင်လွင်ကလေးသည် မော်လမြိုင်အောက်လမ်းမကြီးမှတဆင့် လရောင်အောက်တွင် ‘တဖျပ်ဖျပ်’ စီးဆင်းနေသော လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများပေါ်မှ ပျံ့ဝဲကာ ပင်လယ်ဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ပင်လယ်မှတစ်ဆင့် သမုဒ္ဒရာဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာကား ‘အချစ်သမုဒ္ဒရာ’ ဟု ခေါ်လိုက ခေါ်နိုင်ခွင့် ရှိပေတော့သတည်း။

xxxxxxxxx

မမြလေးတို့ အပြန်

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၂၈ခုနှစ်လောက်တွင် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ အတော်အတန်ကြီးမားသော မော်တော်ကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လေ၏။ ထိုသို့ဆိုက်ကပ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လွန်စွာကြီးမားသည့် ပုလဲနားကပ်ကြီးကို နားနှစ်ဘက်၌ ပန်ထားသော အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ထိုမော်တော်ပေါ် သို့ အလောသုံးဆယ် တက်လိုက်သဖြင့် ကုန်းဘောင်ပေါ်မှ ချော်၍ အောက်သို့ကျမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ မော်တော်တွင် ရေပက်ကြိုးချည် အလုပ်လုပ်သည့် ကုလားကလေးတစ်ဦးက အချိန်မီ ဖမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ထိုကုလားလေးကပင် ကုလားစကားဖြင့် ထိုအဒေါ်ကြီးအား…
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာများ ဒါလောက် အရေးကြီးလာတာလဲ” ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။ ပုလဲနားကပ်ကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးကမူ မြန်မာစကားနှင့်ပင်…
“နင် မသိပါဘူးဟယ်” ဟု ဆိုကာ မော်တော်ပေါ် သို့ တက်သွားလေ၏။
မော်တော်ပေါ် သို့ ရောက်လျှင် ၎င်းတွေ့လိုသောလူကို လှမ်းမျှော်၍ မျက်စိဖြင့် ရှာဖွေလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေလိုက်ရာ ၎င်းတွေ့လိုသောဘူသည် မော်တော်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော သူများအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဦးလေးလှတို့ လင်မယားနဲ့ ငွေနဲ့ကြီးတဲ့က နီးတယ်၊ အဲဒါက သက်သက်သွားရမယ်၊ ဘုံပြတ်ကိုလဲ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ဆင်းကြ၊ ဒေါ်ပုနဲ့ ကုလားမတို့က နီးတယ်၊ တတွဲသွားကြ၊ ရွာစားနဲ့ အဖွဲ့က ပစ္စည်းတွေကို နွားလှည်းနဲ့ တင်ပေးမယ်၊ လူတွေက ဘုံပြတ်နှစ်စီးဆိုရင် လောက်တယ်၊ ကျွန်မ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြ၊ အငြိမ့်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒေါ် စိန်ရယ် ကျွန်မရယ်က နောက်ဆုံးမှ ဆင်းမယ်”

မော်တော်တစ်စင်းလုံးသည် ထိုမိန်းကလေးကလေး၏ အသံ တစ်သံတည်းသာ ရှိလေ၏။ အားလုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေကြလေ၏။ ထိုအခါ စောစောက မော်တော်ပေါ် သို့ တက်လာသော ပုလဲနားကပ်ကြီးနှင့် မိန်းမကြီးသည် စီမံခန့်ခွဲနေသော မိန်းကလေးအနီးသို့ သွားရောက်ကာ…
“ဟဲ့… မြလေး၊ လာစမ်းပါဦးဟယ်၊ ငါကြားရတဲ့သတင်းကဖြင့် မထိပ်သာ မလန့်သာပါလား” ဟု ပြောဆိုကာ အငြိမ့်ပစ္စည်းထည့်ထားသော သေတ္တာကြီးများအကြားသို့ ဆွဲ၍ ခေါ် သွားလေ၏။
“ဟုတ်တယ် အဒေါ် ပွဲမစခင် တစ်ရက်မှာပဲ ဖြစ်ရှာတာ၊ ဝမ်းရောဂါဆိုပေမယ့် များများစားစား ဝမ်းကျတာ မဟုတ်ဘူး၊

နှစ်ခါလောက်ကျတာနဲ့ အသက်ပါသွားတာ၊ ကျွန်မတို့လဲ ရွှေသွားစိန် မရှိတော့ အတော့်ကို အားငယ်သွားကြရတာပေါ့၊ သူ့ကိုလဲ အဲဒီရွာကလေးမှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆွမ်းလဲ သွတ်ခဲ့ပါတယ်" ဟု မိန်းကလေးက ပြောလေ၏။

"ညည်းတို့ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြသတုန်း" ဟု ပုလဲနားကပ်နှင့် အဒေါ်ကြီးက မေးလေ၏။
"ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲ အဒေါ်ရယ်၊ နောက်ဝင်မယ့်ခွင်က ဘုန်းကြီးပျံပွဲ မဟုတ်လား၊ မဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မပဲ ရွှေသွားစိန်နေရာကို ဝင်ပြီး ကရတာပေါ့" ဟု ထိုမိန်းကလေးက ပြောလေ၏။
ထိုအချိန်၌ပင် ဘုံပြတ်(ခေါ်) မြင်းလှည်းများ ရောက်လာသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးက...
"အဒေါ်ရေ၊ ပြန်မယ့်သူတွေအတွက် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟောဟိုမှာ လှလှ ရောက်လာပြီ၊ အကြောင်းစုံကို သိရအောင် သူနဲ့ စကားပြောပေတော့" ဟု ဆိုကာ မြလေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် မြင်းလှည်းသမားများနှင့် သူ၏ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများကို တွေ့ဆုံကာ ခရီးစဉ်များ စီမံပေးလေ၏။ ခရီးစရိတ်များ ထုတ်ပေးလေ၏။ မြလေးဆိုသူမှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် အရွယ်ရှိ ရှေ့ထွက်အငြိမ့်မင်းသမီးကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ထိုအငြိမ့်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမှာ ရွှေသွားစိန် ဖြစ်သော်လည်း လမ်းခရီး၌ ရွှေသွားစိန် ဝမ်းရောဂါနှင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ရာ မြလေးသည် လက်ခံထားသော ပွဲခွင်များကို မဖြတ်ဘဲ ရွှေသွားစိန်၏ နေရာတွင် ဝင်ကပြကာ ၎င်းတို့အငြိမ့်တည်ရှိသည့် မောလမြိုင်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပုလဲနားကပ်နှင့် အဒေါ်ကြီးမှာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် ၎င်းအနီးသို့ ရောက်လာသော ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလှလှအား...
"ဘယ်လိုလဲ လှလှရယ်၊ ရွှေသွားစိန် မရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ နေရာကျရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်ရာ လှလှက...
"မြလေးက ဒုတိယ လက်ထောက်ပဲ အဒေါ်ရယ်၊ သူက ရွှေသွားစိန်နေရာ တက်ပြီး ခေါင်းဆောင် လုပ်တော့တာပေါ့၊ ကလိုက်ဆိုလိုက်တာ မပြောပနဲ့တော့၊ ရွှေသွားစိန်တောင် သေရာကနေထပြီး သူ့ကိုကြည့်ပြီး အတုခိုးရမယ့်အတိုင်းပဲ၊ ပြီးတော့လဲ အငြိမ့်တဖွဲ့လုံးကို အုပ်ချုပ်လာလိုက်တာ အဒေါ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာရင်တောင် သူ့လောက် အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြလေးကတော့ တကယ်ပါပဲ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးကြီး ကျနေတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...
"အေးလေ၊ ဒီလို လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်" ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ လှလှက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မဲ့လိုက်လေ၏။

"ပြောရဦးမယ် အဒေါ်ရဲ့၊ ပြည်မှာ အငြိမ့်ဝင်ပြီး ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်မလာဘဲ လှည်းကူးဘက်ကို ထောင်တက်သွားပြီး ပွဲခွင် မရမက ဖန်တီးပြီး အဲဒီမှာ တစ်ညဝင်ကခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီပွဲကတဲ့ညမှာပဲ အငြိမ့်စင်နောက်ကို စောင်ကြီးခြုံထားတဲ့ လူတစ်ယောက် သူနဲ့လာတွေ့တယ်၊ ကျွန်မလဲ မသင်္ကာတာနဲ့ အဲဒီလူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ခိုးပြီးကြည့်လိုက်တော့၊ လား...လား၊ တခြားလူ ဟုတ်ရိုးလား အဒေါ်ရဲ့၊ သေသွားတဲ့ မင်းသမီး ရွှေသွားစိန်ရဲ့ ပထွေးကြီးလေ၊ ဒမြမှု လူသတ်မှုနဲ့ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေတာ အဒေါ် သိတယ်မဟုတ်လား၊ မြလေးက အဲဒီ ဝရမ်းပြေးကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ အကြံနဲ့ကို အဲဒီပွဲခွင်ကို ကြံဖန်ပြီး စီစဉ်တာ၊ အဲဒီကောင်မ သိပ်ပြီးလည်တယ် အဒေါ်ရဲ့" ဟု လှလှက ပြောလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မမြလေးသည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က...
"ဟဲ့...မြလေး၊ ညည်း ကိုသာဒင်ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆို၊ သူက ဝရမ်းပြေးကြီးပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သူကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"တွေ့တာက ဒီလိုပါ အဒေါ်ရယ်၊ တမင်တကာ တွေ့အောင် စီစဉ်တာပဲ၊ ရွှေသွားစိန် သေခါနီးမှာ ကျွန်မကို သေသေချာချာ မှာသွားတယ်၊ သူ့ပထွေးကြီး လှည်းကူးမှာ ရှိတယ်တဲ့၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝင်တွေ့ပြီး စာတစ်စောင် ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်မသွားရတာ၊ သူ့ပထွေး ဦးသာဒင်ကြီးဟာ လူလဲ မသတ်ရပါဘဲနဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ပြေးနေရတယ်၊ အဲဒီဟာအတွက် သူက သူသိသမျှ လွတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို စာရေးပေးလိုက်တာပါ အဒေါ်ရယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မော်တော်သမားများက ငွေရှင်းပေးရန် လာပြောသဖြင့် မြလေးသည် အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးအား...
"အဒေါ်... လှလှနဲ့ စကားပြောနေဦး၊ ကျွန်မ မော်တော်စရိတ် သွားရှင်းပေးလိုက်ဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏ ထိုအခါ၌ လှလှက ဒေါ်မြစိန်ကြီးအား လက်တို့ကာ...
"မြလေးကို အဲဒီဝရမ်းပြေးကြီးက အထုပ်တစ်ထုပ်လဲ ပေးလိုက်သေးတယ် အဒေါ်ရဲ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

လုလုသည် မမြလေးနှင့် ပက်သက်သော အကြောင်းများကို ကရားရေလွှတ်ပြောလေ၏။ ပြောသမျှတို့သည်လည်း မမြလေး၏ မကောင်းကြောင်းတို့သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မမြလေး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က...
"ဟဲ့...မြလေး၊ နင် ကိုသာဒင်ကြီးဆီက အထုပ်တထုပ် ရခဲ့သေးတယ်ဆို" ဟု ပြောလိုက်ရာ လုလုသည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ မမြလေးကမူ...
"ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ် ဦးသာဒင်ကြီးက ထားဝယ်မှာနေတဲ့ သူ့မိန်းမဆီကို ပေးလိုက်တဲ့အထုပ်ပါ၊ ကျွန်မ ပို့ပေးရမှာပေါ့" ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ လုလုလည်း ပြန်မည်ဟု ပြောသဖြင့် လုလုပြန်ရန် ဘုံပြတ်ငှားပေးခြင်း ဘုံပြတ်ခပေးခြင်းတို့ကို မမြလေးက ပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျန်ပစ္စည်းများကို အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်၏အိမ်သို့ ပို့ရန် စီမံလေ၏။ အလုပ်သမားများလည်း ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးကာ ဘုံပြတ်များပေါ် သို့ တင်လေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးသည် သူ၏ ထန်ခေါက်ဖာကလေးကို ကြိုးဖြင့် တုပ်၍ ခါးစောင်းတင်ကာ ပွေ့လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဒေါ်မြစိန်အား...
"ကဲ...အဒေါ် ကျွန်မသွားမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...
"မြလေး...ညနေကျရင် တို့အိမ် ထမင်းလာစားပါလား၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ ငါးပြေမ ဆီပြန် ချက်ထားမယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"မစားတော့ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ အမေနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေက ပြောရဦးမယ်" ဟု မမြလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"အမေနဲ့ တွေ့လို့ စကားတွေ ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ဟိုးဘရင်ဂျီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနားက အိမ်ကို သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ဘိုမြန်မာ ကပြားလား၊ ဘိုကုလား ကပြားလား၊ အဲဒီကောင်လေး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရစ်ချက်ဆိုလား၊ မောင်မြိုင်ဆိုလား၊ နှာတံပေါ်ပေါ် ကောင်လေးဟာလေ" ဟု ဒေါ်မြစိန်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။
"ကျွန်မနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ အဒေါ်" ဟု မမြလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
"ညည်းဟာညည်း ကျောင်းနေဖက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ညည်းကို ပြောချင်တာကတော့ မြစ်သကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ ပွဲခွင်တွေ အများကြီး လက်ခံထားတယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမပါဘဲ ငါ့အငြိမ့်ကို ပြီးစလွယ် မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မြိုင်မဟာအငြိမ့်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတဲ့ နာမည်အေ့၊ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့အငြိမ့်က ညည်း ထွက်မယ်လဲ အကြံနဲ့တော့ မြလေးရေ" ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

"သြော်...အဒေါ်က ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ခန့်လိုက်ပြီးကိုး၊ စိတ်ချပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မကြိုးစားပါ့မယ်" ဟု ပြောဆိုကာ ဒေါ်မြစိန်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မြစိန်က မမြလေး၏ နောက်သို့ လိုက်လာကာ...
"ဟဲ့...မြလေးရဲ့၊ ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ လုလုနဲ့ နင်နဲ့ကော တည့်ရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"တည့်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြီးတော့လဲ လူချင်းတည့်တာ မတည့်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အလုပ်ချင်းက ဆွေမျိုးပဲ အဒေါ်ရယ်၊ အလုပ်ခွင်ကျတော့လဲ သင့်မြတ်အောင် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာတော့ မတတ်သာလဲ ကိုယ်က အလျှော့ပေးတန် ပေးရမှာပေါ့" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...

"ဟယ်...မြလေး၊ အကောင်သေးသေးလေးနဲ့ နင်အချိန်တယ်စီးပါလား၊ နင်အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ နင်လူကြီးစိတ် မွေးတာပဲ၊ သာခုကွယ် သာခု၊ ငါ့တူမကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ အဒေါ်ဖြင့် လက်ရုံးတစ်ဖက်ပြုတ်ပြီး လက်ရုံးတစ်ဖက်အစားရတာပဲ" ဟု ဒေါ်မြစိန်ကပြောလိုက်ချိန်မှာပင်...
မမြလေးသည် ဘုံပြတ်ပေါ် သို့ တက်သွားပြီဖြစ်၍ ဘုံပြတ်မှာလည်း ခွာသံခြသံတို့ဖြင့် စတင်ထွက်ခွာသွားနေပြီ ဖြစ်၏။ ချလွင် ခလောက်၊ ချလွင် ခလောက်။

xxxxxxxxx

ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ငွေကြိုင်

မမြလေး စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဘုံပြတ်ကလေးသည် တချွင်ချွင် တခွပ်ခွပ်နှင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ အတော်အတန် သန့်ပြန့်သော မရမ်းကုန်းရပ်ကွက်လေးစီသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဘုံပြတ်ကလေးသည်

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအိမ်ကလေးအတွင်းမှ...
"ခရီးတထောက်...သမီးပျောက်ရဲ့ ရှာပါတယ်လေ..."
အစချီသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ငေါက်သံ၊ ဟောက်သံ၊ ငန့်သံများဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ သီဆိုလိုက်သောအသံကို ကြားရလေ၏။ မမြလေးသည် ဘုံပြတ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ထန်းခေါက်ဖာနှင့် အိတ်ကို ပွေ့၍...
"အမေရေ မြလေး ပြန်လာပြီ" ဟု အော်ဟစ်ရင်း အိမ်ပေါ် တက်လေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းမှ အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ် အဘွားကြီးသည် ပြေးထွက်လာပြီး မမြလေး၏ အထုပ်များကို ကူ၍ဆွဲလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးက...
"အမေရယ် ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်မတို့ အငြိမ့်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွှေသွားစိန် လမ်းမှာပဲ ဝမ်းရောဂါနဲ့ အနိစ္စရောက်သွားလေရဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘွားကြီးက...
"အေး...ငါလဲ သတင်းသန့်သန့် ကြားလိုက်ပါရဲ့၊ သနားစရာကွယ်၊ ငါတို့ သဘင်သမား ဘဝကတော့ ကရင်းခုန်ရင်း သွားရင်းလာရင်းနဲ့ပဲ ဘဝဆုံးကြရတာကလား" ဟု သံဝေဂရသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

"နောက်ပြီးတော့ အမေ၊ အငြိမ့်ဆရာ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက သမီးကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်လိုက်ပြီ" ဟု မမြလေးကပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"အေးလေ၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်လိုက်တော့လဲ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနဲ့ ထိုက်တန်အောင် အလုပ်လုပ်တတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါတွေအတွက် ငါ့သမီး ဘာမှမပူနဲ့၊ အမေပြပေးမယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
"အမေရယ် ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ အမေ့ကို ငွေအစိတ်ထဲ ပေးခဲ့တာ၊ သုံးလလုံးလုံး အဲဒီငွေအစိတ်နဲ့ အမေဘယ်လိုလုပ်ပြီး သုံးနေတာတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"ဘယ်ကလာ အစိတ်ရမှာလဲ သမီးရဲ့၊ ညည်း အငြိမ့်မထွက်ခင်က တို့သားအမိ ယူထားတဲ့ ငွေတစ်ဆယ် အကြွေးရှိတာကို ကြွေးရှင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီး လာတောင်းလို့ ဆပ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆယ့်ငါးကျပ်ထဲ ရှိတော့တာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်၊ ငွေဆယ့်ငါးကျပ်တည်းနဲ့ သုံးလလုံး သုံးရတယ်ဆိုတော့ ထမင်းမှ စားရဲ့လား" ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။
"အမေ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ အဲဒီငွေတစ်ဆယ် အကြွေးမဆပ်ရင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက ညည်းတို့ အငြိမ့်ဆရာ မမြစိန်ဆီ သွားပြီးတိုင်မယ်ဆိုလို့ အမေက ဆပ်လိုက်ရတာ၊ တော်တော်ကြာ ငါ့သမီးကလေး အလုပ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား" ဟု ဒေါ်ငွေကြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးသည် ၎င်း၏ ထန်းခေါက်ဖာကို ဖွင့်၍ တစ်နွေလုံး ကထားသော ညကြေးများကို ထုတ်ကာ ဒေါ်ငွေကြိုင်၏ လက်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်...
"အမေကြိုက်တာတွေ ချက်စား၊ စားဆိုရင် ကြာပါတယ် အမေရယ်၊ အခုကို သွားဝယ်ချေပါ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးက...
"များလှချည်လားအေ" ဟု ဆိုကာ ငွေများကို မမြလေး၏ လက်အတွင်းသို့ ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ မမြလေးလည်း မယူဘဲ ပြန်၍ ပေးသဖြင့် ငွေများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ကျကာ ပြန့်ကြဲကုန်၏။ ထို့နောက် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် ပြန့်ကျဲနေသော ငွေများကို ကြည့်ကာ ပြိုင်တူ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးလျှင် ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"ဖြည်းဖြည်းတော့ ဝယ်စားတာပေါ့အေ၊ ညည်း မရှိတဲ့ သုံးလလုံးမှာ ငါဟာ ဆန်ပြုတ်သောက်နေရတာ တရပ်လုံး ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ညည်းပြန်ရောက်လာမှ အူးလျားဖားလျား ဟိုဟာဝယ်ချက် ဒီဟာဝယ်ချက်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီမိန်းမကြီး သုံးလလုံးလုံး ငတ်နေတာပေါ့လို့ ပြောကြမှာပေါ့အေ့၊ လူဆိုတာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့တဲ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သားအမိနှစ်ယောက်သည် ကောင်းနိုးရာရာများ ဝယ်ယူချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီးလျှင် ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
"ဇာတ်မှာ မင်းသား၊ အငြိမ့်မှာ မင်းသမီး ခေါင်းဆောင်ကြရတာကွယ့်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဆိုတာကလဲ နောက်ထွက်တွေလို ဝါးလတ်ကလေး၊ ကောရပ်ကလေး ကတတ်ရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ နရီ ကတတ်ရမယ်၊ ခွန်းထောက် ဆိုတတ်ရမယ်၊ လူပြက်ရဲ့ စကားအကျကို ကောက်ပြီး မျက်နှာမူ မျက်နှာမောင်း လုပ်တတ်ရမယ်၊ ဆိုတဲ့နေရာမှာလဲ ပရိသတ်အကဲကို ခတ်ပြီး လျှာဒန့်၊ အဟဲ၊ အဝဲတွေ နိုင်ရမယ်၊ အခုခေတ်မှာတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဟာလဲ ကောင်းကောင်းကတတ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဂဠုန်ထောင့်က မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကာလသားတွေကို

မျက်စပစတတ်တာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ အငြိမ့်မင်းသမီးက ကာလသားကို မျက်စပစ်တာဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပွဲက သိပ်ပြီးအေးနေရင် ပစ်သင့်တဲ့အခါလဲ ပစ်ရတာပေါ့လေ ဒါပေမယ့် မျက်စပစ်တာဟာ သဘင်ပညာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိထားရမယ်၊ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ မင်းသမီးတိုင်း ထဘီနားခတ်ပြီး ကကြတာပဲ၊ အဲဒါကလဲ ကြည့်ကောင်းတဲ့လူမှ ကောင်းတာ၊ ထဘီနားဟာ ဆိုင်းချက်နဲ့ကို ဝိုင်းကနဲဝိုင်းကနဲ ကျသွားရမယ်၊ ဗလုံးဗထွေးကြီးဆို မလှဘူးကွယ့်၊ ပြီးတော့ ကကြိုးထဲမှာပါတဲ့ ကန်တော့ခန်းကိုတော့ လက်အုပ်ချီရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပရိသတ်ဘက်လှည့်ပြီး ရှိခိုးတာတော့ အမေ မကြိုက်ဘူး၊ ပညာသည်ဟာ ကိုယ့်ပညာကို ပြပြီး အလုပ်လုပ်တာပဲ၊ ပရိသတ်ကို ကန်တော့ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ လူပြက်တွေနဲ့ မင်းသမီးဟာ ချိတ်လုပ်ပြီး ပြက်လုံးတော့ ထုတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းတွေကိုတော့ မပြက်စေချင်ဘူး၊ မောင်နဲ့နှမ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့ကောင်းအောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကဆိုကျောင်းမှာ အငြိမ့်ခံလို့ အမေသွားကြည့်တယ်၊ မင်းသမီးနဲ့ လူပြက်နှစ်ယောက် ချိတ်လုပ်ပြီး ပြတ်လုံးထုတ်တယ်၊ လူပြက်တစ်ယောက်က လူပြက်တစ်ယောက်ကို ကောင်းမလေးနဲ့ မင်းနဲ့ နီးစပ်အောင်ဆိုပြီး ခေါ် သွားတယ်၊ မင်းသမီးနားရောက်တော့ ခေါ် သွားတဲ့လူပြက်က အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ပြီး ငါ့ညီမကြီး သိပ်မောနေတယ်၊ အစ်ကို ချွေးသုတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး မင်းသမီးရဲ့မျက်နှာကို သူ့လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ အသာသွားပြီးတို့တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါကို အခြားလူပြက်ဆီကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဟိုလူပြက်ကလဲ ဖမ်းပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါကို နမ်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီလို သုံးလေးခါ လုပ်လိုက်တယ်၊ ပရိသတ်က ရယ်စပြုနေပြီ၊ နောက်တစ်ခါလဲကျရော လူပြက်က မင်းသမီးရဲ့ မျက်နှာကို မတို့ဘဲ မင်းသမီးရဲ့ဖင်ကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သွားပြီးရိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုလူပြက်ဆီကို လက်ကိုင်ပုဝါ ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါ ဟိုလူပြက်က လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖမ်းယူပြီး မျက်နှာကို မသုတ်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့ပေါင်ကြားထဲကို ထည့်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပရိသတ်က ပတ်တုတ်လို့မရအောင် ပွဲကျသွားတယ်၊ အဲဒီပြက်လုံးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ရိုင်းသလဲကွယ်၊ အမေဟာ မြေဝိုင်းခေတ်ကုန်ခါနီးကိုလဲ မှီလိုက်ပါတယ်၊ ဒါလောက်ရိုင်းတဲ့ ပြက်လုံးမျိုး အမေတို့ မင်းသမီးသက်တမ်းတလျှောက်မှာ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး၊ ငါ့သမီး ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ အငြိမ့်ကို စီးရတဲ့အခါမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ရှောင်ပါကွယ်၊ ပရိသတ်ကို ရယ်အောင်လုပ်တာဟာ သိပ်ပြီးမခက်ပါဘူး၊ ပျော်ချင်ပါးချင် ရယ်ချင်မောချင်လို့ကို လာပြီးကြည့်ကြတာပါ၊ လူပြက်နှစ်ယောက် လက်ခုပ်တီးပြီး မိုး မိုး မိုးလား မောင် တို့၊ လေ လေ လေလား မောင် တို့၊ ကျူဖျာနှစ်ချပ် မိုးပေါ်ပျံ၊ ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင် ပြုံးစိပြုံးစိဆိုတဲ့ ဘယ်လိုမှ ဟာသမမြောက်တဲ့ ပြက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ကိုပဲ ပရိသတ် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တတ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ ပရိသတ်ဟာ မှည့်နေတဲ့ အသီးတွေပါပဲ၊ တံချူနဲ့ထိုးမိရုံနဲ့ ကြွေပါတယ်၊ သံချိတ်နဲ့ ချိတ်ပြီး တအားလိမ်ပြီး ခူးစရာ မလိုပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ငွေကြိုင်သည် ငှင်းငယ်စဉ်က အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ်နှင့် ဝတ်ခဲ့သော ဗလာထဘီဟောင်းကြီးကို ထုတ်ကာ ဝတ်ဆင်လျက် ထဘီနားခတ်ခြင်း၊ ထဘီသိမ်း၍ ဒူးတုပ်ထိုင်ခြင်းမှအစ ကကြိုးကကွက်များကို မမြလေးအား သင်ပြပေးလေ၏။
မမြလေးသည် ကောင်းစွာ မှတ်သား၏။ မိခင်ဒေါ်ငွေကြိုင် ကသောကကြိုးကကွက်ကို ကိုယ်တိုင်ကကြည့်၏။ သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဤသို့ပင် ပျော်ပျော်ပါးပါး တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကနေကြလေ၏။ တယောက် ကသောအခါ၌ တစ်ယောက်က လက်ခုပ်တီးပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်ဆိုသသည့် မိန်းမကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“အလိုလေးတော် မြလေးရယ်၊ ညည်းတို့သားအမိ ကနေတာမြင်တော့ ငါတောင်ကချင်ခုန်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ၊ သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ လိုက်တယ်ဟေ့၊ တစ်ယောက်တလဲ ကကြသတဲ့တော်၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...
“သမီးကလေးက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်ပြီဆိုတော့ လိုတာလေးတွေ ဖြည့်ပေးနေရတာ မသိန်းကြွယ်ရဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
မမြလေးတို့ သားအမိသည် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီးသော်လည်း စောစောက ကြမ်းပြင်၌ ကျလျက်ရှိသော ငွေများကို သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုရသေးရကား ဒေါ် သိန်းကြွယ်သည် ထိုငွေများကို တွေ့မြင်သွားလေ၏။
“အလို ဒီသားအမိ၊ ငွေစတွေ တော်တော်ပေါနေပါလား၊ ကြမ်းပြင်မှာတောင် ကြဲထားပါလား” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
“ပေါတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ သဘင်သည်ဆိုတာက ငွေကို သိပ်အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှိရင်လဲ အငတ်ခံနိုင်တယ်၊ ရှိရင်လဲ သုံးပစ်ဝံ့တယ်၊ ဒေါ် သိန်းကြွယ် သုံးစရာမရှိရင် လက်လှည့်သုံး နည်းနည်းပါးပါး ယူသွားဦးလေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဒေါ့်မှာ သုံးစရာ ရှိပါတယ် မြလေးရယ်၊ မြလေးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာတယ် ကြားလို့ ပိန်သလား ဝသလား

ကြည့်ရအောင် လာခဲ့တာပါ၊ အခုတော့လဲ ငါ့တူမကြီးက ဝလို့လှလို့ပါလား” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။
“ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကို ဘယ်သူက ပြောလို့တုန်း” ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။
“အခုပဲ ဈေးနားမှာ လှလှနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူပြောလို့ အဒေါ် သိတာပေါ့” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၄င်းတို့သုံးဦးတို့သည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ထိုင်၍ စကားပြောလေ၏။ မမြလေးက လက်ဖက်သုတ်၊ ဇီးယို စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးက...
“အမေရေ၊ ဒေါ် သိန်းကြွယ်နဲ့ အမေနဲ့ စကားပြောနေ၊ သမီး ဟိုအိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
“ဟိုအိမ်ဆိုတာ အရေးပိုင်ကုန်းက အိမ်လား၊ ရစ်ချက်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ရှိတယ်လေ၊ ကောင်လေးကတော့ မျှော်နေမှာပါ၊ ပြီးတော့ လူက လူချောလေးဆိုတော့ သူ့ကို ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေက ညည်းတို့အငြိမ့်မှာ သုံးတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းက ဗုံတွေလိုပဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ယောကျ်ားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်တိုင်းလဲ ဖူးစာရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ယူတော့ တစ်ယောက်ပဲ ယူရမှာပါ” ဟု မမြလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့ကွယ်” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။
“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ဒေါ် သိန်းကြွယ်၊ သူနဲ့ကျွန်မဟာ အခုမှ တွေ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နပ်ချေးပေတလူ သျှောင်ပေစူးဘဝကတည်းက တွေ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိပြီးသားပါ” ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ် သိန်းကြွယ်လည်း အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးနှင့်အတူ ရွာသတင်း ရပ်သတင်းများ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ဒေါ် သိန်းကြွယ်သည် မမြလေးတို့အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဘိုကုန်းရပ်ဘက်ဆီသို့ သွားရောက်လေ၏။ ထိုအရပ်ရှိ လက်ထောက် အငြိမ့်မင်းသမီး လှလှအိမ်သို့ တက်သွားသောအခါ လှလှက...
“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ် သိန်းကြွယ်၊ မြလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား” ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်လေ၏။

“တွေ့ခဲ့ပါ့ လှလှရယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် ကနေကြတယ်၊ သူ့သမီး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တော့မှာမို့ လိုတာကလေးတွေ သင်ပေးနေတယ်လို့ သူ့အမေ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။
“အောင်မာ ရာရာသသ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင် တင်သေးလို့တုန်း၊ လမ်းမှာ ရှေ့သွားစိန် သေလို့ ခဏတဖြုတ် ခေါင်းဆောင် တက်လုပ်ရတာကို တသက်လုံး လုပ်ရမယ် အောက်မေ့နေတယ်” ဟု လှလှက ပြောလိုက်လေ၏။
“ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူးဟေ့၊ အခုတောင် ငါ့ကို ငွေစကို အထင်မကြီးတဲ့အကြောင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင်တော့ ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောမယ် မသိပါဘူးတော်” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။
“ဖြစ်လဲ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ဒီကောင်မက အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတာပါ” ဟု လှလှက ပြောလေ၏။

“လှလှရယ်...သူ့အကုသိုလ် သူ့ကို အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်၊ အခုပဲ အရေးပိုင်ကုန်းက အိမ်ကို သွားလေရဲ့၊ ဟိုလဲရောက်ရော မြလေးတစ်ယောက် ရင်ကွဲနာကျပြီး ပြန်လာရမှာပါ” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရဲ့” ဟု လှလှက ကသော ကမျော မေးလိုက်လေ၏။
“အဲဒီအိမ်မှာ သူ့ရည်းစားကလေး ရစ်ချက်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးအိမ်မှာလဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အမြဲတမ်းလိုလို ရောက်နေတယ်၊ ရုပ်ကလဲ ကပြားရုပ်လေးဟယ့်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိပုံရတယ်” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လျှင် လှလှက...
“အဲဒါနဲ့ပဲ မြလေးက ရင်ကွဲနာကျရရောတဲ့လား ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အို.. ညည်းနဲ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ ယောကျ်ားလေး ဒီလောက်တွေ့ပါများတော့လဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိပါ့မလား၊ မြင်ပါများရင် သံယောစဉ် တွယ်တတ်တယ်တဲ့၊ မြလေးတစ်ယောက်တော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာပါအေ” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။
“ဒီလိုဆိုလဲ မြလေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ ဘယ်နားကစောင့်ပြီး ကြည့်ရပါ့မလဲ” ဟု လှလှက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
“ဒီကောင်မ ပြန်ရင် ငါ့အိမ်ရှေ့က ပြန်တာပေါ့အေ၊ အဲဒီတော့ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ပြီး ငါ့အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဒေါ် သိန်းကြွယ်နှင့် လုလုတို့သည် ရယ်ကာမောကာနှင့် အကုသိုလ် ပွားရန်အတွက် ထွက်သွားကြတော့၏။

xxxxxxxxxx

ဘိုကပြား ရပ်ကွက်မှ အိမ်တစ်အိမ်

မော်လမြိုင်မြို့တွင် အရေပိုင်ကုန်းဟူသော ရပ်ကွက်တစ်ကွက် ရှိ၏။ ထိုရပ်ကွက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်ကပင် အင်္ဂလိပ် အနွှီးယား ခေါ် ကပြာတို့ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ၄င်းတို့သည် လွန်စွာမှ ဘိုဆန်သူများ ဖြစ်၏။
ယောကျ်ားများသည် ဘောင်းဘီဝတ်၍ နက်တိုင်စည်းသကဲ့သို့ မိန်းမများသည်လည်း ဂါဝန်ဝတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရပ်ကွက်ကလေးသည် တသီးတခြား တည်ရှိနေလေတော့၏။
၄င်းတို့အချင်းချင်းသာလျှင် အိမ်ထောင်ပြုကြ၏။ ဓလေ့ထုံးစံမှာလည်း ဥရောပ၏ ဓလေ့ထုံးစံများအတိုင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်၏။ နာတာလူးပွဲတော် ခေါ် ခရစ်စမတ်ပွဲတော် ပြုလုပ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်များမှာလည်း ၄င်းတို့ထုံးစံအတိုင်းသာပြုလုပ်ကြ၏။

အိမ်များဆောက်လုပ်ရာ၌လည်း ဘိုဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ထိုရပ်ကွက်၌ အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် အင်္ဂလိပ်နာမည်များ ချိတ်ဆွဲထားကြကုန်၏။ မိမိတို့ အိမ်များကိုလည်း လူများကဲ့သို့ပင် အမည်ပေးထားကြကုန်၏။
ထိုရပ်ကွက်၏ အစွန်းပိုင်းတွင် အတော်အတန် သပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုအိမ်ကလေးထဲတွင် အောက်တပိုင်း သေနေသော လူကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။
သူသည် ဘီးတပ်ထားသော ကုလားထိုင်ကလေးဖြင့် ရွေ့လျား သွားလာနေရ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ထိုရပ်ကွက်မှ လူများက လေးစားကြကုန်၏။ သူ့ကိုလည်း ဒေါက်တာဟုပင် ခေါ်ကြကုန်၏။

ထိုလူကြီး၏အမည်မှာ ဦးသန့် ဖြစ်၏။ ထိုမြန်မာဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုဘိုကပြားရပ်ကွက်သို့ ရောက်နေရသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ အကြောင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။
ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ထိုလူကြီး၏ ဇနီးသည် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခု ထိုလူကြီး နေထိုင်သောအိမ်မှာ ထိုလူကြီး၏မိန်းမ အမွေရခဲ့သော အိမ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည်လည်း မစွမ်းမသန်ဖြစ်သော ကာလ၌ ထိုဘိုကပြားတို့၏ လောကသို့ လာရောက်နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ထိုအိမ်လေးထဲတွင် ထိုလူကြီးအပြင် အခြားလူသားတစ်ဦး ရှိသေး၏။ ထိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူငယ်ကလေးသည် ခြောက်မြှောင့် ပုံသဏ္ဌာန် လက်ဆွဲဘာဂျာလေးကို ဆွဲရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်မှန်းနေလေ၏။ ၄င်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌မူ အသက်အစိတ်အရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထိုင်နေပြီးလျှင် ထိုလူငယ်ကလေးကို မျက်စိကျွတ်မတတ် ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာပြီးလျှင်
“ဟော့…ရစ်ချတ်၊ ယူ့ကို အိုင် မေးနေတာများ ဖြေစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ဘယ်နှစ်ခါ ဖြေရမလဲ မမပြုံးရယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် အကြိမ်တစ်ရာကျော် ဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် မမြလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မယူနိုင်ဘူး” ဟု ရစ်ချတ်ဆိုသော လူငယ်ကလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
“ပြောရက်လိုက်တာ ရစ်ချတ်ရယ်၊ အိုင်က ယူ့ကို အများကြီး မျှော်လင့်ထားတာ” ဟု မပြုံးဆိုသော မိန်းကလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
“အိုင်ကပဲ မျှော်လင့်လင့်၊ ချောင်းကပဲ မျှော်လင့်လင့်၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သေသွားတဲ့ ကျုပ်အမေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ခင်ဗျားကို ခင်မင်တာပဲ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက မဟားတရားကြီး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မဟားတရားလုပ်ရင် စပါး နွားစားသွားလိမ့်မယ်” ဟု ရစ်ချတ်က ပြောလိုက်ရာ မပြုံးသည် နှာခေါင်းကိုရှု့၍…
“ယူဟာ ဘိုစိတ် နည်းနည်းမှ မပေါက်ဘူး၊ ပြောလိုက်ရင်လဲ ဗမာလို၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလဲ ဗမာလိုချည်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဘိုစိတ်ပေါက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အဖေက ဗမာကြီးပဲ၊ ဦးသန့်တဲ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်အမေကတော့ ဘာနဲ့ဘာနဲ့ စပ်တဲ့ ကပြားမျိုးလဲ မသိဘူး၊ မေရီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာလဲ မြန်မာသွေး တစ်မက်ဖိုးလောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်အဖေရဲ့ မြန်မာသွေး တစ်ကျပ်ဖိုးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကျုပ်ဟာ မြန်မာသွေး ငါးမတ်ဖိုးတောင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့

မြန်မာပေါ့ဗျာ၊ သွေးဟာ သိပ်ပြီး စကားပြောတယ်၊ ခင်ဗျားဟာလဲ အလကားနေရင်း အင်္ဂလိပ်မ လုပ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ခင်ဗျားအဖေဟာ ဦးပြုံးတဲ့၊ မြန်မာကြီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအမေဟာ ကျုပ်အမေလိုပဲ ဟိုတစ်မတ် ဒီငါးမူး စပ်ထားတာတွေပေါ့၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကလဲ အဲလစ်ပြုံးလို့လုပ်ပြီး ဘိုမကြီး လုပ်ချင်တာကိုး၊ ခင်ဗျားကို အဲလစ် ခေါ်မှ ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်က မပြုံးလို့ ခေါ်တာ၊ အမှန်က ကျုပ်နာမည် မောင်မြိုင်ဗျ၊ ဒီရပ်ကွက်ရောက်မှ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ကျောင်းတုန်းက မှည့်ထားတဲ့ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ နာမည်တွင်နေရတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ" ဟု ရစချတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပြုံးက...

"ယူ့ကို အိုင်မေးနေတာ၊ အိုင့်ကို ယူ လက်ထပ်မလား၊ လက်မထပ်ဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ရစ်ချတ်က...
"ကျွန်တော်ပြောနေတာ ရှင်းပါတယ် မပြုံးရယ်၊ လက်လဲ မထပ်နိုင်ဘူး၊ ခြေထောက်လဲ မထပ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမှ မထပ်နိုင်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ကဲကွယ်၊ ယူမွေးလင့်နေတယ့် မြလေးက သေသွားပြီ ဆိုရင်ကော" ဟု မပြုံးက မေးလိုက်လေ၏။
"သူသေသွားရင် ကျုပ်လဲ လိုက်ပြီး သေမယ်" ဟု ရစ်ချတ်က ပြောလိုက်လေ၏။
"ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် သူကတခြားတစ်ယောက်ကို ယူသွားပြီး ယူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီ ဆိုရင်ကောကွယ်" ဟု မပြုံးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် အိမ်အောက်မှ...
"မောင်မြိုင်ရေ၊ မောင်မြိုင်" ဟု အော်၍ တက်လာသံကို ကြားရသဖြင့်...
"ဟော...မမြလေး ပြန်လာပြီ" ဟု ပြောဆိုကာ မောင်မြိုင်သည် လက်ဆွဲဘာဂျာကို ပစ်ချ၍ မမြလေးအား ပြေး၍ကြိုလေ၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ တက်လာလေ၏။ အိမ်ပေါ် သို့ရောက်လျှင် မပြုံးသည် မမြလေးအား မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်က မမြလေးအား...
"မမြလေး... ဟောဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မပြုံးတဲ့" ဟု မိတ်ဆက်သော်လည်း မပြုံးမှာ မျက်နှာကို လွှဲမြဲလွှဲထားသောကြောင့် မမြလေး၏စိတ်၌ အနည်းငယ် ခံပြင်းသလို ဖြစ်သွားလေ၏။
ထို့ကြောင့်... "မောင်မြိုင်ရယ်၊ နင့်မိတ်ဆွေကလဲ ငါနဲ့ လင်လုဖက် ကျနေတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုံးသည် ဆတ်ကနဲ မမြလေး၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...
"ယူ အိုင့်ကို ဘာပြောတာလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"ယူတွေ အိုင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပါးပိတ်ရိုက်လို့ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံး ကျွတ်ထွက်သွားမယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရစ်ချတ်သည်...
"ဟာ...မမြလေး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုန်း၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ" ဟု မပြုံးဘက်သို့လည်း လှည့်၍ တောင်းပန်လေ၏။
မပြုံးကလည်း မမြလေးအား မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။ မမြလေးကမူ...
"ဖြစ်သင့်ရင် ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ပါးယားလို့ လက်တောင်းရင် နှံ့ရမှာပဲ" ဟု ပြောဘလိုက်ရာ မပြုံးက...
"ရစ်ချတ်၊ အိုင် ပြန်တော့မယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ဇာတ်သမနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် မပြုံး၏ဆံပင်ကို ဖမ်းဆွဲကာ...
"ဗုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်တဲ့ ကောင်မ၊ ပတ်စာခွဲ့သလို နှစ်ဖက်ညှပ်ရိုက်လိုကမယ်" ဟု ဆိုကာ လှမ်းရိုက်လေ၏။
ရစ်ချတ်လည်း ဝင်၍ဖျန်ဖြေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရိုက်မိသွားခြင်း မရှိပေ။

"ယူတွေအိုင်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ကောင်မ၊ ဒါ မြန်မာပြည်၊ သွားတော့" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
မပြုံးလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဘိုဂိုက် မဖမ်းနိုင်တော့ပဲ မြန်မာဆန်ဆန် ဖနောင့်ကို တဒေါင်းဒေါင်း ဆောင့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။
ထို့နောက် ဘုံပြတ်ကိုမှ မငှားတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ မရမ်းကုန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်လေ၏။
ထိုရပ်ကွက်သို့ ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ လက်ဖက်စားရင်း အတင်းပြောနေကြသော ဒေါ် သိန်းကြွယ်နှင့် လှလှတို့သည် မပြုံးအား တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။
"ဟောဟိုမှာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းပြီး ရင်ကွဲနာကျလာတဲ့ ကောင်မတစ်ကောင်" ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက...
"ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီး မျက်စိမှုန်နေပြီ ထင်တယ်၊ အဲဒါ မြလေးမှ မဟုတ်ဘဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကလာ မျက်စိမှုန်ရမှာလဲဟဲ့၊ အဲဒီကောင်မနာမည်က အလစ်ပြုံးတဲ့(အဲလစ်ပြုံးကို မပီဘဲ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏) အဲဒါ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအိမ်မှာ တစ်နေ့လုံးသွားပြီး မိန်းမနောက်ပိုး လုပ်နေတဲ့ ကောင်မပေါ့၊ ညည်း အသာနေ၊ ငါခေါ်လိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ မပြုံးအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ မပြုံးလည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍သွားလေ၏။
“လာပါဦး တူမကြီးရဲ့၊ မော်လမြိုင်က လမ်းမကြီးတွေတော့ ညည်းလျှောက်တာနဲ့ ချိုင့်သွားတော့မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလဲ နင်းပါဟယ်၊ ငါ့တူမကြီး ကြည့်ရတာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းလာသလိုပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။မပြုံးသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် ၄င်းတို့အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ…
“ဟော့…လှလှ၊ ညည်းတို့အငြိမ့်က မမြလေးနဲ့ ရည်းစားပြိုင်လုနေတဲ့ အလစ်ပြုံးဆိုတာ သူပေါ့” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်ရာ မပြုံးက…
“အလစ်ပြုံး မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ အဲလစ်ပြုံးပါ” ဟုပြောလေ၏။

“ခေါ်တတ်ပါဘူးကွယ်၊ လျှာယားပါတယ်၊ မြလေးနဲ့ ရစ်ချတ်တို့ အကြည်ဆိုက်နေတာကို တွေ့ရလို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ…
“မဆိုင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ သူချစ်တဲ့လူ သူယူပစေပေါ့” ဟု မပြုံးက ပြန်၍ပြောလေ၏။
“ငါကြားဖူးတာကတော့ ကပြားမများဟာ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးမှာ သတ္တိရှိတယ်ဆို၊ ညည်းကျတော့ သူရဲဘော နည်းလှချည်လား” ဟု ပြောလေ၏။
“တကယ်ချစ်တော့လဲ ခွင့်လွှတ်ရတာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင်လား၊ ဒီကောင်မမျိုးကို ဆံပင်ဆွဲပြီး မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်မယ်” ဟု မပြုံးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ၄င်းတို့သုံးဦးသည် မြလေး၏ အတင်းအဖျင်းကို ထိုင်၍ပြောခဲ့ကြရာ မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘုံပြတ်ကလေးတစ်စီးသည် မှန်အိမ်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် မောင်းနှင်လာရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က…
“အလို…ဟောဟို ဘုံပြတ်ပေါ်မှာ မြလေးတို့စုံတွဲပါလား၊ ညည်းတို့ မျက်နှာမပျက်ကြနဲ့၊ ငါလှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ် သိန်းကြွယ်သည်…
“ဟဲ့မြလေး၊ ဟဲ့မြလေး” ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ရာ ဘုံပြတ်ပေါ်မှ မြလေးက ဘုံပြတ်အား ၄င်းတို့သုံးဦးရှိရာ ကွပ်ပျစ်အနီးသို့ သွား၍ရပ်ခိုင်းလေ၏။
“ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဘုံပြတ်ကလေး စီးလာတာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ နတ်သမီး နတ်သားကလေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ တယ်လဲ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြပေတကိုး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“နှစ်ယောက်စလုံး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြတော့ စိတ်တွေကလဲ လှပြီး ရုပ်တွေကလဲ ပြောင်းကုန်သလား မဆိုနိုင်ပါဘူး” ဟု မြလေးကပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က…
“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါတို့က ဘယ်တော့မှ စားရမှာတုန်း” ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
“ဒီလကုန်ရင် စားရမှာပါ၊ ကျွန်မ ထားဝယ်ဘက်ကို ခဏသွားစရာရှိတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာရင် စားရပြီ မှတ်ပေတော့၊ မြန်မြန်ပဲလုပ်မယ်လေ၊ ကျွန်မက အငြိမ့်သမ၊ မြို့စဉ်ရွာစဉ်လှည့်ပြီး အငြိမ့်က ထွက်ရဦးမှာ၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ စိတ်မချနိုင်ဘူး” ဟု မြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က…
“တို့သုံးယောက်စလုံးကို ဖိတ်နော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက…
“ဖိတ်ရမှာပေါ့ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ဒီလူတွေပဲ ရှိတာ၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ ဆိုးလိုက်ကြ၊ အကြောင်းကိစ္စ ရှိတော့လဲ ဖိတ်လိုက်ကြ၊ တစ်ဦးမှာ ဒုက္ခတွေ့တော့လဲ ကူညီလိုက်ကြပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှလှက…

“မြလေး…နင်ဘယ်တော့ ထားဝယ်ကို သွားမှာတုန်း၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ဘာကိစ္စရမလဲ လှလှရယ်၊ ဦးသာဒင်ကြီး ပေးလိုက်တဲ့ဟာလေးကို ထားဝယ်မှာနေတဲ့ သူ့မိန်းမကြီးဆီကို သွားပေးရမယ်လေ၊ ကဲပါလေ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဘုံပြတ်ဆရာကြီး စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး” ဟု ပြောဆိုကာ ဘုံပြတ်ပေါ် သို့ တက်သွားလေ၏။ ရစ်ချတ်ကမူ ဘုံပြတ်ပေါ် သို့တက်ခါနီး ၌ မပြုံးအား…
“မပြုံး သွားမယ်” ဟု နှုတ်ဆက်သွားသေး၏။

ငှင်းတို့ မြင်းလှည်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေ၏။ လုလုကမူ...
"မြလေးရယ်...ညည်းလား ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်မှာ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့" ဟု စိတ်အတွင်း၌ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့၏။

မမြလေးတို့ ဘုံပြတ်ကလေးသည် ကမ်းနားလမ်းကို ပတ်၍ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ မမြလေးသည် ရစ်ချတ်၏ ပခုံးကို မှီရင်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ရစ်ချတ်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်၍ တွေးတောလိုက်ရာ ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် အရိပသဖွယ် အတွေးအာရုံ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီကာစဉ်ကာ ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

ဆင်ကြံ ကြံခြင်း

ဒေါ် သိန်းကြွယ်၊ လုလု နှင့် မပြုံးတို့သည် မမြလေးနှင့် ရစ်ချတ်တို့ စီးသွားသော ဘုံပြတ်ကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုနေသူ သုံးဦးအနက် မပြုံး၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စို့ထွက်လာသည်ကို ဒေါ် သိန်းကြွယ်က တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်ရာ...
"မပြုံးရယ် မိန်းမတို့ လက်နက် မျက်ရည်ဆိုပေမယ့် ငိုနေလို့ချည်း မပြီးသေးဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မပြုံးက...
"ကျွန်မက ရစ်ချတ်ကို တကယ်ချစ်တာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ လုလုက...
"ဒီလို မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်း လုပ်နေလို့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူးအေ့၊ မိန်းမတို့ကြံရင် ပြည်တောင် ပျက်သတဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး ကြံစမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ မြလေးဆိုတဲ့ကောင်မရဲ့ ရင်ဝကို ဓားနဲ့သာ စိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မသေရင် ရစ်ချတ်ကပါ လိုက်သေမှာဆိုတော့ သတ်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး" ဟု မပြုံးက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လုလုက...
"ဘယ်သူသေသေ ဘယ်သူရှင်ရှင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ မြလေးဆိုတဲ့ကောင်မ မြို့မဟာအငြိမ့်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
"ညည်းတို့ အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စက လူသတ်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြလေးနဲ့ ရစ်ချတ် မရရင်ပြီးတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွဲအောင်ခွဲလိုက်ရင် ညည်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြံ ထမြောက်ပြီပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်မင်းသမီးလုလုက အငြိမ့်မင်းသမီးဟန်ဖြင့် လက်ဖျားကလေးများကို ကော့ကာ မပြုံး၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

"ဒီမှာ မပြုံး၊ မြလေး မသေဘဲနဲ့ ရစ်ချတ်ကို ရတဲ့နည်းကိုရရင် ယူမယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက...
"သိပ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဟယ်" ဟု ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လုလုက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့်...
"ဒါ အဒေါ် အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မပြုံးအတွက် ရည်းစားလုဖက်၊ ကျွန်မအတွက် အလုပ်လုဖက်၊ ဒီလုဖက်နှစ်ယောက် ကြံလို့မှ ဒင်း ခံနိုင်ရင် ခံပေတော့" ဟု ဆိုကာ လုလုသည် မပြုံး၏ နားအနီးသို့ ကပ်ကာ တစုံတရာသော အကြောင်းကို တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
"ငါ့လဲ ပြောကြပါဦးဟယ်" ဟု ဆိုသော်လည်း လုလုက...
"မပြောနိုင်ဘူး အဒေါ်ရေ၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါက ထမင်းအိုးကိစ္စ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မသနားနိုင်ဘူး" ဟု ပြောဆိုကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

မပြုံးကလည်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲ ထပြီးလျှင်...
"ဟုတ်တယ် အဒေါ်ရေ၊ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးကိစ္စ၊ ဘယ်သူ့မှ မသနားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တသက်လုံး ရင်ကွဲနာကျရမယ့်အစား သူများကို ရက်စက်ရတာ တော်သေးရဲ့" ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ လုလုလည်း ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက...
"သွားကြ သွားကြ၊ အဝီစိကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြမယ့် ဟာမတွေ၊ သွားကြ သွားကြ" ဟု ပြောဆိုကာ လက်ဖက်နှင့် ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်များကို သိမ်းသွားလေတော့သတည်း။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မမြလေးနှင့် ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်ငွေကြိုင်မှာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် ရစ်ချတ်နှင့် တိုးမိလေ၏။ ထိုအအခါ ရစ်ချတ်က...
"ကျုပ်လဲ မမြလေးဆီကို လာခဲ့တာ၊ ဒီကနေ့ ခရီးသွားမယ်ဆို၊ အဲဒါလိုက်ပို့မလို့" ဟု ပြောလေ၏။
"ဟုတ်တယ် ရစ်ချတ်၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်ကို အရင်သွားရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားရတာတော့ အလုပ်ရှင်ကို အသိပေးပြီး သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား"ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်သို့ ဆက်လက်သွားကြလေ၏။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်၌ လုလုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်ကြီးသည် မမြလေးကို မြင်လျှင်...
"ဟဲ့ မြလေး၊ ဖာကြီး ပိုက်လို့ ဘယ်ကိုတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ထားဝယ်ကို သွားမလို့လေ၊ အဒေါ့်ကို လာပြောတာ၊ သိပ်ပြီး မကြာပါဘူး၊ ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ပြန်လာမှာပဲ" ဟု ပြောစဉ်၌မှာပင် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်လေးဦးသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မြို့ပိုင်တစ်ဦးလည်း ပါလာလေ၏။ ပုလိပ်များ ပြေးဝင်လာခြင်းကြောင့် အနီးအပါးရှိ လူများသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဒေါ်မြစိန်အိမ်သို့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြကုန်၏။ တခဏချင်းမှာပင် ပွဲတမျှ စည်ကားသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်အတွင်း ၌ လေးဘက်လေးလန်တွင် နေရာယူလိုက်ကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကမူ မမြလေးတို့အနီးတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက...
"ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာတုန်း၊ ဘာကိစ္စ ဒီကိုဝင်လာကြတာတုန်း၊ ဒီအိမ်ဟာ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ထောင်တဲ့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်ဟု အော်၍ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်က...
"ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မမြလေးကို ရှာဖွေစရာရှိလို့ပါ" ဟုဆိုကာ မမြလေးပိုက်ထားသော ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို ဆွဲယူ၍ မြေကြီးပေါ်တွင် သွန်ချလိုက်ရာ မမြလေး၏ အဝတ်အစားများနှင့်အတူ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ထွက်ကျလာလေ၏။ ထိုအထုပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ်က ကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ ပုလဲလက်ကောက်တစ်ကွင်းနှင့် ကျောက်ဆွဲကြိုးတကုံးကို တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအအခါ ရာဇဝတ်အုပ်က...
"ဟောဒီ ဥစ္စာ၊ ချစ်တီးယားတိုက်ကို ဒမြတိုက်ပြီး အိမ်ရှင်ကို သတ်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဟောဒါ လူသတ်ဝရမ်းပြေး သာဒင်ကြီးနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့အမှုပဲ၊ မမြလေး ဒီပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ခရီးထွက်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဂါတ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ" ဟု ဆိုကာ မမြလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
ရစ်ချတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ကြက်သေသေ၍ နေလေ၏။ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးကမူ...
"လုပ်ကြပါဦးတော့" ဟု အော်ဟစ်ကာ လဲကျ၍ သတိလစ်သွားသဖြင့် ရစ်ချတ်ကပင် ပြုစုရလေ၏။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးလည်း အကျိုးအကြောင်းသိရန် ဂါတ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ လာရောက်ကြည့်ရှုနေသူများမှာ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေသောကြောင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့ ဆူညံလျက်ရှိပေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သူမှာ အငြိမ့်မင်းသမီး လုလုတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူတို့

ရိပ်စားမိလေလောက်ပြီ။
အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်းနှင့် မရွှေမနှောင်းမှာပင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်ပါ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရစ်ချတ်နှင့် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးတို့သည် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ ကြားရသည့်သတင်းကို တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက...
"မငွေကြိုင်ရေ... ကျုပ်အခုပဲ ဂါတ်က ပြန်လာတယ်၊ အမှုကတော့ အတော့်ကို ခက်ကုန်ပြီ၊ လူသတ်မှု၊ ဒမြမှု၊ တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းအမှုတွေဆိုပဲ၊ သူဘာမှ မလုပ်ဘူးပဲထားဦး၊ ဝရမ်းပြေးသာဒင်ကြီးကို မမိမချင်း သူ့ကို ဖမ်းထားမှာ သေချာတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးသည် ချုံးပွဲချငိုလေ၏။ ရစ်ချတ်၏မျက်လုံးအိမ်မှလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘုံပြတ်ကို စီးလျက် မပြုံး ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ရစ်ချတ်ကို တွေ့လျှင် မပြုံးက...

"ယူ့ အတွက် အိုင် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ကပြားကလေးတစ်ယောက်က ရစ်ချတ်ကို ပုလိပ်တွေ ဖမ်းနေပြီလို့ လာပြီးပြောတာနဲ့ အိုင်လဲ ကမန်းကတန်းထွက်လာရတာ၊ ဒီနားရောက်တော့မှ ဘုံပြတ်ဆရာချင်း လှမ်းမေးတော့ ဟိုဘုံပြတ်က မြိုင်မဟာ မမြလေး အဖမ်းခံရတာလို့ ပြောမှပဲ ယူ့အတွက် အိုင် စိတ်အေးရတော့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မမြလေးအတွက်လဲ အိုင်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတော့တယ်" ဟု ပြောဆိုကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေသော အငြိမ့်မင်းသမီး လှလှကို လှမ်း ၍ ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် မပြုံးသည် ရစ်ချတ်ကို ခေါ်၏။ သို့ရာတွင် ရစ်ချတ်က မမြလေး၏ မိခင်ကြီးကို လိုက်ပို့ရန် ရှိသေးကြောင်း ပြော၍ ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။
ထို့ကြောင်း မပြုံးသည် လှလှကို မျက်စပစ်ပြကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ လှလှလည်း ဒေါ်မြစိန်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အားပေးစကား ပြောပြီး ထွက်ခဲ့လေ၏။
ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးသည် ရစ်ချတ်၏အနီးသို့ သွားရောက်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ လှလှက တွေ့မြင်သွားသောကြောင့် "ဒေါ် သိန်းကြွယ်ခဏ" ဟု ဆိုကာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးအား ခေါ် ထုတ်သွားလေတော့၏။

လမ်းသို့ ရောက်လျှင်...
"ဒီမှာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်၊ ရစ်ချတ်တို့ သမီးယောက္ခအနားကို ကပ်သွားတာ ဘာဘောလဲ" ဟု လှလှက မေးလိုက်လေ၏။
"ဘာသဘောရမလဲဟဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ချောက်တွန်းလို့ မြလေး အဖမ်းခံရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ငါပြောပြမလို့" ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလေ၏။
ထိုအခါ လှလှက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မပြုံးကို လှမ်း၍ ခေါ်ပြီးလျှင်...
"မပြုံးရေ...ရှင်နဲ့ကျွန်မကို ဟောဒီ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးက မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲနေပြီ၊ မြလေး အဖမ်းခံရတာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လုပ်လို့တဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုံးက...
"ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ဒေါ် သိန်းကြွယ်၊ အမှုက သိပ်ပြီးကြီးတာ၊ ပုလိပ်ဘက်က ကွင်းဆက်တွေ လိုက်နေတယ်၊ မြလေးတစ်ယောက်တည်း မိသေးတာ၊ သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပြီး ဝင်ပြောရင် အမှုနဲ့ ပက်သက်တယ်ဆိုပြီး ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးကိုပါ ဖမ်းလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ကြီးလဲ ငြိမ် ၍သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် လှလှကို အော်၍ ခေါ်လေ၏။ လှလှလည်း ပြန်၍ လာလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးက...
"တစ်ယောက်ကလဲ ဂါတ်ထဲရောက်သွားပြီ၊ ညည်းလဲ ကောင်းကောင်းနေ၊ အငြိမ့်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မရှိဘဲ ထွက်လို့မရဘူး၊ မြလေး မလွတ်မချင်း မြိုင်မဟာမှာ ညည်းခေါင်းဆောင် လုပ်ရမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက...

"စံပယ်ပန်း မရခင်မှာ ခံပွင့်ကို ကုံးတဲ့သဘောပေါ့၊ ဒါပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လုပ်ရတာပေါ့" ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ သွားလေတော့၏။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု

မမြလေးအား အချုပ်ခန်းတွင် ယောက်ျားများ ရှိသည်ဟုဆိုကာ ပုလိပ်တန်းလျား၏ အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခုတွင် ချုပ်ထားလေ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မိန်းမကြီးကိုလည်း ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ် စစ်ကောင်းဖြစ်၏။ ၎င်းသည် လုယက်မှုဖြင့် ပုလိပ်ဘက်မှ ဖမ်းဆီးထားသူလည်း ဖြစ်၏။

မမြလေးသည် မိမိကိုယ်တိုင် မည်သည့်အပြစ်ကိုမှ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရသော မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို တွေးတောကာ ထိန်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းဆိုသော မိန်းမကြီးက မမြလေးအား...

"ဟာ... ကောင်မ၊ ပုလိပ်တွေက ပြောတယ်၊ ညည်းက ဒမြမှုဆို၊ ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့၊ ညည်းကိုယ်တိုင် ဒမြတိုက်တာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်မှလွဲရော ညည်းလင်က ဒမြနဲ့တူတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

"မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားမရှိသေးပါဘူး၊ အခုမှယူမှာပါ၊ ကျွန်မက မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့က မင်းသမီး မမြလေးပါ" ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ၎င်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဒေါ် စစ်ကောင်းအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီးနောက်...

"မဟုတ်မှလွဲရော ညည်းကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ညည်းနဲ့ ရည်းစားလုဖက် ဖြစ်တဲ့ မပြုံးဆိုတဲ့ကောင်မရယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာကို လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လှလှဆိုတဲ့ ကောင်မရယ်က ချောက်တွန်းလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် လှလှပဲပေါ့အေ" ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့သည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

"အဒေါ်ကကော ဘာအမှုလဲဟင်" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...

"အသက်တစ်ရာ မနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာ ကြုံရတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ ငါ့အတွက်ထားတဲ့ စကားပုံပဲအေ၊ မမြလေးရယ်၊ လုယက်မှု၊ ခိုးမှု၊ ဆွဲကြိုးဖြတ်မှု၊ အလွဲသုံးစားမှု၊ အဲဒီအမှုတွေအားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ရုံးမင်းကို ပါးရိုက်မှုနဲ့ အဲဒါတွေ စုစုပေါင်း ထောင်ကျရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့အနေနဲ့ ဒီတသက် လွတ်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ မမြလေးရယ်၊ ငါ ဘာမှမစိုးရိမ်ဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ငါသနားနေတယ်၊ ကိုယ်လဲဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့ ယောက်ျားယူခါနီးမှ အချုပ်ထဲရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အတော်ကို ကံဆိုးရှာတာပဲ၊ ဒါလဲ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု မဟုတ်လား၊ လွတ်ချင်ရင်လဲ လွတ်လိမ့်မပေါ့လေ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့သည် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ မမြလေးကိုလည်း အပြင်မှ ၎င်း၏ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က ဂါတ်တွင်လာရောက်တွေ့ခွင့်တောင်းသော်လည်း ဂါတ်က တွေ့ခွင့်မပေးဘဲထားလေ၏။ ရစ်ချတ်ကလည်း မကြာခဏ တွေ့ခွင့်တောင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂါတ်က လုံးဝတွေ့ခွင့်မပေးဘဲ ထားလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးတို့၏ အငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးသော မမြလေး၏ ပရိသတ်အချို့သည် မမြလေးအား တွေ့ခွင့် လာ၍ တောင်းကြသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်ကြီးသည် ထိုအချက်ပေါ်၌ များစွာ အတွေးပေါက်သွားလေ၏။

မမြလေးသည် ပရိသတ် ရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ရှိသော မမြလေးအား ဤမြို့၌ အမှုမစစ်ဆေးဘဲ ဆက်လက်ချုပ်ထားပါက မိမိတို့အနေဖြင့် မတရားသဖြင့် လုပ်ရာကျလွန်းသည်ကို ပြည်သူလူထု သိရှိသွားမည်။ ထို့ကြောင့် မမြလေးအား အချုပ်မှ လွတ်ပစ်ရန် စဉ်းစားသော်လည်း အမှုသွားအမှုလာမှာ လွတ်ပစ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ လူသတ်မှု၊ ဒမြမှုနှင့် ပြေးနေသော ဝရမ်းပြေး သာဒင်အား ဖမ်းမမိမချင်း ချုပ်နှောင်ထားရမည်ဖြစ်ရာ မော်လမြိုင်၌ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းထက် ထားဝယ်ထောင်၌ ချုပ်ထားခြင်းက ပိုမိုသင့်မြတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အချိန်၌မှာပင် ဒေါ် စစ်ကောင်း၏ အမှုကို စစ်ဆေးရာ ဒေါ် စစ်ကောင်း ထောင်ဆယ်နှစ်ကျခံရန်

ရုံးတော်မှ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အချိန်လည်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းအား ထားဝယ်ထောင်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်လေ၏။ ဒေါ် စစ်ကောင်းအားပို့သည့်အခါ၌ မမြလေးကိုပါ ထည့်လိုက်ရန် ပုလိပ်ဘက်မှ စီစဉ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထားဝယ်သို့ထွက်မည့် အောင်တပ်တော်ဆိုသည့် စက်လှေတွင် တင်ပေးလိုက်လေ၏။

မမြလေးသည် စက်လှေပေါ် သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"မငိုပါနဲ့ မမြလေးရယ်၊ လူ့ကံဆိုတာ ဘာမှ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး" ဟု အားပေးရှာလေ၏။
ရာဇဝတ်အုပ်သည် မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းအား တွဲ၍ လက်ထိပ်ခက်ကာ စက်လှေအခန်းတစ်ခန်း၌ ထည့်ပြီး အပြင်မှ ပုလိပ်သားနှစ်ဦးကို တလှည့်စီ စောင့်ခိုင်းလေ၏။
မမြလေးနှင့်ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် စက်လှေခန်းအတွင်း၌ ပျင်းရိစွာငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးသည် ဝမ်းပျက်နေသည် ဖြစ်သဖြင့် မကြာခဏ အိမ်သာသို့ သွားရသည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်ကလေးသည် သုံးလေးငါးခါ လက်ထိပ်သော့ ဖွင့်ပေးရသောအခါ၌ ပုလိပ်ကလေးက...

"ကဲ အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားလက်မှာပဲ လက်ထိပ်စွပ်ထားမယ်၊ မမြလေးကိုတော့ ဖြုတ်ထားမယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်သာတက်တိုင်း လက်ထိပ်ဖွင့်ပေးရတာ ကျုပ်တော့ ပင်ပန်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဆရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးလာရင် ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဒေါ် စစ်ကောင်းလက်က ပိုနေတဲ့ လက်ထိပ်တစ်ကွင်းမှာ မမြလေးက လက်ကို မြန်မြန် စွပ်လိုက်နော်၊ လက်ထိပ်ဖြုတ်ထားတာသိရင် ကျုပ်ကို ဆူလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ တရားခံ မိန်းမနှစ်ဦးနှင့် အစောင့်ပုလိပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ညှိနှိုင်းရကြကုန်၏။
ဤသို့နှင့်ပင် တစ်ရက်တိတိ ခုတ်မောင်းပြီးသောအခါ၌ ၎င်းတို့၏ အောင်တပ်တော် စက်လှေကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရလေတော့၏။ မမြလေးသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် အခန်းနံရံကို ကပ်ကာငိုနေလေရ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"ညည်းကို ငါ မပြောဘူးလား၊ လူ့ကံဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလို့၊ အခုပဲကြည့်စမ်း၊ မုန်တိုင်းမိနေပြီ၊ ဒီစက်လှေကြီး ဒုက္ခရောက်ပြီဟဲ့၊ အခုနစ်တော့မှာ၊ ဟီး...ဟီး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
"ဒီစက်လှေကြီးနစ်ရင် ကျွန်မတို့ပါ သေကြမှာ မဟုတ်လား" ဟု ငို၍မေးလိုက်လေ၏။

"ဘယ်ကလာ သေရမှာတုန်း" ဟု ဆိုကာ စက်လှေ၏ အခန်းထောင်းသို့သွားကာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ ထိုအထုပ်ကလေးကို မမြလေးက ငုံ့၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာ စက်ဘီးတွင် အသုံးပြုသော သားရေကျွတ်ကလေးနှစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် မမြလေးအား စက်ဘီးကျွတ်ကို ရင်ဘတ်၊ ခါး စသည်တို့၌ သိုင်းပတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အခန်းထောင်းသို့သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် မမြလေးက ကြည့်လိုက်ရာ စက်ဘီးလေထိုးသော လေထိုးတံကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် မမြလေး၏ကိုယ်တွင် ပတ်ထားသော စက်ဘီးကျွတ်ကို တကျိုကျိုနှင့် လေထိုးပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့လေထိုးပေးလိုက်ရာ ကျွတ်သည် လေများ ပြည့်၍ ဖောင်းကားလာတော့၏။ ထို့သို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဒေါ် စစ်ကောင်း...

"အဲဒါပဲ မမြလေးရေ၊ ရေထဲမှာတော့ မနစ်နိုင်တော့ဘူး၊ စက်လှေမှောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အရအမိ အပြင်ထွက်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အသက် သူ့အသက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာနဲ့" ဟု ပြောဆိုရင်း ၎င်း၏ကိုယ်တွင်လည်း စက်ဘီးကျွတ်ကလေးကို ပတ်လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် လေထိုးတံဖြင့် ထိုးလေ၏။
"တုံကင်းနောက်မှာ ရေပက် ကြိုးချည် လုပ်နေတဲ့ လုမောင် ဆိုတာ အရင် ငါနဲ့အတူ လုဖော်လုဖက် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ပဲအေ့၊ အချုပ်ကို ထမင်းလာပို့တဲ့ ကုလားလေးနဲ့ဆက်ပြီး သူ့ဆီ အကြောင်းကြားထားတာ၊ သူက ဒီပစ္စည်းတွေကို အဆင်သင့် ဝယ်ပြီး ဆောင်ပေးထားတာ" ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။
"လေမုန်တိုင်းမိပြီး ဒီလှေကြီး နစ်ရင်တော့ ဒီအစီအစဉ်က ကောင်းတာပေါ့ အဒေါ်ရယ်" ဟု မမြလေးက စကားကို ဖြတ်လိုက်ရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...

"လေမုန်တိုင်း မိမိ မမိမိ ငါက ပြေးမလို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတာ၊ ညည်းကို ငါ ပြောဦးမယ်၊ အခု ငါတို့လှေဟာ ကမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးဟဲ့၊ ဟောဒီ မြောက်ဘက်မှာ ကမ်းရှိတယ်၊ မိုးတွေမှောင်နေလို့ မတွေ့ရတာ၊ ညည်းဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ဟယ်" ဟု ပြောလေ၏။
အောင်တပ်တော်လှေကြီးသည် ကမ်းဘက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်လေ၏။ လေမုန်တိုင်းမှာလည်း တစတစပြင်းထန်လာလေ၏။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း၍ ညအချိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။
မကြာခဏ လက်လိုက်သော လျှပ်စီးများကြောင့် ကမ်းကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက မမြလေးအား မကြာခဏ ကမ်းကို ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုသို့ ညွှန်ပြရင်း...
"မြင်လား၊ ကမ်းက နီးနီးလေးရယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လေမုန်တိုင်းတစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ လှေကြီးသည် တိမ်းစောင်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် မမြလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ တံခါးကို ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ထွက်ကာ ပြေးလေတော့၏။
ထို့နောက် မမြလေး၏ လက်ကိုကိုင်ကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လှေကြီးသည် လုံးဝမှောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆူညံအော်ဟစ်သောအသံများ ပေါ် ထွက်လာလေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် လေမုန်တိုင်းသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မိုးသာလျှင် သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာလေတော့၏။ မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းလည်း လူချင်းကွဲသွားကြလေ၏။
မမြလေးသည် ပင်လယ်ထဲ၌ ရှစ်နာရီတိတိ မျောပါပြီးနောက် လှိုင်းလုံးများသည် ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ကြီးတစ်ခုစီသို့ မမြလေးအား ပို့ဆောင်လိုက်လေ၏။
သောင်ပြင်ပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးသည် အနည်းငယ် လျှောက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ခြေလက်များ မသယ်နိုင်ဘဲ လဲကျမေ့မြောသွားလေတော့၏။
သတိရသောအခါ၌ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။ မမြလေးသည် တကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။ ဆာလောင်နေ၏။ ရေလည်းငတ်နေလေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ လွန်စွာ အားငယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ မောင်မြိုင်အား သတိရလွမ်းဆွတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် မိမိအဖြစ်ကို မိမိတွေးမိကာ မျက်ရည်များ တထွေထွေ စီးကျလာလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် အရုဏ်တက် နေမင်းကြီးကို လှည့်ကြည့်ကာ ငယ်ငယ်က ရခဲ့ဖူးသော ဥဒေါင်းဘယံ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ရစ်သိုင်းထားသော စက်ဘီးကျွတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားရမည်မသိသော လမ်းခရီးကို တွေးတောနေလေ၏။
အတော်အတန် နေရောင်ခြည် မြင့်တက်လာသောအခါ၌ ပင်လယ်ပျော် ငှက်ကလေးများသည် သောင်ပြင်ပေါ် သို့ ဟိုမှသည်မှ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို့နောက် အစာကို စားသောက်ပြီး ပျံသွားကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်နေရသော မမြလေးသည်...
"သြော်...အဟိတ်တိရိစ္ဆာန် ဖြစ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေတောင် ဒီလိုပဲ အသက်ရှည်အောင် နေနိုင်သေးတာပဲ၊ ငါက လူပဲ၊ သူတို့ထက်လဲ အသိဉာဏ် ရှိတယ်၊ ကြံဖန်ပြီး အသက်ရှင်အောင် နေရမှာပေါ့" ဟု စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။
ထိုအချိန်မှာပင် သောင်စပ်သို့ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဝုန်းကနဲ ဝုန်းကနဲ လာရိုက်သည် ဖြစ်ရာ...
"သြော်...ဒီရေတောင် တက်လာမှကိုး" ဟု မမြလေးသည် တွေးတောရင်း ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကြည့်ကာ...
"ငါ့အသက်ကို ကယ်တဲ့ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီး ဘယ်များရောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလဲ အသက်ချမ်းသာရာရမှာပဲလေ" ဟု တွေးမိပြန်၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် အနီးအပါးရှိ တောစပ်အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ငှက်များ ပျော်မြူးနေသော သစ်ပင်ကိုရှာ၍ အမျိုးအမည်မသိသော သစ်သီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောင်းနိုးရာရာ ရှာဖွေစားသောက်လေ၏။

ထိုသို့ ရှာဖွေစားသောက်ရာ၌ အသီးများကို သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ခူးဆွတ်ရသည်မဟုတ်၊ မှည့်၍ကြွေကျနေသော အသီးများ၊ လေတိုက်၍ ကြွေကျနေသော အသီးများကို အလွယ်တကူ ကောက်ယူစားသောက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။
အချို့သော အသီးများမှာ ချဉ်၏။ အချို့သော အသီးများမှာ ဖန်၏။ အချို့မှာ စပ်ရှားရှား ရှိ၏။ အချို့မှာ ချိုမြွေးကာ စားကောင်း၏။ စားသောက်သည့် ခဏမှာပင် အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေ၏။ ဆာလောင်ခြင်းသည် ပြေပျောက်သွား၏။ ခွန်အားလည်း ရရှိသွားလေ၏။
ပြီးလျှင် ရေသောက်ရန်အလို့ငှာ ရေကို ရှာဖွေရာ ယမန်နေ့ ညက ရွာသောမိုးကြောင့် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် တင်ကျန်နေသော မိုးရေများကို တွေ့သဖြင့် ထိုရေတို့ကိုပင် သောက်ရလေ၏။

မမြလေးသည် ရှေ့သို့ ခရီးမဆက်ဘဲ ဤနေရာ၌မှာပင် အရိပ်အခြည် စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခွဆုံကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရွေးချယ်ကာ ထိုခွဆုံသို့ မရမက တွယ်တက်ပြီးလျှင် ထိုသစ်ပင်ခွဆုံ၌ပင် စခန်းချလိုက်လေတော့သတည်း။

xxxxxxxxx

ကျွန်း၌ ပျော်ရပြန်ပြီ

နောက်တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ရေသောက်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းအမှုကို ပြုလေ၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ခွကြားသို့ ပြန်တက်ကာ အိပ်စက်လေ၏။

ထိုသို့အိပ်စက်နေစဉအတွင်း နားထဲတွင် လူသံကြားသဖြင့် လန့်နိုးပြီးလျှင် သစ်ပင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အသက်အရွယ် အိုမင်းလုပြီဖြစ်သော ရသေ့မကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ရသေ့မကြီးသည် သစ်သီးအချို့ကို ကောက်ရင်း...

"ဩော်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါ" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မမြလေးသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ခေါင်းကို ပြူ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...

"ဆင်းခဲ့ပါကွယ်၊ အမေက ကူညီမယ့်လူပါ" ဟု ပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် ပြောသောကြောင့် မမြလေးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အောက်သို့ရောက်လျှင် ရသေ့မကြီးက...

"အင်း... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ပင်လယ်ထဲ မျောပြီး ပါလာတာကိုး၊ ကဲ...ကဲ၊ အမေနဲ့ လိုက်ခဲ့" ဟု ဆိုကာ ခေါ်သွားလေတော့၏။

တောများ၊ တောင်ကုန်းများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် တောင်ကမ်းပါးရဲ နှစ်ခုကြား ဆောက်လုပ်ထားသော ဝါးတဲကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

"အဲဒီတဲကလေးဆီကို သွားရမယ်၊ အမေကြီးရဲ့ ဇရပ်ပဲ" ဟု ပြောပြီးနောက် ရသေ့မကြီးသည် အနည်းငယ်တွေဝေသွားလေ၏။

"အလို... ဇရပ်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေပါလား၊ ဘယ်လောက်တောင် ငတ်ပြတ်လာတဲ့ ဒုက္ခသည်လဲ မသိဘူး၊ ဇရပ်ရှင်လာတဲ့အထိတောင် မစောင့်ဘဲ ချက်ပြုတ်နေပြီကိုး၊ ဟိုမှာ၊ မီးခိုးလေးတွေ အူလို့ တွေ့လား" ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရသေ့မကြီးသည် နေကို မော့ကြည့်၍

"လူကတော့ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူခိုးသူဝှက်ထဲကပဲ၊ ပြီးတော့လဲ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား" ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ မမြလေးက...

"အမေကြီးရယ်... မျက်စိကောင်းလှချည်လား၊ ကျွန်မတောင် တဲကလေးကို မှုန်မှုန်ကလေးမြင်ရတယ်၊ လူရှိတာ မတွေ့ရဘူး၊ အမေကြီးကတော့ မြင်ရတယ်နော်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့မကြီးက...

"သမီးရယ် ရိုးရိုး မံသစက္ခုနဲ့တော့ ဘယ်ကလာ မြင်ရပ့ါမလဲ၊ အခု အမေကြီးမြင်ရတယ်ဆိုတာက ပညာမျက်စိနဲ့ မြင်တာ၊ အမေကြီး ပညာနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် လွဲတယ်လို့ မရှိပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် တောင်ကမ်းပါးရဲ နှစ်ခုကြားရှိ တဲကလေးဆီသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ တဲကလေးသို့ ရောက်သောအခါ တဲ၏တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ရာ တဲအတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော ရသေ့မကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရသေ့မကြီးသည် မမြလေးတို့၏အသံကို ကြားလျှင် ဖြတ်ကနဲ လန့်နိုးကာ မမြလေးတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မမြလေးကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်ရာ ရသေ့မကြီးသည် အိပ်ရာမှ ဝုန်းကနဲ ထကာ ပြေးဖက်လေတော့၏။

"မမြလေး...နင်မသေဘူးနော်၊ နင့်အတွက် ငါစိတ်ပူနေတာ" ဟု ပြောလိုက်မှပင် မမြလေးလည်း...

"ဩော် ဒေါ် စစ်ကောင်းပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဒေါ် စစ်ကောင်းက ရသေ့မကြီးကို ရှိခိုး၍...

"ကျွန်မတော့ ဆာတာနဲ့ ရှာဖွေချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေလဲ ဝတ်လို့မရအောင် စုတ်ပြဲကုန်တာမို့ ဒီမှာရှိတဲ့ ရသေ့အဝတ်အစားတွေပဲ ကောက်ပြီး ဝတ်ထားလိုက်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ရသေ့မကြီးက...

"ဝတ်ပါကွယ် ဝတ်ပါ၊ စားစရာရှိလဲ စားရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကတော့ ဒီနေရာက ပြန်လမ်းမမြင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒါလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့နေရာမှာ တာရှည်တော့ မနေနိုင်ပါဘူး အမေကြီးရယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ခဏတဖြုတ် နေခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ" ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီကနေ ပြန်ဖို့ဆိုတာလဲ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဒီနေရာဟာ ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ဖြစ်တယ်၊

ဒီကျွန်းကို ဘယ်သူမှလဲ စိတ်မဝင်စားကြဘူး၊ ဒီကျွန်းမှာ ဘာမှလဲ မထွက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဒီမှာနေလာတဲ့ နှစ်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ သူစိမ်းဆိုလို့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတယ်" ဟု ရသေ့မကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဒေါ် စစ်ကောင်းသည် ၄င်းချက်ပြုတ်ထားသော အစားအသောက်များအား ရသေ့မကြီးနှင့် မမြလေးအား ရှူးခပ်ကျွေးလေ၏။ မမြလေးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ တရေးတမော အိပ်စက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးမှာ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသဖြင့် တဲ၏တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားရလေ၏။ အိပ်ခါနီးတွင် မမြလေးက...
"ကျွန်မကတော့ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးတစ်ယောက် ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ကုန်သွားပြီ မှတ်နေတာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပါအေ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်တွင်ကား မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့သည် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းပေါ်ရှိ ရသေ်မကြီးတစ်ဦးထံ၌ သောင်တင်လျက် ရှိကြလေ၏။
စပါး၊ ပြောင်း၊ ဂျုံ စသည့်တို့များကို တောင်စောင်း၏တစ်ဖက်တွင် စိုက်ပျိုးကြရလေ၏။ ဆားချက်ခြင်းကိုပင် ရသေ့မကြီးက ပြပေးသဖြင့် ဆားချက်ကြရလေ၏။
သီးနှံစိုက်ခင်းများလည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သားအတူတကွ လုပ်ကြရလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ထူးဆန်းသော လျှော်တစ်မျိုးကို ထွင်ကြရလေ၏။
အရောင်ချွတ်ခြင်း၊ အရောင်ဆိုးခြင်းများကို လုပ်ကြရလေ၏။ ဝါဆွတ်ကြရလေ၏။ ဝါဖတ်ကြရလေ၏။ ဗိုင်းငင်ကြရလေ၏။ ထိုအလုပ်များကို ရသေ့မကြီးက စနစ်တကျ စီကာစဉ်ကာ သင်ပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်းပျော် တောဆိတ်များကိုလည်း မွေးမြူထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးတို့သည် လုပ်ကိုင်ကြရလေ၏။
ထို့နောက် အတူတကွ စားသောက်ကြ၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြ၏။ သောက်ရေအတွက်မှာလည်း မိုးရေနှင့်ပင် လုံလောက်လေ၏။ ဒေါ် စစ်ကောင်းနှင့် မမြလေးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရသေ့မကြီးက မေးမြန်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၄င်းတို့ကလည်း မကွယ်မဝှက် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ပြောပြကြလေ၏။
မမြလေးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့သည် ရသေ့မကြီးကို လေးစားရှိသေကြ၏။ ရသေ့မကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ် သီရိဟူ၍ သိရ၏။ ဒေါ် သီရိအား ၄င်းတို့သည် ချစ်ခင်ကြ၏။

ဒေါ် သီရိသည် ဒေါ် စစ်ကောင်း၏ ရုပ်လက္ခဏာကိုကြည့်၍...
"ညည်းကတော့ ငါနဲ့အတူ ကျွန်းပျော်ရသေ့မကြီး ဖြစ်မှာပါပဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
"ကျွန်မကော အမေရယ်" ဟု မေးရာ ဒေါ် သီရိက...
"မမြလေးကတော့ ဒီကျွန်းမှာ အချိန်အတော်ကြာ နေရမယ်၊ ချက်ချင်းပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး လူတွေ မေ့သလောက်ရှိမှ ဒီကနေ ပြန်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်နေရာမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားရမယ်" ဟု ပြော်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"အခု ကျွန်မတို ရောက်နေတာဟာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဆိုတာတော့ သိပါပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်နေရာနဲ့ နီးသလဲ၊ ထားဝယ်နဲ့ နီးသလား၊ မြိတ်နဲ့ နီးသလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဘာနဲ့မှ မနီးဘူးကွယ့်၊ ညည်းတို့လှေဟာ လမ်းကြောင်းမှားပြီး ပင်လယ်ထဲကို ရောက်လာတာ၊ ညည်းက ဒီကျွန်းကို မြင်တော့ ကမ်းတစ်ခုခုနဲ့ နီးပြီ အောက်မေ့နေပြီး လှေပေါ်က ခုန်ချထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့လေ၊ နို့မဟုတ်ရင် ပင်လယ်ထဲမှာ သေပြီ" ဟု ဒေါ် သီရိက ပြောလိုက်လေ၏။ ဒေါ် သီရိသည် ဒေါ် စစ်ကောင်းနှင့် မမြလေးအား မကြာခဏ ပုံပြင်များ ပြောပြ၍ ဆုံးမလေ၏။ ထို့ပြင် ဒေါ် သီရိသည် မမြလေးအား...
"မမြလေး... အမေကြီးဆီမှာ နေတုန်း ပညာသင်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမြလေးက လူ့ပြည်လူ့လောကထဲ ပြန်သွားပြီး လူတွေနဲ့ နေထိုင်ရမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သိသင့်သိထိုက် တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့ ပညာတွေကိုတော့ အမေကြီး သင်ပေးလိုက်မယ်" ဟု ဆိုကာ ရသေ့မကြီးသည် မမြလေးအား ကိုးကြောင်းလင်္ကာများ၊ ဂဏန်းသင်္ချာတွက် ပုစ်စာများ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ နက္ခတ်တာရာ ပညာများ၊ ဒူးဂဏန်း၊ ကျေးဂဏန်းအတတ်များ၊ စိတ်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်းအတတ်များ၊ အင္ဂမုတ်ဆေးအတတ်များ၊ ဆန်းကျမ်းအတတ်များ၊ နီတိအတတ်များ၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာအတတ်များကို တဖြည်းဖြည်းချင်း

သင်ပြပေးလေ၏။

ထို့အပြင် နန်းတွင်းသူ ပန်းပစ်အတတ်၊ ဆံထိုးပစ်အတတ်၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အတတ်တို့ကိုပါ သင်ကြားပေးလေ၏။ မမြလေးသည် ထိုပညာများကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ သင်ယူခဲ့သော ဟူ၏။
ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးမှာမူ မမြလေး ပညာသင်ချိန်၌ အလုပ်များကို တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်၏။ မမြလေးက ဝင်ရောက်ကူညီလျှင်လည်း...
“ညည်းဟာညည်း ပညာသင်စမ်းပါ၊ ညည်းက လူ့လောကထဲကို ပြန်သွားမှာ၊ အဲဒါတွေ မတတ်လို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...
“ဒေါ် စစ်ကောင်းကကော ပြန်မသွားဘူးလား” ဟု မေးရာ...
“ဟင့်အင်း ငါတော့ မသွားတော့ဘူး၊ ဟောဒီ ရသေ့မကြီးနဲ့ အတူနေမယ်၊ ငါ့တသက်မှာ အခုလောက် စိတ်ချမ်းသာတဲ့ အချိန်လို့ တခါမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ သူနဲ့နေရတာ ငါဖြင့် သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ လုပ်စရာရှိရင် လုပ်လိုက်၊ စားစရာရှိရင် စားလိုက်၊ အိပ်စရာရှိရင် အိပ်လိုက်၊ ငါ့အစ်မရင်းတစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ ပြန်တွေ့သလိုပဲ၊
သူပြောပြတဲ့ပုံပြင်ကလေးတွေကလည်း ညည်းအတွက်တော့ ဗဟုသုတဖြစ်စေတဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေပဲ” ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
ကျွန်မအတွက် အမေကြီး ဒေါ် သီရိ ပြောတဲ့ပုံပြင်တွေက ဗဟုသုတဖြစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဒေါ် စစ်ကောင်းအတွက်ကော ဗဟုသုတ မဖြစ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ငါ့အတွက်တော့ ဗဟုသုတ ဖြစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ့ပုံပြင်တွေဟာ တသက်လုံး ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်လာတဲ့အရှုပ်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်သလိုပဲ၊ သူပြောတဲ့ ပုံပြင်တိုတိုကလေးတွေဟာ တရားဟောသလို ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ငါက တရားတွေ ဘာတွေလဲ မသိပါဘူးအေ၊ သူပြောတလဲ တရားဓမ္မတွေ ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ နားထောင်ဖို့ ပုံပြင်ကလေး ပြောပြတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ တရားဟောလိုက်သလို ခံစားရတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ သူပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကို တရားတွေလို့ ငါက ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

“ကျွန်မတော့ ပုံပြင်တွေကို နားတော့ နားထောင်တာပဲ၊ မှတ်မိတာလဲ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ် စစ်ကောင်း ပြောသလိုတော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားတယ်ဆိုတာမျိုး မခံစားဖူးပါဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး” ဟု မမြလေးကပြောလိုက်ရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
“ကဲဟယ်၊ အမေကြီး ဒေါ် သီရိ ပြောတဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ပုံပြင်ကိုပဲ ငါပြန်ပြောမယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သီလရှင် ဆရာကြီးတစ်ဦးဟာ မြို့အစွန် ဇရပ်တစ်ခုမှာ နေထိုင်တယ်ဆိုပဲ၊ သူ့မှာ အဖော်လဲ မရှိဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့မှာ သူဟာ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်နေတုန်း လူဆိုးတစ်ယောက်က ဇရပ်ပေါ်တက်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ သီလရှင်ကြီးက...

“ဟော့ သူငယ်၊ ဟော့သူငယ်၊ ဟောဟို သေတ္တာထဲမှာ ငါပိုင်သမျှ အကုန်လုံး ရှိတယ်၊ သေတ္တာပါ ထမ်းပြီး ယူသွားပေတော့” လို့ ပြောပြီး မေတ္တာသုတ်ကို ဆက်ပြီး ရွတ်နေတယ်၊ ဒမြကလဲ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ငွေသုံးရာလောက်ရယ်၊ အဖိုးတန် စောင်နှစ်ထည်ရယ်တွေ့တော့ သေတ္တာကို ထမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သီလရှင်ကြီးက...
“ဟော့ သူငယ်၊ ဟော့ သူငယ်၊ နက်ဖြန်ကျရင် မြေခွန်ကောက်တဲ့ စာရေးကလေးလာပြီး မြေခွန်ကောက်လိမ့်မယ်၊ ဆရာလေးရဲ့ ဇရပ်ဆောက်ထားတဲ့ မြေခွန်အတွက် ငွေသုံးကျပ်တော့ ပေးဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆရာလေးကို ငွေသုံးကျပ်လောက်တော့ ပြန်လှူခဲ့ပါကွယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒမြကလဲ ကျပ်စေ့သုံးစေ့ နိုက်ယူပြီး သီလရှင်ကြီးရှေ့ကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဇရပ်လှေကားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သီလရှင်ကြီးက...

“ဟော့ သူငယ်၊ ဟော့ သူငယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဒမြတိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါက မင်းကို အဲဒီသေတ္တာကြီးတစ်လုံးလုံး လှူလိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ သာဓုခေါ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်ကွယ့်” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒမြဟာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ‘သာဓု သာဓု သာဓု’လို့ ဆိုပြီး ဆင်းသွားတော့တယ်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီဒမြကို တခြားအမှုတစ်ခုနဲ့ ပုလိပ်ဘက်က ဖမ်းမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ပုလိပ်ဘက်က ဘယ်အမှုတွေ ရှိသေးလဲဆိုပြီး ရိုက်နှက်စစ်ဆေးတော့တာပေါ့၊ အဲဒီတော့လဲ ဒမြဟာ နာလွန်းတော့ တစ်မှုပြီး တစ်မှု သူတိုက်ခဲ့ ခိုးခဲ့တာတွေကို ဖော်ရတော့တာပဲ၊ အဲဒီလို ဖော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒမြတိုက်ခံရတဲ့လူတွေ၊ သူခိုးခိုးခံရတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ ဒမြတိုက်ခံရကြောင်း၊ သူခိုးခိုးခံရကြောင်း လာရောက်ပြီး ပြောကြတယ်၊ မှတ်မိတဲ့ လူတွေကလဲ ဒမြကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

သူပါပဲ၊ ကျွန်မအိမ်ကို ဒမြတိုက်သွားတာ၊ ကျွန်တော့အိမ် လုသွားတာလို့ ပြောကြတယ်၊ ပုလိပ်တွေကလဲ ဒမြကို နောက်ထပ်အမှုတွေ ရှိဦးမလားလို့ ဆက်ရိုက်ကြတယ်၊ ဒမြဟာ နောက်ဆုံး သီလရှင်ကြီးဆီက သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဒမြတိုက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြောလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ပုလိပ်တွေက သီလရှင်ကြီးကို သွားပြီးခေါ်လာကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဒမြနဲ့ ပေးတွေ့ပြီး...

"ဆရာလေး၊ ဟောဒီ ဒမြဟာ ဆရာလေးဆီက သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဒမြတိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား" လို့ မေးတော့တာပဲ။ အဲဒီအခါ သီလရှင်ကြီးက...
"တောက်တီးတောက်တဲ့ မောင်တို့ရယ်၊ ဒီသူငယ် ဆရာလေးဆီက တစ်ခါမှ ဒမြမတိုက်ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီ သေတ္တာကြီးဆိုတာကလဲ သူဒမြတိုက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာလေးက သူ့ကို လှူလိုက်တာပါ" လို့ ပြောပြီး ဒမြဘက်ကို လှည့်ကာ...
"ဟဲ့ သူငယ်၊ မောင်ရင် ဆရာလေးကို ဘယ်တုန်းက ဒမြတိုက်ဖူးလို့လဲ၊ ဆရာလေးက လှူလိုက်တာလေ၊ မင်းမေ့နေပြီလား၊ မင်းတောင်မှ သာခုခေါ် သွားသေးတာပဲ" လို့ ပြောလိုက်တယ်၊
'ဒါပေမယ့် အဲဒီဒမြဟာ ထောင်ငါးနှစ်ကျသွားရှာတယ်၊ ထောင်ကလဲ လွတ်ရော ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ အဲဒီ သီလရှင်ကြီးဆီကို တန်းသွားတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့တသက်ပက်လုံးမှာ အဲဒီသီလရှင်ကြီးရဲ့ ကပ္ပိယအဖြစ်နဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုရင်း နေသွားရှာတော့တယ်'
ဒေါ် သီရိ ပြောတဲ့ပုံပြင်ကလေးက ဒါပါပဲ။

အဲဒီပံကိုလဲ နားထောင်ပြီးရော စွန့်လွှတ်နိုင်တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ နှစ်ခုကို ငါတော့ နားလည်သွားတော့တာပဲ၊ အဲဒီလို နားလည်ပြီးတော့ ငါသူနဲ့ တသက်လုံးနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ၊ အဲဒီပုံပြင်ကို ညည်းအနေနဲ့ ဘာမှမထူးခြားပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပဲ၊ မြလေး၊ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါလဲ ခုနက ဒမြနဲ့ ဘာထူးလို့တုန်း၊ ငါ့မှာ အကြောင်းမကြားဘဲ သူ့ဇရပ်ပေါ်တက်ပြီး စားစရာတွေ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့တာပဲ၊ သူ့အဝတ်တွေကို ယူပြီးဝတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ငါ့ကို မြင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ဆိုးတဲ့ အမူအရာ မပြဘူး၊ သူပြောတဲ့ သီလရှင် ပုံပြင်ထဲက သီလရှင်ကြီးဆိုတာ သူပဲလား မသိဘူး" ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြလေးက...
"အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီပုံပြင်ဟာ စွန့်လွှတ်တာနဲ့ ခွင့်လွှတာကို ပြောတာပဲနော်၊ ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက အလာကြီးပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့လျှင် ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိ ပြောပြခဲ့သော ပုံပြင်များကို မြလေးအား ထပ်မံ၍ ပြောပြကာ ၄င်းသဘောပေါက်ပုံကို ရှင်းပြလေ့ ရှိလေတော့၏။

xxxxxxxxx

နန်းတွင်းသူတို့ အတတ်ပညာ

ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိသည် မြလေးအား နေလနက္ခတ်တာရာတို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်ကမ်းပါးကို ပတ်၍ မိမိတို့ လမ်းကြောင်း အသီးသီးမှ သွားလာနေကြပုံ၊ ရာသီဥတုဖြစ်ပုံ၊ ပဉ္စတားဂြိုဟ်တို့ ဗျူဂ္ဂစာကျင့်ပုံ၊ သီဟစာကျင့်ပုံ၊ နိယျာတုံကျင့်ပုံတို့မှအစ ဘာမိသက တွက်ရိုးပါ ဂြိုဟ်ဖမ်းနည်းများ၊ မောင်းထောင်ဆရာတော်၏ ကျမ်းပါတွက်ရိုးများ၊ ဗိုလ်ပြေးနည်းများ၊ ဖလ်စင် တွက်ပုံများ၊ သင်္ကြန်တွက်ရိုးများ စသည်တို့ကို တရွေ့ရွေ့ သင်ကြားပြသပေးလေ၏။

အစပထမတွင် မြလေးအဖို့ ခက်ခဲသော အလုပ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း နောင်တွင် တဖြည်းဖြည်း လွယ်ကူလာလေ၏။ ထို့နောက် အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်၏ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းများ၊ သက်သာပန်းတောင်း နေပြည်တော်ကြီး ကောင်းစားစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာများကို ဆက်လက် သင်ကြားပေးလေ၏။ ထို့အပြင် ဆန်းပညာနှင့် အဌမှခ် ဆေးပညာကိုလည်း ပူးတွဲ၍ သင်ကြားပေးပြန်လေ၏။
နှစ်နှစ်ခန့် သင်ပြီးသောအခါ မြလေးသည် ထိုပညာရပ်အပေါ်၌ အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးသည် အောက်ပါ သင်ခန်းစာကို စတင်သင်ကြားပေးလေတော့၏။

မြလေးသည် ပညာသင်ယူရန်အတွက် ပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ပြားသင်ပုန်းကြီးအား ထမင်းရည်နှင့် မီးသွေးမှုန့်ကို ပွတ်၍ နေလှန်းရသေး၏။ ထို့နောက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသော မြေဖြူခဲဖြင့် ထိုသင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးမှတ်ရလေ၏။ ထိုသို့ ရေးမှတ်ထားသော သင်ခန်းစာကို အလွတ်ရသည်အထိ ကျက်မှတ်ရလေ၏။ အလွတ်ရသောအခါ သင်ပုန်းကို ရေနှင့် ဆေး၍

အနန်းဆန်ဖတ်နှင့် ချေးချွတ် တိုက်ဖျက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ချေးချွတ်တိုက်ဖျက်ရာတွင် ရေးမှတ်ထားသောစာများ မစင်ပါက ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက ပြန်၍ ချေးချွတ်ခိုင်းလေ၏။
"မမြလေးရဲ့… သင်ပုန်းချေတယ်ဆိုတာ တစတလေမှ ကျန်မနေအောင် ချေရတယ်၊ လူမှာလဲ အချင်းချင်း မသင့်မြတ်တဲ့အခါလဲ ရှိပေမပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သင့်မြတ်အောင်လုပ်ပြီး တစ်ဦးဆီမှာ ရှိတဲ့အပြစ်ကို တစ်ဦးက ချေ၊ အချင်းချင်း အတေးအမှတ်မထားဘဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာကိုလဲ သင်ပုန်းချေတယ်လို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား" ဟု ရသေ့မကြီးက သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့နောက်…

"မမြလေးရေ… ဘုရားမပွင့်မီ နှစ်အတန်ကြာတဲ့အချိန်လောက်မှာ 'သုဒ္ဓါဝါသ' ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ လူ့ပြည်ဆင်းလာပြီး ပုဏ္ဏားကြီးတွေ အသွင်နဲ့ ဗေဒင်ဟောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ဗေဒင်ဟောရင်းနဲ့ လက္ခဏာပါ ဟောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့ လက္ခဏာပညာကို လူတွေလဲ တတ်ကုန်တော့တာပေါ့၊ အဲဒီလက္ခဏာပညာ ဆိုတာကလဲ လကဝါးကိုချည်းကြည့်တဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြေဖဝါးမှာပါတဲ့ အမှတ်အသားတွေလဲ ပါတယ်ကွယ့်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ရာမှာပါတဲ့ (သတ္တိ) လှံမပုံ၊ (သီရိဝစ္ဆ) ကျက်သရေတိုက်ပုံ၊ (နိန္ဒိယာဝဋ္ဋ) ဖလပ်ပွင့်ပုံ၊ (သောဝတ္တိက) လည်ရေးသုံးဆင့်ပုံ၊ (ဝဍ္ဎမာန) ထမင်းပွဲပုံ စတဲ့ စက်လက္ခဏာ တစ်ရာ့ရှစ်ကွက်လဲ ပါတယ်၊ 'စိတင်္ဂုလီ' အကြားမလပ် စေ့စပ်သိပ်သည်းသော ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော် ရှိတော်မူခြင်း၊ 'အနုပုဗ္ဗာရုလီ' အစဉ်အတိုင်း သွယ်ရှူး၍ တဖြူးဖြူးဖြောင့်သော ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော် ရှိတော်မူခြင်းစတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လက္ခဏာတော်ရှစ်ဆယ်လဲ ပါတယ်ကွယ့်၊ 'အဝိရဠဒန္တော' ပုလဲလုံးများ စီကုံးထားသကဲ့သို့ မခေါ်မကျဲသော သွားတော်၊ 'သု၊ သုက္ကဒါဌော' သောက်ရှူးကြယ်အလား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော စွယ်တော် စတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သုံးဆယ့်နှစ်ဖျာသော လက္ခဏာတော်လဲ ပါတယ်၊ အဲဒီအချက်တွေကို ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာကြီးတွေက လူတွေကို သင်ပေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သင်ပေးသလဲဆိုတော့ နောင် ဘုရားပွင့်တဲ့အခါမှာ လူတွေအဖို့ အဲဒီလက္ခဏာ အချက်အလက်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး ကြည်ညိုနိုင်အောင်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်လက္ခဏာဟာ ဘယ်ဘဝက ဖြည့်ဆည်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတာလဲ ဗြဟ္မာကြီးတွေက လူတွေကို သင်ပြပေးခဲ့တယ်" ဟု ရသေ့မကြီးက သင်ပြပေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက…

"အမေရယ်…ကျွန်မကတော့ စာတော့ ကောင်းကောင်းမသင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပွဲထဲမှာတော့ ဘုရားအလောင်း ဖွားတော်မူတဲ့အခါမှာ ပုဏ္ဏားတွေကို 'စကြာဝတေး ဖြစ်မှာလား၊ ဘုရားဖြစ်မှာလား' လို့ ဟောခိုင်းတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖူးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ စကြာဝတေးမင်းရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ဘုရားအလောင်းရဲ့ လက္ခဏာတော်ဟာ တူလို့လား အမေရယ်" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက…
"မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေ့ါ မြလေးရယ်၊ ပုဏ္ဏားတွေ အလယ်မှာ သုဒတ္တ အမည်ရှိပြီး ကောဏ္ဍညအနွယ် အမည်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားငယ်တစ်ယောက်က…

'အရှင့်သားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့ ရအပ်သည့် လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်၊ အံ့ဖွယ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ဖျာ၊ တစ်ရာ့ရှစ်ကွက်သော စက်လက္ခဏာ အပြည့်အစုံ ရ၍ ဘုံသုံးဆယ့်တစ်တွင် အတုမရှိ ဓမ္မရာဇ်ထွတ်ထားသော ဘုရားဧကံ ဖြစ်ရမည်' လို့ ဟောကိန်းထုတ်တဲ့ အချက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်အချက်မှာ စကြာမင်းလောင်း လက္ခဏာနဲ့ ဘုရားလောင်း လက္ခဏာ ကွာတော်မူသလဲဆိုတော့ တစ်ရာ့ရှစ်ကွက်သော စက်လက္ခဏာတော်ကို အစဉ်အတိုင်း ရေရင် သုံးဆယ့်ခုနစ်ခုမြောက်သော ' စက္ကဝတ္တိ' ရတာနာခုနစ်ပါးနဲ့တကွ စကြာမင်းရုပ်ပုံဆိုတဲ့ လက္ခဏာတော် ပါပါတယ်၊ မြလေးအနေနဲ့ အလွတ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ စကြာမင်းဖြစ်မဲ့ ပုဂ္ဂိုဟ်ရဲ့ စက်လက္ခဏာမှာ စကြာမင်းရုပ်ပုံ မထင်ဘူး၊ ဘုရားအလောင်းရဲ့ စက်လက္ခဏာမှာ စကြာမင်းရဲ့ ရုပ်ပုံထင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းတော်မှာ ဖွားစကပင် ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင် တလံမျှလောက် ထွန်းပတယ်၊ စကြာမင်းမှာ ဒီလိုမရှိဘူး၊ အခြားအချက်တွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒီနှစ်ချက်နဲ့ပဲ ထင်ရှားပါတယ်" ဟု ဆိုကာ ရသေ့မကြီးသည် ဘုရားအလောင်းတော်တို့၌သာရှိသော လက္ခဏာတော်များကို မမြလေးအား သင်ပြပေးလေ၏။
ထို့နောက်တွင်မှ သာမည လူများတွင် ရှိတတ်သော လက္ခဏာများ၊ 'နဖူးရေး၊ ဒူးရေး၊ လည်ရေးများ'၊ 'ကာယဝိညာ၊ ဝစီဝိညာ' ဟူသော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ပုန်း၌ ပုံများဆွဲပြကာ နှစ်နှစ်ခန့် သင်ပြပေးလိုက်ရာ မမြလေးသည် ထိုလက္ခဏာပညာ၌လည်း ဖြန်းဖြန်းကွဲမျှ တတ်မြောက်လေတော့၏။
ထို့နောက်တွင်ကား ရသေ့မကြီးသည် နေကြတ်ခြင်း၊ လကြတ်ခြင်း၊ ဥက္ကာပျံခြင်း၊ တော်လဲခြင်း၊ တိမ်ကောက်ခြင်း၊ တောသားမြို့ဝင်ခြင်းစသော နိမိတ်၊ တဘောင်၊ ဘဝေါစနည်း၊ ယူဆပုံများ၊ မင်းဆက်အသီးသီး နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ခါနီး ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိသော နိမိတ်များ စသည်တို့ကို သင်ပြပေးလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ရသေ့မကြီးထံ၌ ပညာဆည်းပူးခဲ့ရာ ၄င်းအနေနှင့် အိပ်မက်မျှပင် မမက်ဖူးသော ပညာများကို တတ်မြောက်လေတော့၏။
ထိုပညာသင်နေသည့် အချိန်များအတွင်း၌ပင် အားလပ်သော အချိန်များ၌ ရသေ့မကြီးသည် မမြလေးအား ထူးဆန်းသော ပညာတစ်ခုကို သင်ပြန်လေ၏။ ထိုပညာမှာ နန်းတွင်းသူတို့၏ ပန်းပစ်ခြင်း၊ ဆံထိုးပစ်ခြင်း၊ အတတ်အပါအဝင် နန်းတွင်းသူတို့၏ သိမ်မွေ့နက်နဲသော သိုင်းအတတ်ပညာရပ် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအတတ်ပညာသင်သောအခါ၌ မမြလေးအတွက် အထူးလွယ်ကူသောအချက်မှာ မမြလေးကိုယ်တိုင် အကတတ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သီပေါမင်း ပါတော်မမူမီ ကာလအတန်ကြာကပင် ပညာရှိကြီးတစ်ဦးသည် သိုင်းပညာအား ကကြိုးကကွက်ထဲတွင် အဆင်ပြေအောင် သွတ်သွင်းသွားခဲ့လေ၏။
ကကွက်အားလုံးသည် သိုင်းကွက်အားလုံး ဖြစ်နေ၏။ နှစ်ပါးသွားကကွက်မှာ အနီးကပ် တိုက်ခိုက်သော ကကွက်မျိုးဖြစ်၏။ အပျိုတော်ကတွင် ပါသော ခုနစ်ထွေကကွက် ဘီးလူးက၊ မျောက်က၊ ဇော်ကများသည် ပြင်းထန်သော သိုင်း၏တိုက်ကွက်လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖြစ်လေ၏။

ဘီလူးကတွင် အထူးသဖြင့် လက်သီးကို အသုံးပြုခြင်း၊ ဒူးကို အသုံးပြုခြင်း၊ တံတောင်ကို အသုံးပြုခြင်း၊ ခြေဖျားကို အသုံးပြုခြင်းစသော လက်ဝှေ့၏ သတ်လုံးသတ်ပေါက်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သွတ်သွင်းထားခဲ့၏။
ဘီလူးကတွင် ဖနောင့်ဆောင့်ခြင်းသည် အနီးကပ်တိုက်ပွဲ၌ ရန်သူ၏ ခြေထောက်ကို သွင်သွင်ကျိုးအောင် ချိုးနိုင်သော တိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။
တံတောင်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း ကသော ကကွက်သည် နောက်မှဝင်လာသော ရန်သူ၏ ရင်ဝကို တံတောင်ဖြင့် အသေအလဲ တိုက်ပစ်နိုင်သော တိုက်ကွက်ဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။

မျောက်ကမှာ အနီးကပ်တိုက်ပွဲ၌ ရှောင်တိမ်းသော အကွက်များဖြစ်ပြီး ရန်သူ၏မျက်နှာကို အမိအရ တိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။
ဇော်က သည် တုတ်သိုင်း ရိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။
ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံ ကကွက်၌လည်း သစ်သီးချူရန်ကသော ကကွက်သည် ရန်သူ၏ လည်မျိုကို လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်ပစ်ရန် ဖြစ်၏။
ကိန္နရီ ကျောက်ကြည့် ဟူသော ကကွက်မှာ ရန်သူ၏ မျက်လုံးကို ဖောက်ရန် စီမံထားသော ကကွကမျိုး ဖြစ်၏။
ငှက်မောင်နှံ အစာခွံ့သော ကကွက်မှာလည်း တံတောင်ရော ဒူးပါ အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်သော တိုက်ကွက်မျိုး ဖြစ်၏။

ဆံထုံးနောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ပစ်၍ ဇက်ကို မော့ကာလှည့်ပတ်၍ ကရသော ကကွက်များ၌ ဆံထုံးတွင် ထိုးထားသော ဆံထိုးကို ဖြုတ်ယူ၍ ရန်သူ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ပစ်ပေါက်နိုင်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ်ပေါက် ဖြစ်၏။
ပန်းပန်ဟန် ကသော ကကွက်မှာလည်း ခေါင်းတွင် ပန်ထားသော ပန်းပွင့်သဏ္ဍာန် အဆိပ်လူးထားသော ကြယ်ပွင့်များကို ဖြုတ်ယူ၍ မိမိအလိုရှိသူကို ပစ်ပေါက်သတ်နိုင်သော လျှို့ဝှက်ကကွက် ဖြစ်သည်။
မမြလေး တတ်ကျွမ်းပြီးသော ကကြိုးကကွက်များသည် ရသေ့မကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ သိုင်းကွက်များ ဖြစ်ကုန်လေ၏။
ဆီမီးခွက်ကဲ့သို့ လက်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပြီးကရသော ကကွက်များသည် ဗန်တိုပိုင်း၌ ရန်သူ ဖမ်းမိထားသောအခါတွင် ရုန်းထွက်ရသော အဖမ်းအရုန်းပညာ ဖြစ်လေ၏။

မမြလေးသည် ဆံထိုးနှင့် ပန်းပစ်ခြင်းအတတ်ကို လက်မှန်းတည့်စေရန် သီးသန့် လေ့ကျင့်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဆံထိုးထိပ်ဖျား၌ ထည့်ရန် အဆိပ်ဖော်နည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရသေ့မကြီးက သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် မမြလေးအား ပြောပြလေ၏။
ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အတတ်ပညာများကိုလည်း တတ်မြောက်ခဲ့လေတော့၏။
"ကုလားဖြူအစိုးရ လက်ထက်မှာ အသက်မွေးရမှာဆိုတော့ ဒီအတတ်ပညာတွေက တတ်ထားအပ်တယ် မြလေး၊ အမေတို့ကတော့ နန်းတွင်းသူတွေဆိုတော့ အဲဒီပညာတွေ သင်ခဲ့ရတယ်၊ အမေရယ်၊ အမေ့အစ်ကိုကြီး မောင်ချစ်ညိုရယ်၊ အမတော် မိဘနှစ်ပါးရယ်ဟာ သူတပါး ကျွန်သဘောက် အဖြစ်မခံဘူးဆိုပြီး ဒီဘက်ကို လှေကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊ အစ်ကိုကြီးက အမေတို့ နေဖို့၊ ရေရှည် စားသောက်ဖို့ စီမံခဲ့ပြီးတော့ သူကတော့ မြန်မာပြည်ဘက်ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ သူ့အစီအစဉ်ကတော့ မျက်နှာဖြူအစိုးရကို လူသူစုရုံးပြီး ပုန်ကန်ဖို့ပဲ၊ အရင်ကတော့ သူ့တပည့်တွေ မကြာခဏ ဒီကိုလာပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်ကြပါရဲ့၊ နောက်တော့လဲ မလာကြတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးလဲ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ချက်နဲ့ သေရှာပြီလို့ နောက်ဆုံး သတင်းရတာပဲ၊ အမေတို့ မိသားစုကတော့ ဒီမှာပဲ ဇာတ်မြုပ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာ၊ အမေတို့ မိဘနှစ်ပါးလည်း

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြပြီ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တပည့်အချို့လဲ ပသျှူးဒမြတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဒမြတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ အားကိုးရပါတယ်၊ ခြောက်လတစ်ကြိမ်၊ သုံးလတစ်ကြိမ် ဒီကို လာကြပါတယ်၊ တချို့လဲ အမေကြီးဆီမှာ ဆေးဝါးကုဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာကြတာပေါ့၊ မြလေးကို တွေ့တဲ့နေရာဟာ သူတို့လေ့တွေ ဆိုက်တဲ့နေရာပေါ့၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တပည့်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ပသျှူးတွေပဲ လာလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့က အမေကြီးရဲ့ ဆေးကုခံတဲ့လူရင်းတွေလေ၊ အမေတစ်ယောက်တည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ မစစ်ကောင်းလဲ အဖော်ရပြီလေ" ဟု ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက ပြောပြလေ၏။

"နန်းတွင်းမှာ နေတုန်းက အမေ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ" ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းကမေးရာ ရသေ့မကြီးက...
"ဘာရှိဦးမလဲကွယ်၊ အပျိုဘော်ဝင်စပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နန်းတွင်းမှာ အပျိုတော်လုပ်ပြီး ဘုရင့်နားမှာ ခစားဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှိတွေက ရွေးချယ်တာ၊ အိမ်တော်ဝန်တစ်ဦးတည်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေပြည်မင်းကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုဟ်ကြီးတွေက စစ်ဆေးသေးတာ၊ ပညာကို စုံနေအောင် တတ်ရတယ်၊ သီချင်းဆိုတတ်ရတယ်၊ အကတတ်ရတယ်၊ ရတု ကဗျာ အစပ်အဟပ် တတ်ရတယ်၊ အနိုပ်ပညာ တတ်ရတယ်၊ သိုင်းပညာ ဗန်တိုပညာတွေ တတ်ရတယ်၊ ဘုရင့်နားမှာ အပျိုတော်ပေါက်စကလေးနေတယ်ဆိုပြီး တော်ရုံတန်ရုံလူက ဘုရင့်အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ မကြံစည်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီအပျိုတော်ပေါက်စလေး လက်ထဲမှာပဲ အသက်ပါသွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ မြလေးက မေးစရာ ရှိမယ်၊ ဒါလောက် တော်ကြရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တိုင်းပြည်ဆုံးရှုံးသွားသလဲလို့၊ ဒါက ဒီလိုကွယ်၊ အချင်းချင်း မညီညွတ်တာလဲ ပါတယ်၊ ခေတ်မီလက်နက်တွေ တီထွင်စမ်းသပ်ဖို့ ဝန်းလေးခဲ့တာလဲ ပါတယ်၊ ငါတို့ မြန်မာတွေ တတ်ထားတဲ့ ဓားရေး၊ လှံရေး၊ အဲမောင်းရေးတွေဟာလဲ သေနတ်ပြောင်းနဲ့ တွေ့တော့ အစွမ်းပြခွင့် မရတော့ဘူး၊ လက်နက်ချင်း လူသူချင်းတူရင်လား၊ အမေတို့ မြန်မာတွေဟာ မညံ့ပါဘူးကွယ်၊ တကယ် သွေးကောင်းတဲ့လူမျိုး ပြပါဆိုရင် အမေတို့ လူမျိုးပဲကွယ့်" ဟု ရသေ့မကြီးက ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိ၊ ဝရမ်းပြေး ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့နှင့်အတူ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် နေထိုင်ခဲ့သော ဟူ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိထံသို့ ရောက်လာသော ပသျှူးတို့၏ လှေကြုံဖြင့် မြန်မာပြည် ပင်လယ်ဝစီသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ပသျှူးများသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိအား လေးစားသူများ ဖြစ်ကြရာ မမြလေးအား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၍ ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ မြန်မာပြည် ပင်လယ်ဝတွင် လှေကြီးကို ရပ်၍ မမြလေးအား အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလေတော့၏။

xxxxxxxxx

ရှေးဟောင်းရတနာများ

မမြလေးသည် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ မြို့ပေါ် သို့ မတက်သေးဘဲ ရသေ့မကြီး သင်ကြားပေးလိုက်သော ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အတတ်ပညာဖြင့် အဘွားကြီးသဏ္ဌာန် ရုပ်ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ပိုင်း တံငါရွာများသို့ လှည့်လည်ကာ ဆေးကုခြင်း၊ ဆေးပေးခြင်း၊ တံခါတရံ ဗေဒင်ဟောပြောခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း ပုလိပ်ဘက်၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းခဲ့လေ၏။

ဤသို့လျှင် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကျေးရွာများတွင် လှည့်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်လာလေ၏။
ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဗဟန်းဘက်မှ သီလရှင်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ သီလရှင်ဇရပ်တွင် ခေတ္တနေထိုင်လေ၏။
ထိုသီလရှင်၏ အမည်မှာ ဒေါ် စန္ဒာ ဖြစ်၏။
မမြလေးသည် ၎င်း၏အမည်ကိုလည်း မမြလေးဟု မပေးတော့ဘဲ ရသေ့မကြီး ပြောင်းပေးလိုက်သော စောလုန္တယ် ဟူ၍သာ အသိပေးခဲ့လေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် သီလရှင်မကြီးထံတွင် မှီခိုနေရင်း သီလရှင်မကြီးနှင့်ပက်သက်သော မိတ်ဆွေများကို မမြလေးက ဗေဒင်တွက်ပေးလေ၏။ မမြလေးသည် ဆန်းဗေဒင် ကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ဗေဒင်အဟောများသည် ထူးထူးခြားခြား မှန်ကန်လေတော့၏။

ဓာတ်ရိုက်ခြင်း၊ ယတြာချေခြင်းများမှာလည်း ပြောသည့်အတိုင်း အထမြောက် အောင်မြင်သည်ဖြစ်ရာ ဗေဒင်မေးသူများသည် တစတစ များပြားလာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် သီလရှင် ဒေါ် စန္ဒာ၏ဇရပ်၌ အစဉ်သဖြင့် လူများ ပြည့်လျှက် ရှိနေလေတော့၏။
နောက်ပိုင်းတွင် ငွေကြေးချမ်းသာသူများ၊ သြဇာ တိက္ကမရှိသူများပင် မမြလေးထံသို့ ရောက်လာကြကုန်၏။ မမြလေးသည်

ဗေဒင်ဟောရ၍ရသောငွေနှင့်ပင် ဒေါ် စန္ဒာ၏ ဇရပ်ကို အသစ်ပြန်ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့လေ၏။
တစ်နေ့သ၌ မမြလေးထံတွင် မကြာခဏ ဗေဒင်လာ၍ကြည့်သော ဖောက်သည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ဇရပ်၌ ဥပုသ်ရက်ရှည် ဝင်လိုသည်ဟု ဆိုကာ ဒေါ် စန္ဒာထံတွင် ခွင့်တောင်းကာ ဇရပ်၌ လာနေလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ အမည်မှာလည်း စောလုနွယ် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်၏။ မမြလေးသည်လည်း ရုပ်ဖျက်ထားသောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ရွယ်တူခန့် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် စကားပြောရာ၌ အနည်းငယ် ဝဲလေ၏။ မမြလေးတို့၏ ဇရပ်တွင် ရက်အတန်ကြာ နေပြီးသောအခါ၌ မမြလေးနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ဇရပ်ပိုင်ရှင် သီလရှင်မကြီးလည်း ၄င်း၏ဆရာ သီလရှင်မကြီးတစ်ဦး ပြည်မြို့၌ အနိစ္စ ရောက်သည်ဟု ကြားသဖြင့် ပြည်မြို့သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလုနွယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဥပုသ်နေနှင့် တိုက်ဆိုင်သောကြောင့် ဗေဒင်မေးသူတို့လည်း မလာရကား ထိုဇရပ်၌ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလုနွယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စောလုနွယ်က မမြလေးအား...
"ဆရာမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဥပုသ်ရက်ရှည် ဝင်မယ်ဆိုပြီး ဒီဇရပ်မှာ လာနေတာ၊ ဒီကနေ့မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် ရတော့တယ်၊ ဆရာမ နာမည်ကလည်း စောလုနွယ်၊ ကျွန်မနာမည်ကလဲ စောလုနွယ်ဆိုတော့ နာမည်ချင်းလဲ တူတယ်၊ စိတ်ချင်းလဲ တူကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာမလို ပညာဥာဏ် အမြော်အမြင် ရှိတဲ့လူနဲ့ တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်မလို့ပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ပြောပါလေ ဒေါ်စောလုနွယ်ရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဒီလောက်ပေါင်းလာတာဆိုတော့ ကျွန်မ သဘောလဲ ရိပ်စားမိလောက်ရောပေါ့" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်စောလုနွယ်က...
"ဒီလိုရှင့်၊ ကျွန်မရဲ့အမေဟာ ရှမ်းလူမျိုးအစစ်ပဲ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲရှိ၊ ဩဇာအာဏာလည်း ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မအမေမှာက အစ်ကိုတစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကို့နာမည်က စောပန်း တဲ့၊ ကျွန်မအမေနာမည်ကတော့ စောနန်း တဲ့၊ ဘဝရှင်မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာမစံခင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်မှာပဲ အဲဒီ စောပန်းနဲ့ စောနန်းကို ခေါ်ယူမွေးစားတယ်လို့ သိရတယ်၊ စောပန်း စောနန်းတို့ရဲ့ အဖေဟာ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့လူ ဖြစ်လေတော့ ပုန်စားပုန်ကန် မပြုအောင် ခေါ် ထားတဲ့သဘောလဲ ပါမှာပေါ့ရှင်၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ နန်းတွင်းမှာပဲ ကြီးကြတယ်၊ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံကံတော်ကုန်လို့ သီပေါမင်းသား နန်းတက်တတ်တဲ့အခါမှာလဲ သူတို့နန်းတွင်းမှာ ရှိကြပါတယ်၊ သီပေါမင်း ပါတော်မူတဲ့အခါကျတော့ စောပန်းနဲ့ စောနန်းဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ပြန်ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စောပန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်ချစ်ညိုဆိုတဲ့ လူပျိုတော်သားတစ်ဦးက ရှမ်းပြည်နယ်ကို မပြန်နဲ့၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပြန်ပြီးတော်လှန်ရမယ်ဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ပြောတော့တာပဲ၊ အဲဒီမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကလဲ မောင်ချစ်ညိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားခဲ့တာပဲ၊ မလိုက်ခင်မှာ သူတို့ မောင်နှမဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို တက်သွားပြီး သူတို့ဖခင်ပိုင်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာ အမြောက်အမြားကို ယူသွားကြတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒါတင် မကသေးပါဘူး၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား တော်တော်များများကရော၊ အဲဒီခေတ် သူဌေးသူကြွယ် တော်တော်များများကရော စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကို ယုံကြည်ကြတဲ့အတွက် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ခေတ်ကာလကောင်းတဲ့အထိ သိုဝှက်ပေးထားဖို့ဆိုပြီး အပ်နှံလိုက်ကြတယ်၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေဆိုတာ မနည်းပါဘူး၊ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေကို စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုတို့က စာရင်းလုပ်ပြီး ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့အခါ ပြန်ပေးရအောင် စီစဥ်တာပေါ့ရှင်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို စဥ့်အိုးတွေနဲ့ထည့်ပြီး ရွက်လှေကြီးတစ်စီးနဲ့ ပင်လယ်ကို ထွက်သွားကြတာ၊ အဲဒီလို ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ နှမတစ်ယောက်လဲပါတယ်၊ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလဲ ပါတယ်၊ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလဲရောက်ရော အဲဒီကျွန်းမှာ ပစ္စည်းတွေကို ဝှက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကျွန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အပျိုဘော်ဝင်စ နှမလေးတစ်ယောက်က အခြေချ နေထိုင်ဖို့ဆိုပြီး နေခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောနန်းကတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ မနေနိုင်ဘူး၊ မြို့ပေါ်ကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့ စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုက စောနန်းကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်လာပြီး ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှာ စောနန်းနေဖို့ နေရာချထားပေးခဲ့တယ်၊ စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကတော့ ရွက်လှေကြီးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ သူတို့အစီအစဥ်ကတော့ လူသူစုရုံးပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပြန်ပြီးတော်လှန်ဖို့ပေါ့၊ ဒီမှာ စကားတစ်ခု ကျန်သွားတယ်၊ စောနန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကလည်း ရည်ငံနေကြတယ်ဆိုပဲ၊ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ အစီအစဥ်ကတော့ သူတို့ အရေးတော်ပုံကြီးပြီးမှ စောနန်းကို လက်ထပ်ယူမယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ခရီးထွက်ခါနီးမှာ မောင်ချစ်ညိုနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူ စောပန်းဟာ စောနန်းကို ရတနာပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ကျွန်း အမှတ်အသားကို မြေပုံရေးပေးသွားကြတယ်၊ သဘောကတော့

သူတို့ဟာ သေလူတွေ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ သေသွားပြီး ခေတ်အခါ ကောင်းတဲ့အခါမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူပြီး ပိုင်ရှင်တွေကို စာရင်းနဲ့ ပြန်ပေးဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီနောက်မှာ စောပန်းရော မောင်ချစ်ညိုရော မကြာမကြာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက်လာကြတယ်၊ နောက်တော့ စောပန်းတစ်ယောက်ထဲပဲ လာတယ်၊ မောင်ချစ်ညိုတော့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ထောင်သားတွေကို ဝင်ကယ်ရင်း တိုက်ပွဲကျသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားတဲ့အခေါက်ကစပြီး စောပန်းလဲ ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ စောပန်း သေပြီပေါ့ ဆရာမရယ်၊ နောက်တော့လဲ စောနန်းဟာ ရှမ်းအမျိုးသား လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်တစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ လက်ထပ်ပြီး သမီးတစ်ယောက် မွေးတယ်၊ အဲဒီသမီးဟာ ကျွန်မပဲ၊ ကျွန်မနေတဲ့ အခု ဗိုလ်တထောင်က အိမ်ကြီးဟာ ဒေါ်စောနန်း နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပါပဲ၊ ကျွန်မအမေသေခါနီးမှာ ကျွန်မကို သူတို့ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာမြေပုံ ပေးခဲ့တယ် ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ အပ်နှံခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ ဆိုတာလဲ ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေဆိုတာလဲ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းမှာ ဒီအတိုင်း အလဟဿ ဖြစ်နေရှာတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေကို ကျွန်မဖြင့် သွားယူပြီး သုံးတန်တာလဲသုံး၊ လှူတန်တာလဲ လှူချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေက များလွန်းတော့ တော်ရုံလူနဲ့ မတိုင်ပင်ဝံ့ဘူး၊ ဆရာမကိုတော့ စိတ်ချလို့ တိုင်ပင်တာပဲ" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက "စိတ်ချပါ ဒေါ်စောလှနွယ်ရယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကျွန်မတာဝန်ထားလိုက်ပါ၊ အကွက်ကျကျ ကျွန်မ စီမံပါ့မယ်" ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မမြလေးသည် ဒေါ်စောလှနွယ်ထံမှ မြေပုံကို တောင်းယူ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သွားရမည့် ကိစ္စအတွက် အသေးစိတ်စဉ်းစားလေတော့၏။

သီလရှင် ဒေါ် စန္ဒာ ပြန်လာသောအခါ မမြလေးသည် ၎င်းကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော ပင်လယ်ပိုင်းရွာများသို့ သွားရောက်လေတော့၏။ ထိုသို့ သွားရာတွင် ၎င်း၌ ဓာတ်စက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် အပ်ချုပ်စက်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်ယူသွားလေ၏။

မမြလေးသည် သခွတ်ပင်၊ လက်ခုပ်ကုန်း၊ ကညင်ကုန်း စသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာများသို့ လှည့်လည်ကာ ထိုရွာရှိ ကလေးသူငယ်များ၊ မိန်းမပျိုများအတွက် အဝတ်အစားများ ချုပ်လုပ်၍ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

ညအခါများ၌လည်း ဓာတ်စက် ဖွင့်ပြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ရွာလုံးရှိ လူများသည် မမြလေး တည်းခိုသောအိမ်၌ စုရုံးလျက် ရှိကြလေ၏။

မမြးလေးသည် ထိုသို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသများ၌ နေထိုင်ပြီး ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေရာ၌ အသုံးပြုရန် သင့်တော်သူများကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လေ၏။ ထို့နောက် စက်လှေကြီးတစ်စီးကို ဝယ်ယူလိုကြောင်းလည်း စုံစမ်းခဲ့လေ၏။

အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသော ရိက္ခာခြောက်များကို ဝယ်ယူပြီး ရန်ကုန်မှ ဒေါ်စောလှနွယ်အား ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စောလှနွယ်၏ငွေဖြင့် စက်တပ်လှေကြီးတစ်စီး ဝယ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းရွေးချယ်ထားသော လှေသမားများဖြင့် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မြေပုံတွင်ပါသောကျွန်းကို ပင်လယ်တွင်း၌ ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေရလေ၏။ မမြလေးတို့ ငှားရမ်းထားသော မာလိန်မှူးများမှာ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ 'စလီဗူး' ဖြစ်လေ၏။

စလီဗူးသည် ရွက်တပ် စက်တပ် လှေများဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာခဲ့ဖူးသော ဝါရင့် မာလိန်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

၎င်းတို့လှေကြီးသည် ရာသီဥတု ပြင်းထန်သောအခါ၌ နီးရာကျွန်းသို့ ကပ်နားရလေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဒေါ်စောလှနွယ်က လှေသမားများအား ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြခြင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေရလေ၏။

လှေသမားများသည် မမြလေးအား ချစ်ခင်လေးစားကြသူများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အနေနှင့် လှေပေါ်၌ မည်သည့်အန္တရာယ်မှမရှိဘဲ စလီဗူး ကဲ့သို့ မိန်းမငန်းသောသူပင်လျှင် မမြလေးအား စိစိမျှပင် မကြည့်ရဲဘဲ ရှိလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် ရက်တန်ကြာ ခရီးသွားခဲ့ရာ ၎င်းတို့မြေပုံ၌ ပါသော ကျွန်းကြီးကို ရောက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မမြလေးသည် လှေသမားများအား လှေ၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဒေါ်စောလှနွယ်နှင့် မမြလေးတို့သာ တောတွင်းသို့ နှစ်ယောက်တည်း ဝင်ကာ ရတနာမြေပုံ၌ ပါသော နေရာကို ရှာဖွေကြလေ၏။

လှေသမားအချို့သည် ရိပ်မိဟန် ရှိ၏။ အချို့မှာ ရိပ်မိဟန် မပေါ်။

"ဆရာမ မမြလေးက ဆေးဆရာမကြီးကွ၊ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ဆေးမြစ်ရှာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ" ဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏။

ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ရတနာများ ဝှက်ထားသည်ဆိုသော ကျောက်ဂူကို တွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလှနွယ်တို့သည် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြရာ ယခင်က ပစ္စည်းများ ဝှက်ထားသော လက္ခဏာများကို

တွေ့မြင်ရသော်လည်း မည်သည့် ရတနာပစ္စည်း အစအနကိုမျှ မတွေ့တော့ပေ။
ထိုအခါ မမြလေးက...
“ဘယလိုလုပ်မလဲ ဒေါ်စောလှနွယ်” ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်စောလှနွယ်က...
“မရှိတော့ဘူးဆိုလဲ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိပြီး အလဟဿ ဖြစ်နေမှာကို ကျွန်မက စိုးတာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် လှေကြီးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် လေမုန်တိုင်းအနည်းငယ် ရှိသေးသဖြင့် လှေမထွက်သေးဘဲ ကျွန်းပေါ်၌ပင် စခန်းချ နေထိုင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ စခန်းချနေထိုင်စဉ် တစ်ညတွင် ဒေါ် စောလှနွယ်၏ ရုတ်တရက် လန့်အော်သံကို ကြားသဖြင့် လှေသမားများသည် မီးတုတ်များကို ထွန်းကြလေ၏။ မမြလေးသည် အော်သံလာရာဆီသို့ ပြေးသွားရာ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်တွင် လဲကျနေသော ဒေါ်စောလှနွယ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် မမြလေးအား ခုန်အုပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မမြလေးသည် တစ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လိုမ့်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးကြား ၌ အသင့်ဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုသတ္တဝါအား နံဘေးမှ ဆောင့်ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လှေသမားများ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မီးတုတ်များကို မြေပြင်၌ စိုက်လိုက်ကြလေ၏။
မမြလေးသည် ဒေါ်စောလှနွယ်အား ပြေး၍ပွေ့ရာ လည်မျိုတွင် ထိုအကောင် အကိုက်ခံရသဖြင့် သွေးများ ထွက်ကာ အသက်ကုန်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

လှေသမားများသည် မမြလေး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးနေသော ထိုသတ္တဝါကို ကြည့်ရှုကြပြီးနောက်...
“တယ်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးပါလား” ဟု ပြောလေ၏။
အချို့ကလည်း...
“ဘယ်ကလာ ခွေးရမလဲ၊ ကျားကြီးပါကွ” ဟု ပြောလေ၏။
ထိုသတ္တဝါသည် ထူးဆန်းသော တောကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကျားဟု ပြော၍လည်းမရ၊ ခွေးဟု ပြော၍လည်းမရ၊ ခွေးထက်လည်း အဆမတန်ကြီး၏။ ၎င်း၏ ကိုယ်တဝက်တွင် ကျားကဲ့သို့ အစင်းကြောင်းပါ၏။ ရှေ့ပိုင်းတဝက်တွင်မူ မည့်သည့်အဆင်းကြောင့်မှ မပါချေ၊ ရှေ့ပိုင်းသည် အမှုန်စင်စစ် ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့် တူ၏။ နောက်ပိုင်းသည် ကျားတစ်ကောင်နှင့် တူ၏။

၎င်းသတ္တဝါကို လှန်လှောကြည့်ရှုရာ ထိုသတ္တဝါသည် အမဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည့်အပြင် ဝမ်းဗိုက်၌လည်း သားပိုက်ကောင်ကဲ့သို့ အိပ်ငယ်တစ်ခုပါကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုသတ္တဝါသည် သားပိုက်ကောင်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဆိုနိုင်၏။ သူသည် ကျား သတ္တဝါလောက်လည်း မကြီးပေ။ ခွေးထက်လည်း မငယ်ပေ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သတ္တဝါဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်၏။
စလီဗူးသည် ထိုသတ္တဝါ၏ အရေကို ဆုတ်ဖြဲ၍ ယူ၏။ မမြလေးနှင့် လှေသားများမှာမူ ဒေါ် စောလှနွယ်အား သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီမံကြလေ၏။
ထို့နောက် ဒေါ် စောလှနွယ်၏ အလောင်းကို ရတနာပစ္စည်းများ မတွေ့ရတော့သော ဂူသို့ သယ်ဆောင်ကာ ကျောက်တုံးများဖြင့် ရံ၍ အုတ်ဂူသဖွယ် ပြုလုပ်၍ ထားခဲ့ကြလေတော့၏။

ထို့နောက် လှေသမားများအား မမြလေးက...
“ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှာဖို့ လာတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ထက် လက်ဦးတဲ့လူက ယူသွားပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ရာသီဥတုကောင်းတာနဲ့ ခရီးထွက်မယ်၊ ဘယ်ကို ထွက်မလဲဆိုတော့ တောင်ဘက်စူးစူးကို သွားရင် ပသျှူးတွေ ခေါ်တဲ့ အခေါ်တစ်မျိုးတော့ ရှိတယ်၊ မြန်မာတွေ ခေါ်တော့ နတ်သမီးကျွန်း လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မရဲ့အမေ ရှိတယ်၊ အဲဒီကို သွားချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးလုပ်သော စလီဗူးသည် မမြလေးအား အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီးလျှင်...
“ဆရာမ...အဲဒီကျွန်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ အဲဒီကျွန်းမှာ လူမရှိဘူးဗျ” ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် မမြလေးသည် ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ ရာသီဥတု သာယာသောနေ့၌ လှေကို ထိုကျွန်းဘက်သို့ မောင်းခိုင်းလေတော့၏။

နှစ်ရက်ခန့် မောင်းလျှင် ထိုကျွန်းသို့ ရောက်လေ၏။ ကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ၌ လှေသမားများကို ခေါ်ကာ တောင်ကမ်းပါးရှိနှစ်ခုကြားရှိ ရသေ့မကြီး၏ ဇရပ်ဆီသို့ သွားလေတော့၏။

ဇရပ်သို့ ရောက်လျှင် ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးသည် ပြေး ၍ထွက်လာပြီးလျှင် မမြလေးအား ဖတ်လေ၏။
"ညည်းကို ငါ သတိရလိုက်တာအေ၊ ဒီတစ်ခါ ပဿူူးလှေတွေ လာရင် ညည်းဆီကို ငါ လိုက်မလို့၊ အမေ ဒေါ် သီရိက မလိုက်နဲ့လို့ ပြောထားလို့၊ ပြီးတော့လည်း သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရက်တော့ဘူး" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိအား ကန်တော့လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...
"လူ့ပြည် လူ့လောကမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေပါလို့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ မြလေးက ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာတာလဲ" ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက လှေသမားများအား အခြားပြုလုပ်ဖွယ်ရာများ ခိုင်းစေထားပြီးလျှင် ဒေါ် စောလှနွယ်အား တွေ့ပုံမှစ၍ ကျွန်းတွင် ရတနာပစ္စည်းများ လာရောက်ရှာဖွေပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။
ထို့နောက် ဒေါ် စောလှနွယအား ထူးဆန်းသော အကောင်တစ်မျိုး ကိုက်သတ်၍ သေဆုံးပုံတို့ကို ပြောပြရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက...
"အဲဒီအကောင်မျိုးတွေ ဒီကျွန်းပေါ်မှာလဲ ရှိပါတယ်၊ ငါကတော့ အဲဒီအကောင်မျိုးကို ကျားပိုက်ကောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဟိုး...ဩစတြေးလျတိုက်က ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေဟဲ့၊ အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်ပါဟယ်၊ လူကို ရန်မမူပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လန့်ပြီး လုပ်လိုက်တာပါ" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက မမြလေးနှင့် ဆက်လက်၍ စကားပြောပြီးနောက်...
"ဒေါ် စောနန်းဆိုတာ ငါ့အစ်ကို မောင်ချစ်ညိုနဲ့ မေတ္တာမျှကြတာ၊ တို့က ကလေးရှိပါသေးတယ်လေ၊ ဒေါ် စောနန်းတို့က အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ လာရှာကြတာကိုး၊ သနားစရာကွယ်၊ အေးလေ၊ သူနဲ့ မထိုက်တော့လဲ သူ မရရှာဘူးပေါ့" ဟု ဒေါ် သီရိက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"မမြလေးနဲ့တော့ ထိုက်တယ်ပေါ့နော်" ဟု ဝင်မေးလိုက်ရာ ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက...
"အေး...မြလေးနဲ့တော့ ထိုက်တယ်ဟေ့၊ ညည်းလှေသမားတွေကို စိတ်ချရအောင် လှေပေါ်ကို ထင်းတွေ ဖြတ်ပြီးတင်ခိုင်းထား၊ အေး...သူတို့ အလုပ်လုပ်နေတုန်း တို့သုံးယောက်က တောထဲတက်ရအောင်" ဟု ပြောသဖြင့် မမြလေးသည် သူ၏လှေသမားများအား ထင်းများဖြတ်၍ လှေပေါ် သို့ တင်ရန် ခိုင်းစေခဲ့ပြီးနောက် ၎င်းကမူ ဒေါ် သီရိနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

တောတွင်းသို့ရောက်လျှင် ကျောက်ဂူသုံးလုံး ရှိသည့်အနက် အစွန်ဆုံးဂူသို့ ဒေါ် သီရိက ဝင်လေ၏။ ထို့နောက် ဂူဝတွင်ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကြိုးဖြင့် မောင်းတပ်ဆင်၍ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ ရွှေ့လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဒေါ် သီရိက အချက်ပေးလေ၏။
အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် အသင့်ယူလာသော မီးတုတ်ကြီးကို ထွန်းညှိလိုက်ရာ ပေငါးဆယ် ပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ မြောက်မြားလှစွာသော ရွှေငွေရတနာများကို တွေ့ရလေတော့၏။ အချို့ပစ္စည်းများသည် ကျွန်းသေတ္တာကြီးအတွင်းမှ အန်ကျနေသည့်တိုင်အောင် ပေါများလှ၏။ ဒေါ် စစ်ကောင်းမှာမူ မမြလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက်...
"ညည်းကို အမေ ဒေါ် သီရိက ဒါတွေပေးမှာ" ဟု ပြောလေ၏။

"ဒေါ် စစ်ကောင်းကိုလဲ ပေးမှာပေါ့၊ ဒေါ် စစ်ကောင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးရဖို့ လုလိုလု ဖြတ်လိုဖြတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ အခုဆိုရင် ဒါတွေလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ရှိနေပြီပဲ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
"ငါ တစ်ခုမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ အရင်တုန်းက ငါဟာ ခိုးဝှက်လုယက်တိုကခိုက် စားသောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ အမှန်ပဲ၊ အခု ငါတစ်ခုမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ညည်းပဲ အကုန်ယူသွား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးသည် ဒေါ် စစ်ကောင်း၏ မျက်နှာကို မယုံသလို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့မကြီးက...

"ဟုတ်တယ် မမြလေး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မစစ်ကောင်းကို ငါကအလျင်ပေးတာပါ၊ သူ လုံးဝ မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကြာပါပြီ၊ မမြလေးတို့ မြေပုံမှာ ပါတဲ့ကျွန်းကနေပြီး ဒီကျွန်းကို ပဿူူးဒမြတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ အမေရွှေ့ထားတာ၊ သူတို့တောင် မသိကြဘူး၊ သေတ္တာတွေနဲ့ ရိုက်ပိတ်ပြီး ဆေးမြစ်တွေဆိုပြီး သယ်ထားတာ၊ ကိုယ့် မြန်မာပိုင်ပစ္စည်းတွေ တခြားကျွန်းမှာ ရောက်နေတော့ ကိုယ်လဲ စောင့်ရှောက်ဖို့ ခက်တယ်မဟုတ်လား၊ အမေကိုယ်တိုင် ရွှေ့ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ညည်းတို့သွားရှာတော့ မတွေ့တော့တာပေါ့၊" ဟု ပြောလေ၏။

မမြလေးသည် ဒေါ် သီရိ ပြောသောစကားကို စိတ်မဝင်စားပေ၊ ဒေါ် စစ်ကောင်းကဲ့သို့ လုယက်ခြင်း၊ ခိုးဝှက်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သူတစ်ဦးက ရတနာကို တွေ့ပါလျက်နှင့် လိုချင်မက်မောမှု မရှိကြောင်းကို အံ့သြလျက် ရှိနေလေတော့၏။
“ဒီမှာ ဒေါ် စစ်ကောင်း၊ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို မလိုချင်ဘူးဆိုတာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဘယ်မှာ သွားဝတ်မလဲ၊ ဘယ်မှာ သွားသုံးမလဲ၊ ကျွန်မတို့မြန်မာပြည် ပြန်ပြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ် စစ်ကောင်းလဲ လိုချင်မှာပါ” ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
“မလိုချင်ဘူး၊ ငါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လို့လဲ ရပါတယ်၊ အမေ ဒေါ် သီရိကလဲ ပြန်ခွင့်ပေးတယ်၊ မနှစ်က လာတဲ့ ပသျှူးလှေသမားတွေက ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးမယ် ပြောကြပါတယ်၊ ငါကိုက မပြန်ချင်တာပါ၊ အမေ ဒေါ် သီရိရဲ့ နေရတာ ငါ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းဘာမှ မသိလို့၊ ငါ အမေ ဒေါ် သီရိဆီက ရတနာ ၁၄မျိုး ရပြီးပြီ၊ ညည်းရမယ့် ရတနာက ညည်းအတွက် ပူလောင်ချင်ပူလောင်အုံးမယ်၊ ငါရတဲ့ ရတနာ ဆယ့်လေးမျိုးကတော့ မပူလောင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ရတနာဆယ့်လေမျိုးတောင် ဟုတ်လား” ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။
“ဟုတ်တယ်၊ အမေ ဒေါ် သီရိရဲ့ အတူနေတဲ့နှစ်တွေမှာ အဲဒီဆယ့်လေးမျိုး ငါ့မှာ ရရှိသွားတာပဲ၊ အဲဒါက ဘာတွေလဲဆိုတော့...

တစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလိုဝန်တိုခြင်း မရှိတော့ဘူး၊
နှစ်၊ ကြင်နာမှုဆိုတာ ငါ နားလည်သွားပြီ၊
သုံး၊ ငါဟာ အရင်က မစစ်ကောင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါဟာ အရင်က မစစ်ကာင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါဟာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ကိုယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ သိပ်ကြီးတယ်၊ ‘ငါ’ ဆိုတာကို ရှေ့တန်းတင်ထားတာပေါ့အေ၊ အခု ငါ့မှာ ငါဆိုတဲ့ အစွဲမရှိတော့ဘူး။
လေး၊ အပူနဲ့ အအေး၊ ဆင်းရဲနဲ့ ချမ်းသာကို တထပ်တည်း တသားတည်းလို့ ငါ နားလည်သွားပြီ။
ငါး၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ကိုယ်ကျိုးဖက်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။
ခြောက်၊ အခါခပ်သိမ်း ရောင့်ရဲတတ်သွားပြီ၊
ခုနစ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ ခိုင်မာတယ်။
ရှစ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို စိတ်ရောနှလုံးပါ ငါကြည်ညိုတတ်ပြီ။
ကိုး၊ အဲဒီလို ကြည်ညိုတတ်တဲ့နေ့ကစပြီး ငါ့အနေနဲ့ သူတပါးကို မကြောက်တော့ဘူး။
တစ်ဆယ်၊ ဒါကြောင့် သူတပါးကိုလဲ ငါက မကြောက်ရွံ့စေတော့ဘူး။
ဆယ့်တစ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အနေနဲ့ အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။
ဆယ့်နှစ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး။
ဆယ့်သုံး၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေပြီ။
ဆယ့်လေး၊ ငါအလုပ်လုပ်ချင် လုပ်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်အတွက် အကျိုးတရားကို ငါ မမျှော်လင့်တော့ဘူး” ဟု ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက ရိုးရိုးကျောက်တုံးကြီးပဲ၊ အမေ ဒေါ် သီရိလို စိန်တုံးစိန်ပွင့်ကြီးနဲ့ အတူနေရတော့ ရောပြီး စိန် ဖြစ်သွားတာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းက...
“မဟုတ်ဘူး မမြလေး၊ ငါဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ နဂိုကတည်းက စိန်တုံးစိန်ခဲကြီး ဖြစ်တယ်၊ အမေ ဒေါ် သီရိလည်း စိန်တုံးစိန်ခဲကြီးပဲ၊ ညည်းလဲ စိန်တုံးစိန်ခဲပဲ၊ ညည်းနဲ့ ပါလာတဲ့ လှေသမားတွေလည်း စိန်တုံးစိန်ခဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိန်တုံးစိန်ခဲကြီး နဂိုကတည်းက ဖြစ်နေကြောင်း မသိကြဘူးလေ၊ သူယုတ်မာရယ်လို့ အထူးမရှိဘူး၊ ထို့အတူ သူတော်စင်ရယ်လို့လဲ အထူးမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလောကကြီးမှာ လူဆိုးကြီးတွေကနေ သူတောါစင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူတော်စင်ပါလို့ အများက သိနေတဲ့လူတွေလဲ လူဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားတာ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ညည်းက မြို့သူပါအေ၊ အပူအအေးတိုင်းတဲ့ ပြဒါးတိုင်တော့ မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ အဲဒီပြဒါးတိုင်ဟာ အပူအတွက် တစ်တိုင်၊ အအေးအတွက် တစ်တိုင်ဆိုပြီး နှစ်တိုင်လုပ်မထားပါဘူး၊ တစ်တိုင်တည်း လုပ်ထားတာပါ၊ ပူတယ်ဆိုတာလဲ ဒီတိုင်မှာပဲ ပြတယ်၊ အေးတယ်ဆိုတာလဲ ဒီတိုင်မှာပဲ ပြတယ်၊ ပူတယ်လို့ ပြတဲ့အခါမှာ အအေးတဲ့အမှတ်မှာ ပြဒါးဟာ မနေတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ အေးတယ်လို့ ပြတဲ့အခါမှာ ပြဒါးဟာ ပူတဲ့အမှတ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အအေးနဲ့ အပူဟာ တစခုတည်းသော ပြဒါးရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာ မဟုတ်ပါလားကွယ်၊ အဲဒီတော့ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက ဘယ်ကလာ ကျောက်တုံးကြီး ဟုတ်ရမှာလဲကွယ်၊ နဂိုကတည်းက စိန်တုံးကြီးကွယ့်၊ အဲဒါကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ဆန့်ကျင်ဖက်ဆိုတာ နှစ်ခုကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတည်းရဲ့ အချင်းအရာတွေ ဖြစ်တယ်၊

အဲဒီတစ်ခုတည်းရဲ့ အချင်းအရာတွေ ဖြစ်သလို သဘောပေါက်သွားရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလို မရှိတော့ဘူးဟဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက "အမေ ဒေါ် သီရိဟာ ကျွန်မကို သင်ပေးတဲ့ပညာတွေထက် အဆမတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာတွေကို ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးကို သင်ပေးလိုက်ပြီပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ် စစ်ကောင်းကြီးက...
"ညည်းကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ ဗေဒင်ပညာတို့၊ ဆေးပညာတို့၊ သိုင်းပညာတို့ ဆိုတာတွေက အမှန်စင်စစ် အတတ်တွေ၊ ငါ ရလိုက်တာမှ ပညာ၊ အတတ် နဲ့ ပညာ တန်ဖိုးချင်းတော့ ခြားနားတာပေါ့အေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့လောကထဲမှာ နေရင်တော့ အတတ် ရှိရမယ်၊ အတတ်တစ်ခုခု မရှိဘဲ လူ့လောကမှာ နေလို့ မရဘူး၊ လူ့လောကရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီး လူတွေနဲ့ မတူအောင် နေမယ်ဆိုရင်တော့ ပညာရှိမှရမယ်၊ ပညာမရှိရင် မနေနိုင်ဘူး" ဟု ပြောလေ၏။
မမြလေးသည် ဒေါ် စစ်ကောင်းအား အံ့ဩငေးမော၍သာ နေလေ၏။

ထို့နောက် ၄င်းတို့သုံးဦးသည် ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အပြန်လမ်းတလျှောက်လုံးတွင်လည်း ဒေါ် စစ်ကောင်း၏ ထူးဆန်းသော စကားများကို မမြလေး ကြားနာခဲ့ရလေ၏။ ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိသည် ဒေါ် စစ်ကောင်း၏ စကားဆုံးတိုင်း သာခု ခေါ်၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။
ဇရပ်သို့ရောက်လျှင် နားနေကြပြီးနောက် မမြလေးသည် သူ၏လေ့သမားများကို ခေါ်ကာ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ သေတ္တာများ ပြုလုပ်ခိုင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ စလီဗူးက...
"ဆရာမ သေတ္တာတွေ များလှချည်လား၊ ဘာတွေ ထည့်မလို့လဲ" ဟု မေးရာ မမြလေးက...
"စလီဗူးရယ်... အမေ ဒေါ် သီရိဆီက ဆေးမြစ်တွေ ထည့်သွားမလို့ဟဲ့၊ နင်ကလဲ အမေးအမြန်း အတော်ထူတယ်၊ ဒီကျွန်းကို တစ်ခေါက်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်သလား၊ အဖိုးတန် ဆေးမြစ်တွေ ထည့်မလို့ဟဲ့" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
စလီဗူးအပါအဝင် လေ့သမားများသည် သေတ္တာများကို ကြိုးစား၍ ပြုလုပ်ကြလေတော့၏။ မမြလေးသည် ရသေ့မကြီးဒေါ် သီရိအား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်းဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့လေတော့၏။

xxxxxxxxx

မြိုင်မဟာ ဗွီလာ

စလီဗူးနှင့် လေ့သမားများသည် မမြလေး ရိုက်ခိုင်းထားသော သေတ္တာများကို ကြိုးစားပမ်းစား ရိုက်ကြကုန်၏။ သေတ္တာများ ပြီးသောအခါ၌ ရသေ့မကြီးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းတို့သည် ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ဝှက်ထားသော ရတနာများကို ထည့်ကာ အပေါ်တွင် ဆေးမြစ်ဆေးဖုများ အုပ်၍ လုံခြုံစွာ သေတ္တာများကို လှေပေါ် သို့ တင်စေလေ၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက...

"ကဲ...မြလေးရေ၊ ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးမှာ ပသျှူးတွေ လာတတ်တယ်၊ သူတို့က ညည်းတို့လှေကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ပြီး ရန်မူချင်မူမှာ၊ ကဲ...သွားပေတော့" ဟု ဆိုသဖြင့် မမြလေးလည်း ရသေ့မကြီးနှင့် ဒေါ် စစ်ကောင်းကို ကန်တော့ကာ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။
မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လျှင် ထိုသေတ္တာများကို တဖြည်းဖြည်း ရန်ကုန်သို့ သယ်လေ၏။ အစပထမတွင် ထိုသေတ္တာများကို သီလရှင်မကြီး ဒေါ် စန္ဒာ၏ ဇရပ်၌ ထားလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ငါးထပ်ကြီးဘက်တွင် အသင့်ဆောက်ပြီးသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူကာ ထိုသေတ္တာများကို ထိုအိမ်သို့ ရွှေ့လေ၏။

ပြီးလျှင် လှေကြီးဆိုက်ထားခဲ့သော ပင်လယ်ဝ ရွာဆီသို့ သွားကာ မာလိန်မှူး စလီဗူး အပါအဝင် လေ့သမားခုနစ်ဦးအား ထိုလှေကြီးဖြင့် ရှာဖွေစားသောက်ရန် ပေးခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါဆိုသလို အမြတ်ငွေ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို လာပေးရမည်ဟု မှာကြားခဲ့ရာ စလီဗူးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သောင်ပြင်တွင် ကျွမ်းသုံးပတ် ထိုးလေတော့၏။
ထိုလှေကြီးကိုလည်း မမြလေးသည် မြိုင်မဟာ ဟူသော အမည်ပေးခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်တွင် မြိုင်မဟာ စက်လှေကြီးသည် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မမြလေးသည် အိမ်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ဒရဝမ်တစ်ဦးကို ငှားရမ်း၍ ခြံစောင့်အဖြစ် ထားလေ၏။ နှုတ်လုံ၍ အချက်အပြုတ်ကောင်းလှသော ဂျင်မီဆိုသည့် အင်္ဂလို အင်ဒီးယန်း

စားတော်ကဲတစ်ဦးကိုလည်း လခကောင်းကောင်းပေး၍ ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။
တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်းရ လက်တိုလက်တောင်းလည်း ခိုင်းစေ၍ရသော အင်္ဂလို အင်ဒီးယန်း ကပြားမလေး စင်သီယာကိုလည်း ငှားရမ်းထားလေ၏။

ထို့နောက် ရရှိလာသော ရတနာများအနက်မှ အညံ့ဆုံး ကျောက်တစ်လုံးကို ဘာဘူတန်း၌ ထုခွဲရောင်းချလေ၏။ ထိုခေတ်က လွန်စွာ နာမည်ကြီးသော ဖို့ဒ် ကားတစ်စီးကိုလည်း ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။
ထိုအချိန်အခါက ဖို့ဒ်ကား ကုမ္ပဏီသည် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ၌ လည်းကောင်း၊ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များ၌ လည်းကောင်း တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး ကြော်ငြာလေ့ရှိ၏။ ဖို့ဒ်ကားကို မြန်မာလူမျိုးများက ဖွတ်ကား ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။

မမြလေးကား အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာ အကြွယ်ဝကြီးကြွယ်ဝခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် လူ၏စိတ်ဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှ၏။ စွဲမိစွဲရာကို စွဲတတ်၏။ မမြလေးသည် ယခုအခါ၌ သဌေးမကြီး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။
သို့ရာတွင် သူသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အငြိမ့်သမလေးအဖြစ် ကပြခဲ့ရသော မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ကို စိတ်ထဲ၌ စွဲလမ်းလျက် ရှိနေလေ၏။ မြိုင်မဟာအငြိမ့်တွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်လုဆဲဆဲ၌ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သူ၏စိတ်၌ ကျေနပ်ပုံ မရပေ။
မမြလေး၏ နှလုံးသား ထောင့်စွန်းတနေရာတွင် မြိုင်မဟာဟူသော အမည်သည် စွဲထင်ကျန်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ကြီးကျယ်ခန်းနားသော အိမ်နှင့်ခြံကြီးအား မြိုင်မဟာဗွီလာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့လေတော့၏။ မမြလေးသည် ကျောက်မျက်ရတနာပွဲစား ဘာဘူကုလားများထံသို့ မကြာခဏ သွားကာ ကျောက်မျက်ရတနာများ ကြည့်ရှု၏။ ၄င်း၌ ရှိသော ကျောက်မျက်ရတနာများကိုလည်း ပြသ၍ ဈေးဖြတ်ခိုင်း၏။

မကြာခဏ သွားရသောအခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိပ်မိမည် စိုးသဖြင့် ရိုးသားစိတ်ချရသော မောင်အောင် ဆိုသည့် ပန်းတိမ်ဆရာလေးတစ်ဦးကို ငှားရမ်းကာ စကော့ဈေးထဲတွင် အခန်းတစ်ခန်းဝယ်ယူ၍ ပန်တိမ်ဖို ထောင်ထားလေတော့၏။
ထိုပန်းထိမ်ဖို အမည်ကိုလည်း မြိုင်မဟာ ပန်းထိမ်ဖိုဟု အမည်မှည့်ခဲ့လေ၏။ မမြလေးသည် ပန်းထိမ်ဖိုသို့ နေ့စဉ်သွား၏။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ လုပ်၍လည်း ရွှေဆိုင်ပါတွဲ၍ဖွင့်ထား၏။ တခါတရံ ၄င်းကိုယ်တိုင်ထိုင်၍ တခါတရံ ကပြားမလေး စင်သီယာကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းလေ၏။
မမြလေး၏ ဆိုင်တွင်ရှိသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများမှာလည်း မြန်မာအမျိုးသမီးများထက် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးများကြိုက်နှစ်သက်သော လက်ဝတ်ရတနာ ပုံဆန်းများ ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ရွှေကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဝတ်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူ၏။

မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးများသည် ရွှေပါးပါး ပုံသွက်သွက်နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာကို အသားပေး၏။ မမြလေး၏ ရွှေဆိုင်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများထက် မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးများ အဝင်အထွက်များ၏။
ထိုအချိန်က စကော့ဈေးတွင် ဥရောပတိုက်မှ လာရောက်ဖွင့်သော ဂျင်ကင်း စိန်ထည်လုပ်ငန်း၊ လော့ဖတစ်ဘရားသား စိန်ထည်လုပ်ငန်း၊ အီလိုက် စိန်ထည်လုပ်ငန်းမှ ရတနာပစ္စည်းသည် မျက်နှာဖြူလောကတွင် တွင်ကျယ်နေ၏။

မမြလေးဆိုင်ဖွင့်ပြီးနောက် လက်ဝတ်ရတနာများသည် ဘိုဆန်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင့်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မမြလေး၏ မြိုင်မဟာ စိန်ရွှေရတနာတိုက်သည် မြန်မာပြည်တွင်သာ မဟုတ်၊ ဥရောပတိုက်သို့တိုင်အောင် သတင်းကြီးလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဥရောပတိုက်သူတို့သည် မြန်မာပြည်သို့ သွားချည်လာချည် လုပ်နေကြရာ မမြလေး၏ စိန်ရွှေတနာတိုက်မှ ရတနာပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဝယ်ယူဖူးသူချည်း ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီး နေခဲ့လေ၏။ အကြောင်းကို နိူက်နိူက်ချွတ်ချွတ် သိသူဟူ၍ မရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ မမြလေး၏ နာမည်မှာလည်း မမြလေး မဟုတ်တော့ဘဲ စောလှနွယ်ဟု ပြောင်းထားသည်ကလည်း တကြောင်း၊ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမှာလည်း လွန်စွာအထက်တန်းကျ၍ ခေတ်မီသည်ကလည်း တကြောင်း မမြလေးအား စော်ဘွားကတော်ဟောင်းဟု ယူဆသူက ယူဆ၏။ ချမ်းသာသော စော်ဘွားကြီး၏ နှမဟု ယူဆသူက ယူဆ၏။

အချို့ကလည်း အမွေရထားသော စော်ဘွားကြီးသမီး ဟူ၍လည်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။ အချို့ကမူ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲကဟု ထင်မြင်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ

မမြလေးသည် မင်းတုန်းမင်း၏ မြစ်ဖြစ်လိုဖြစ်၊ သီပေါမင်း၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်လိုဖြစ်၊ စော်ဘွားကတော်ဟောင်း ဖြစ်လိုဖြစ်နှင့်ပင် မမြလေးသည် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့် ရနေလေတော့သတည်း။

xxxxxxxxx

ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူး

တစ်နေ့သ၌ ကျိုက်ထိုမြို့ရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရသေ့မကြီးတစ်ဦးသည် တောင်ဝှေးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုရသော်လည်း လွန်စွာအရောင်းအဝယ်ပါးသောဆိုင် ဖြစ်ရကား အိုးသုံးလုံးသာ ဆိုင်ပေါ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထမင်းဆိုင်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်၍ ငါးရာ့ငါးဆယ် စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးမှာမူ အသက်အတော်အတန်ကြီးပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ကြွေးစာရင်းများကို စိတ်တွက်နှင့် တွက်ရင်း ထမင်းစားမည့်သူကို မျှော်လင့်နေရှာ၏။

အထက်က ဆိုခဲ့သော ရသေ့မကြီးသည် တောင်ဝှေးကို ထောက်ရင်း ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက…
"ရသေ့လား ယောဂီလားရှင့်၊ ဒီကို ကြွပါ၊ ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်လိုပါသလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း…
"အိုးကလေးက သုံးလုံးတည်းရှိတာ၊ ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်ချင်သလဲဆိုတော့ ဟင်းတွေက တော်တော်များ စုံလို့လား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"အင်း… ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီမှာက ဟင်းအမျိုးစုံအောင် ချက်ဖို့မလိုဘူး၊ တမည်ကောင်းကို ချက်ပြီးရောင်းတဲ့ ဆိုင်မျိုး၊ ဝက်သားကို မရမ်းသီးသနပ်နဲ့ ဆီပြန်ချက်ထားတာ ရှိတယ်၊ ပဲနီလေးဟင်းချို အလိုက်ပေးတယ်" ဟု ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက…

"ထမင်းစားမလို့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒီဆိုင်က မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးတဲ့ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ရဲ့ ဆိုင်ဆိုလို့ သတင်းကြားလို့ လာခဲ့တာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ငါးရာ့ငါးဆယ်ကို ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက ရသေ့မကြီးအား ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကမူ…
"ကျွန်မပါပဲရှင်၊ အရင်က မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးပါတယ်၊ အခုတော့ စီးပွားပျက်ပြီး ဒီကို ပြောင်းလာတာ ကြာပါပြီ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက…
"ဒီလိုဆိုရင် မော်လမြိုင်မှာ နေတုန်းက အငြိမ့်ကတဲ့ မမြလေးဆိုတာကိုတော့ သိမှာပေါ့နော်" ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က…
"မသိရှိပါ့မလားရှင်၊ သိပ်အကကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ အပျိုတော် ကရမလား၊ တပင်တိုင် ကရမလား၊ ယိုးဒယား ကရမလား၊ စမ်းချင်ရာစမ်းပဲ ယောဂီကြီးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခများ ကံဆိုးရှာပါတယ်၊ သူများအမူ သူ့ကို ပတ်ပြီး အချုပ်ခံရရှာတယ်၊ အဲဒီမှာ မော်လမြိုင်ကနေ ထားဝယ်ထောင်ကို စက်လှေနဲ့ အပို့မှာ ပင်လယ်ထဲ စက်လှေမြုပ်လို့ အသက်ဆုံးသွားရှာပါပြီ၊ နမြောဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါရှင်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက…
"အဲဒီမမြလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ လှေမမြုပ်ခင်အထိ အတူတူနေခဲ့ကြတာပေါ့၊ သူဟာ လှေမြုပ်မယ်ဆိုတာ သိလို့ သူ့နားကပ်နှစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပြီး ကျုပ်ကို အပ်ခဲ့တယ်၊ သူကတော့ ရေကောင်းကောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ သေမှာပဲတဲ့၊ အဒေါ်က မသေခဲ့လို့ရှိရင် ဒီနားကပ်ကလေးကို ရောင်းပြီး သူ့အမေကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ သူ့အမေ မရှိရင်တော့ သူ့ချစ်သူ ရစ်ချက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ရစ်ချတ်မှ မရှိရင်တော့ ဒေါ် သိန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ထောင်က နှစ်စေ့လို့ ထွက်လာတဲ့အခါမှာ နားကပ်ကလေးကို ရောင်းပြီး အဲဒီလူသုံးယောက်ကို လိုက်ရှာပါခဲ့ပါတယ်၊ နားကပ်ကလဲ ဘာမှအဖိုးမတန်ဘူး အောက်မေ့နေတာ၊ ငါးထောင်တောင် ရတယ်၊ အခု စုံစမ်းကြည့်တော့ မမြလေးရဲ့ မိခင် ဒေါ်ငွေကြိုင်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးလဲ ဆုံးသွားရှာပြီလို့ သိရတယ်၊ ရစ်ချတ်ကိုလဲ စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီငွေကို ဒေါ် သိန်းကြွယ်ပဲ ယူဖို့ ရှိတော့တာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာ့ငါးဆယ် ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက…

"ဟဲ့…သိန်းကြွယ၊ နင်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုန်း၊ ရစ်ချတ် ရှိသေးတာပဲ၊ ရစ်ချတ်ကို ပေးရမှာပေါ့၊ လောဘကြီးလို့ရှိရင် ငါးရာ့ငါးဆယ်ထဲက ရွှဲကုန်သည်လို ဖြစ်သွားမယ်နော်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က…
"ရှင် မသိပါဘူး၊ အသာနေစမ်းပါ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

"အေး...ငါက မသိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်က အသိလွန်လို့ မြို့တက်ပြီး ဖဲရိုက်တာ အခုလို မွဲခဲ့ပြီ မဟုတ်လား" ဟု အဘိုးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
"ရှင် ဘာနားလည်လို့ ဝင်ပြောနေတာတုန်း၊ အခု ရသေ့မကြီး ပြောတဲ့စကားမှာ မမြလေး မှာလိုက်တာက သူ့ချစ်သူ ရစ်ချတ်တဲ့၊ ရှင်ကြားရဲ့လား၊ ရစ်ချတ်ဟာ မမြလေးရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မပြူးရဲ့လင် ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေငါးထောင်ကို ရစရာရှိရင် ကျွန်မပဲ ရတော့မှာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးကလည်း...

"မှန်ပေတာပေါ့ရှင့်၊ ရှင်ပဲယူပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မပြူးဆိုတာက ဘယ်ကတဲ့တုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
"မပြူးဆိုတာ မမြလေးနဲ့ ရည်းစားလုဖက် အလစ်ပြူးဆိုတဲ့ ကောင်မပေါ့" ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက...
"အဲလစ်ပြူး ဖြစ်ပါလိမ့်" ပြင်ပေးလိုက်လျှင် ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
"အင်း..အင်း၊ ရသေ့မကြီး ပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကတော့ မခေါ်တတ်ပေါင်၊ အဲဒီ မပြူးဟာ လုလုဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ ပေါင်းပြီး မမြလေးကို ချောက်တွန်းခဲ့တာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"လုလုဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း" ဟု ရသေ့မကြီးက မေးလိုက်လေ၏။
"လုလုဆိုတာ မမြလေးနဲ့ အငြိမ့်ကဖက်၊ လက်ထောက်မင်းသမီးပေါ့၊ အခုတော့ တကယ့်ကြီးကြီးမားမား ကတော်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ် မြစိန်ကပဲ လုလု အငြိမ့်မကချင်တော့ဘူးဆိုလို့ မြို့က ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခုံမှာ ဆေးလိပ်လိပ်ဖို့ သွားပြီး အပ်ပေးရှာတာ၊ ဆေးလိပ်သုံးလိပ်ပြည့်အောင် မလိပ်လိုက်ရပါဘူး၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားနဲ့ အကြောငးပါတော့တာပဲ၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားဆိုတာကလဲ အခုအခါမှာတော့ မိဘရဲ့ အမွေအနှစ်တွေရပြီး သူကိုယ်တိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ အင်းလျားကန်နားမှာ သူတို့တိုက်ကြီးက နန်းတော်ကြီးလိုပဲ၊ သူ့ယောကျ်ားက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားဆိုတော့ ငွေကရှိတော့ မြူနီစပါယ်လူကြီး ဝင်အရွေးခံတာ ရတာပေါ့ရှင်၊ အဲဒါကြောင့် လုလုဟာ သူဌေးကတော် မြူနီစပါယ်လူကြီးကတော် ဖြစ်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူ့ယောကျ်ားကို 'ကေ၊အက်၊အမ်' ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကိုတောင် ပေးလိုက်လေတော့ ကေ၊အက်၊အမ် ကတော်တောင် ဖြစ်နေပြီ" ဟု ဒေါ် သိန်းကြွယက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ငါးရာ့ငါးဆယ် ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက...

"ဟော့...သိန်းကြွယ်၊ ရစ်ချတ်က မမြလေးကို သစ္စာရှိပါတယ်ကွယ်၊ လေဖြတ်နေတဲ့ သူ့အဖေဆရာဝန်ကြီး မရှိတော့တဲ့အခါမှာတောင် မမြလေးရဲ့အမေ ဒေါ် ငွေကြိုင်ကြီးနဲ့ သွားနေပြီး မမြလေးကို စောင့်မျှော်ခဲ့သေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီး သေပြီး မမြလေး ပင်လယ်ထဲမှာ သေပြီလို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သတင်းရမှပဲ မိပြူးကို...နင်ပြောတဲ့ အလစ်ပြူးကို သူ ယူလိုက်တာပါဟယ်" ဟု ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက....
"အခု မပြူးက ဘာဖြစ်နေသတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဒေါ် သိန်းကြွယ်သည် ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ကောက်ဖွာပြီးလျှင်...
"မပြူးက သူ့ရဲ့မွေးစားအဒေါ် သေလို့ အမွေတစ်ခါ ရတယ်၊ သူ့အဖေအရင်းဆီက အမွေတစ်ခါ ရတယ်၊ သူကလဲ နောက်တော့ ဆန်စက်၊ ဆီစက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်၊ ချမ်းသာလိုက်တော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ အခု ပဲခူးမှာ နေကြတယ်၊ ဒေါ်ပြူးဆိုရင် မသိတဲ့သူ မရှိဘူး၊ ရစ်ချတ်ကတော့ မပြူး ဝယ်ထားတဲ့ အရုပ်ကလေးပါပဲ၊ ထိုင်ဆိုရင် ထိုင်တယ်၊ ထဆိုရင် ထတယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း ဆွေးမြေ့နေသလိုပဲ၊ ရေအိုးအောက်က ကရွတ်ခွေလို ကောင်စားမျိုးပါ၊ တအိအိ ဆွေးပြီး နောက်ဆုံးတော့ သေမယ့်ကောင်ပါ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...
"ကဲပါလေ၊ ဟောဒီမှာ ငွေငါးထောင်၊ ကျုပ်လဲ ကျိုက်ထီးရိုး တက်ဖို့ ရှိသေးတယ်" ဟု ဆိုကာ ငွေငါးထောင်ကို ပေးလိုက်လျှင် အဖိုးကြီးက...
"အကုန်လုံး သုံးမပစ်နဲ့ကွာ၊ ကွယ်လွန်သူ မမြလေးအတွက် လှူတန်တာလှူပြီး အမျှဝေရမယ်ကွဲ့" ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ရသေ့မကြီးသည် တောင်ဝှေးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်၍ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်သို့ တက်ရန်အတွက် ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။
ထိုအခါ အဘိုးကြီးက...
"ရသေ့မကြီးရယ်...ခဏနေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို ပေးတဲ့ငွေငါးထောင်ထဲက တခြားလူကိုကော ပေးခွင့်ရှိသလားဗျ" ဟု မေးလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက...
"ရှင်တို့က ဘယ်သူ့ကိုများ ပေးချင်သေးလို့တုန်း" ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက...
"မမြလေးရဲ့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ အတော်ပဲဒုက္ခ ရောက်နေတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ပေးချင်တယ်" ဟု

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...
"အဲဒီ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကကော မမြလေးအပေါ်ကောင်းလို့လား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းကြွယ်က...
"ကောင်းပြီလား ရသေ့မကြီးရယ်၊ မမြလေးအတွက် သူပဲဒုက္ခခံရှာတာ၊ မမြလေးအမေ ဒေါ် ငွေကြိုင်ကြီး ဆုံးတော့လဲ သူပဲ သင်္ဂြိုဟ်တာ၊ အခုတော့ ဒေါ် မြစိန်ကြီးက မွဲလိုက်တာ ပြာနေတာပဲ၊ သူ့အငြိမ့်ကလဲ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး၊ အငြိမ့်ထဲမှာလဲ လူကောင်းသူကောင်းတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကြွေးတွေကလဲ ပတ်ချာလည်နေတာပဲ၊ တလောတုန်းက သူ့သားကလေး ဖိုးတေဆိုတာ မြို့မှာ ကျောင်းထားတာ ဆက်ပြီးမထားနိုင်တော့လို့ ကျောင်းက ထွက်လိုက်ရတယ်၊ မြို့ကမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့လဲ မေတ္တာမျှခဲ့တာ မိန်းကလေးမိဘတွေက အကြွေးတွေပိုင်းနေတဲ့ တောအငြိမ့်ပိုင်ရှင် ငမွဲရဲ့သားနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုလို့ ဖိုးတေခမျာမှာ ရင်ကွဲနာကျနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေထဲက နည်းနည်းပါးပါးကို ဒေါ်မြစိန်ကြီးကို သွားပေးမယ်နော်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက...

"သဘောပဲလေ၊ ရှင်တို့ပိုက်ဆံ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ရှင်တို့ သဘောအတိုင်း သုံးစွဲနိုင်ပါတယ်" ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။
ထိုရသေ့မကြီးမှာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက် မမြလေး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ စာဖတ်ပရိသတ် ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

xxxxxxxxx

ကြွေးရှင် ရှမ်းမကြီး

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး အတော်အတန် ကြာသောကာလ၌ ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် ရှမ်းမကြီးတစ်ဦးသည် မော်လမြိုင်ဂါတ်ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးစိန်ရှိး၏အိမ်သို့ စုံစမ်းကာ ဦးစိန်ရှိး၏ဇနီး ဒေါ်လှကြည်နှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။
ထိုရှမ်းမကြီးက ဒေါ်လှကြည်အား...
"ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကတော်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မက ရှမ်းပြည်နယ်ကပါ၊ ကျွန်မတို့ဒေသက လူတွေက ဘုရားပွဲမှာ အောက်ပြည်အောက်ရွာက အငြိမ့်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဟောဒီမြို့က အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကို လူကြုံနဲ့ ငွေပို့ပြီး အငြိမ့်တက်လာဖို့စရိတ်ပါ အပြည့်အစုံပေးပြီးမှာတာ၊ အငြိမ့်ဖိုးရေ စရိတ်ပါ ယူပြီးမလာဘူးရှင့်၊ ခရီးက ဝေးတော့ ပထမတစ်နှစ်မှာ ကျွန်မတို့ သည်းခံပါသေးတယ်၊ နောက်တစ်နှစ်လဲ သည်းခံပါသေးတယ်၊ အခုတစ်နှစ်ပါ မလာဘူးဆိုတော့ တဆိတ်ကလေး လွန်တာပေါ့ရှင်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆင်းလိုက်လာတာပဲ၊ အဲဒါ ဒေါ်မြစိန်ဆီကိုတော့ မရောက်သေးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ အစ်မကြီးနဲ့ ဝင်ပြီးတိုင်ပင်တာပဲ" ဟု ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် စကားပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော် ဒေါ်လှကြည်က...
"ဒီလိုရှိပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ ဒေါ်မြစိန် အဖြစ်ကတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒေါ်မြစိန်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သိတာကတော့ ကြာပါပြီ၊ သူ့အငြိမ့်ထဲက မမြလေးဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေး အမှုဖြစ်လို့ အချုပ်ခံရကတည်းက သူဟာလေ အဲဒီမင်းသမီးလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မတို့ ဂါတ်ကို လာလိုက်တာ ချောင်းပေါက်မတတ်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ရှိးဟာ ရိုးရိုးပုလိပ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ အခုလို ရာဇဝတ်အုပ်တွေ ဘာတွေ မဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒီကတည်းက အချုပ်ခံရတဲ့ မမြလေးထက် ဒေါ်မြစိန်ကြီးကို ကျွန်မဖြင့် ပိုသနားမိတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ခင်လိုက်ကြတာ အခုထိပါပဲ၊ မမြလေးကို ထားဝယ်ထောင် ပို့ရတာလဲ ကိုစိန်ရှိးတို့ ပို့ရတာပဲ၊ လှေကြီး မုန်တိုင်းမိပြီး နစ်တော့ ကိုစိန်ရှိးတို့တောင် ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တာ၊ မမြလေးနဲ့အတူ ဖမ်းထားတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ လက်ထိပ်တွဲပြီး ခတ်ထားတာတဲ့၊ ကိုစိန်ရှိးက သူတို့အခန်းပေါက်ကို စောင့်ရတာ၊ မုန်တိုင်းမိတော့ လှေကြီးဟာ စောင်းပြီး သူတို့ကို ထည့်ထားတဲ့ အခန်းတံခါးဟာ 'ဝုန်းကနဲ' ပွင့်သွားတယ်၊ မှောင်နေတော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ လှေကြီးဟာ လမ်းကြောင်းမှားပြီး ဟိုးပင်လယ်ထဲ ရောက်နေတာလား၊ နစ်လဲနစ်ရော အကုန်လုံး သေတော့တာပဲ၊ ရှင်တဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ရှိးရယ်၊ ဆလင်ကုလားတစ်ယောက်ရယ်၊ အဲဒီလှေကြီးမှာ ရေပက်၊ ကြိုးချည်လုပ်တဲ့ လှမောင်ဆိုတဲ့လူရယ်၊ စုစုပေါင်းမှ သုံးယောက်ပဲ အသက်ရှင်တယ်၊ ကဲပါလေ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒေါ်မြစိန်အကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ ဒေါ်မြစိန်ဟာ တသက်လုံး အငြိမ့်ထောင်လာခဲ့တာ၊ အခုတော့ သူ့မြိုင်ဟာအငြိမ့်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေပြီ၊ ပွဲခွင်တွေ

လက်ခံပြီးရင် အငြိမ့်က လူစုလို့မရ၊ ပျက်သွားပြန်ရော၊ အဲဒီမှာ စာချုပ်အတိုင်း ငွေက နှစ်ဆလျော်ရတာလား၊ မြေတွေရောင်း အိမ်တွေပေါင်နဲ့ လျော်လာလိုက်တာ ကျွန်မဆီကတောင် ငွေခြောက်ထောင် ချေးထားသေးတယ်၊ မချေးရင်လဲ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ခမျာ ထောင်ကျတော့မယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကိုစိန်ရှိးအလုပ်က ငွေကိုယူပြီး သူ့ကို အတိုးမယူပဲ ချေးထားလိုက်တာ ရှေ့လကုန် လို့မှ သူ့ဆီက အဲဒီငွေခြောက်ထောင်မရရင် ကိုစိန်ရှိးတော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီ၊ အလုပ်ပြုတ်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ အချုပ်ထဲ ဝင်ရမှာ၊ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မညှာနိုင်တော့ဘူး၊ ဝရမ်းထုတ်ပြီး သူ့အိမ်ကို သိမ်း၊ ရတဲ့ ဈေးနဲ့ရောင်းပြီး ကိုစိန်ရှိးအလုပ်ထဲက ငွေကို ပြန်ထည့်ရမှာ၊ လိုတာတော့ ကျွန်မရဲ့ လက်ဝတ်လက်စား ကလေးတွေ ရောင်းပြီး စိုက်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...
“အို...တကယ်လို့များ ဒေါ်မြစိန်အိမ်ကို သိမ်းပြီး ရောင်းတယ်ပဲ ထားဦး၊ ချက်ချင်း ရောင်းလို့မထွက်ရင် ရှင့် ယောက်ျား ကိုစိန်ရှိး ဒုက္ခရောက်တော့မပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်လှကြည်က...
“မတတ်နိုင်ဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ စေတနာနဲ့ ဒေါ်မြစိန်ကို ကူညီလိုက်တာပဲ၊ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းစောင်မတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိပါရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...
“အခုခေတ်အခါမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလို ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ဖြစ်ခါမှ ပြုတ်သွားတယ်ဆို ဘယ်ကောင်းမတုန်း၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ဒေါ်မြစိန်ရဲ့ အကြွေးကို ကျွန်မကို လွှဲလိုက်၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းမှ တောင်းယူမယ်၊ ရော့...ဟောဒီမှာ ငွေခြောက်ထောင်” ဟု ဆိုကာ ရှမ်းမကြီးသည် ငွေခြောက်ထောင်ကို ရေတွက်ပြီး ပေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်သည် ရှမ်းမကြီးကို ဦးသုံးကြိမ် ချလေတော့၏။ ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးသည် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ ငွေခြောက်ထောင် ရပြီးကြောင်း စာချုပ်တစ်စောင် ရေး၍ ဒေါ်လှကြည်အား လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရာ ဒေါ်လှကြည်ပါမက ထမင်းစာပြန်လာသော ဦးစိန်ရှိးကပါ အဆစ်ဝင်၍ လက်မှတ်ထိုးလေတော့၏။ ထို့နောက် ဦးစိန်ရှိးသည် ပြန်၍ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...
“အငြိမ့်မင်းသမီး မမြလေးနဲ့ ပက်သက်ပြီးမှ ဒေါ်လှကြည်က မမြစိန်နဲ့ ခင်မင်တာဆိုတော့ မမြလေးကို တွေ့ဖူးမှာပေါ့နော်” ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်လှကြည်က...
“တွေ့ဖူးတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့်လဲ ခဏတဖြုတ်တွေ့ဖူးတာပါ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။
“ကျွန်မ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာရှင်” ဟု ရှမ်းမကြီးက ပြောရာ ဒေါ်လှကြည်က...
“ကိုစိန်ရှိးမှာတော့ မမြလေးနဲ့ ပက်သက်တဲ့ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ပြမယ်” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်လှကြည်သည် စာအုပ်ဗီဒိုကြီးထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ယူ၍ ရှမ်းမကြီးအား ပြလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ဖိုင်တွဲကို လှန်၍ကြည့်ရာ မမြလေးထံမှ သိမ်းမိသောစာနှင့် မမြလေးအပေါ် စွဲဆိုထားသော စွဲချက်များ၊ မြို့ပိုင်က ဤမိန်းမမျိုးကို နောင်တရစေရန် ထောင်ဆယ်နှစ်ထက်မနည်း ချသင့်ကြောင်း အကြံပြုထားသော မှတ်ချက်များ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ သိမ်းယူထားသော မမြလေး၏ ဓာတ်ပုံများ၊ ပင်လယ်တွင် စက်လှေ နစ်မြုပ်ပြီး မမြလေး သေဆုံးသွားကြောင်း အစီရင်ခံစာ မိတ္တူများ စသည်တို့ ပါလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ဒေါ်လှကြည် အလစ်၌ မမြလေး၏ ဓာတ်ပုံများကို ဖြုတ်ယူထားလိုက်လေတော့၏။
ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးက...
“မမြလေးတို့ အမှုဖြစ်တုန်းက မြို့ပိုင်က တော်တော်သြဇာရှိတာပဲနော်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ ဒေါ်လှကြည်က...
“သိပ်ပြီး သြဇာရှိတာပေါ့၊ အာမခံတွေ ဘာတွေ ပေးရင် မြို့ပိုင်ရဲ့ မှတ်ချက်တွေဘာတွေ ယူရတယ်၊ ပြောရဦးမယ် အစ်မကြီးရယ်၊ အဲဒီမြို့ပိုင်နာမည်က ဝင်းမောင်တဲ့၊ မမြလေးကို ဖမ်းတာက လူသတ်ဝရမ်းပြေး ဒမြသာဒင်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဖမ်းတာ၊ ဒမြသာဒင်ကြီးရဲ့ မိန်းမက မြိတ်မှာနေတယ်၊ အဲဒီမိန်းမမှာ သားတစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ သာဒင်ကြီး ဘယ်လောက်တိုက်တိုက်၊ ဘယ်လောက် ခိုးခိုး၊ လောက်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ့မလဲ၊ သာဒင်ကြီးရဲ့ မယားပါသားက အဲဒီတုန်းက ကောလိပ်တတ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ကောလိပ်စရိတ်က သိပ်ကြီးတယ်လေ၊ အဲဒီဒမြသားဟာ တစ်ခြားလူ ဟုတ်ရိုးလား၊ ကျွန်မတို့မြို့မှာ မြို့ပိုင်လာလုပ်တဲ့ အဲဒီ ဝင်းမောင်လေ၊ မမြလေးကို ဖမ်းတာဟာ သူ့ပထွေး သာဒင်ကြီးနဲ့ ပက်သက်တဲ့အမှုဆိုတာ သူသိတာပေါ့၊ မမြလေးကို အာမခံပေးလိုက်ရင် မမြလေးက မြိတ်ကို

လိုက်သွားမယ်၊ ဝရမ်းပြေးသာဒင်ကြီး မိန်းမနဲ့ တွေ့မယ်၊ တွေ့တာနဲ့ တပြိုင်နက် မြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဟာ သာဒင်ကြီးရဲ့သားမှန်း တမြို့လုံး သိကုန်တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီလို သိသွားရင် သူသိက္ခာကျမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်ကြီးကို မမြလေးကို အာမခံ မပေးဖို့ သူက မှတ်ချက်ရေးလိုက်တာ၊ မမြလေးတို့အငြိမ့်မှာ ရွှေသွားစိန်ဆိုတာ အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်တော့ ဝမ်းရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်၊ အဲဒါ ဝင်းမောင်နဲ့ မောင်နှမအရင်းကြီး၊ ဒါတောင် ဝင်းမောင်က အငြိမ့်မင်းသမီးနဲ့ မောင်နှမတော်တယ်ဆိုရင် သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ သူ့ညီမကို သူ့ဆီကို အလာအသွား မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်၊ မြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဟာ သူ့ပထွေးသာဒင်ကြီးကို ဒမြသူခိုးကြီးဆိုပြီး သိပ်အထင်သေးတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဒမြသူခိုးကြီးရဲ့ ငွေနဲ့ သူဟာ ကောလိပ်တတ်ခဲ့တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြလေးသာ အဲဒီတုန်းက အာမခံ ရခဲ့ရင်၊ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ ငှားပြီး အမှုလိုက်ခဲ့ရင် ဒီလို အဖြစ်ဆိုးဖို့ မရှိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြလေး သေတာဟာ အဲဒီဝင်းမောင်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်လဲ ဖြစ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

"အဲဒီမြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"မန္တလေး ရောက်နေတယ်၊ အရေးပိုင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ အစိုးရဘက်က ငွေဓားတွေ ရွှေဓားလွယ်တွေ ဆိုတာလဲ နှစ်စဉ်လိုလို ဆုရနေတဲ့သူပေါ့" ဟု ဒေါ် လှကြည်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည်...

"စကားကောင်းနေလိုက်တာ အချိန်တောင် တော်တော်ကြာသွားပြီပေါ့နော်၊ ကျွန်မ သွားလိုက်ပါဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးသည် မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန် နေရာ အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်တွင် ဇာတ်သေတ္တာ ထမ်းခြင်း၊ ကားလိပ်ဆွဲခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ရသော သူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် ထိုင်၍ငိုက်နေရာမှ ရှမ်းမကြီးကို မြင်လျှင်...

"ဘာကိစ္စလဲ ခင်ဗျာ" ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

"မင်းနဲ့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ မရှိဘူးလား" ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူငယ်လေးက...

"ဒေါ်မြစိန် နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်၊ တွေ့ချင်ရင် အိမ်ပေါ်ကြွပါ" ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်မှာ မြေစိုက်အိမ်ဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ဟူ၍ နှစ်ထပ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ရှမ်းမကြီးသည် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ အပေါ်ရောက်၍ ဒေါ်မြစိန်ကို မြင်လျှင် ရှမ်းမကြီးက...

"ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ မှတ်တယ်" ဟု မေးလေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်" ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြန်ပြောလေ၏။

"ကျွန်မ ရှမ်းပြည်နယ်က လာတာပါ၊ ကျွန်မတို့ဆီကို အငြိမ့်လာပြီးကဖို့ ပွဲခရော ခရီးစရိတ်ပါ ပို့ထားတာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီငွေကို နှစ်ဆလျော်ဖို့ပါပဲ" ဟု ရှမ်းမကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...

"မှန်ပါတယ်ရှင့်၊ လျော်ဆိုလဲ လျော်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်က အခုအခါမှာ အတော်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးနေပါတယ်၊ ကျွန်မက အကျအနဖွဲ့စည်းပြီး လက်ခံထားတဲ့ဆီတွေကို ကဖို့လွှတ်လိုက်၊ အငြိမ့်ခွင် တစ်ချီနှစ်ချီလောက် ကပြီးရင် ထွက်ပြေးတဲ့လူက ပြေး၊ ဆက်ပြီးမလိုက်တဲ့လူက မလိုက်နဲ့၊ ကျွန်မမှာ အဲဒါတွေကို ထိုင်ပြီးလျော်နေရတာ ကုန်သလောက် ရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အစ်မကြီးတို့ ရှမ်းပြည်နယ်ကိုတော့ ဒီတစ်ခေါက် အငြိမ့်ပြန်လာရင် လိုက်ကာအသစ်တွေ၊ လူအသစ်တွေ၊ ဆိုင်းဝိုင်းအသစ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ တက်ပြီး ကပြပေးပါ့မယ်" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

"ဒီမှာ ဒေါ်မြစိန်၊ ရှင်ပြောတဲ့ လိုက်ကာအသစ်တွေ၊ ဆိုင်းဝိုင်းအသစ်တွေ၊ လူအသစ်တွေကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာမှာတုန်း၊ ရှင်ဟာ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်ကြီး ဒေါ်လှကြည်ဆီက ငွေခြောက်ထောင် ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှေ့လကုန်လို့မှ အဲဒီငွေခြောက်ထောင်ကို မဆပ်ရင် ဒေါ်လှကြည်တို့က ရှင့်ရဲ့အိမ်ကို သိမ်းပြီးတော့ ရောင်းပစ်ကြမှာ မဟုတ်လား၊ ရှင့်ရဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့် မပြောနဲ့၊ ရှင်တောင် နေစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်ဟာ ဇရပ်ပေါ် ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်ကို ရောက်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား၊ ရှင့်ရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်နိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းများရော ရှိရဲ့လား၊ သူတို့ဆီကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ဦးလေ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...

“ကျွန်မသိတဲ့အထဲက ချမ်းချမ်းသာသာရှိတဲ့လူ ဆိုလို့ လုလုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ လုလုဆိုတာ ကျွန်မဆီက အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်းတစ်ယောက်ပေါ့၊ အခုတော့ သူဟာ ဧရာမ သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ၊ သူ့ဆီကို ပြီးခဲ့တဲ့ လဆန်းတုန်းက အကူအညီတောင်းဖို့ သွားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မကို တံခါးတောင် မဖွင့်ပေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ပြန်လာရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်ဟာ အခုထက်ထိတော့ ကောင်းတခါ ပျက်တလှည့်နဲ့ ရှိနေတုန်းပါပဲ၊ ဒီတခေါက် သူတို့ပြန်လာရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အကျအနဖွဲ့စည်းပြီး အစ်မကြီးတို့ ရှမ်းပြည်နယ်က အကြွေးကို ဆပ်ပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ဒေါ်မြစိန်၏သား ဖိုးတေ ဆိုသည့် ကောင်လေးက…

“အမေရေ၊ အငြိမ့်က ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ လူပြက် ကိုကြံကြီးရယ်၊ ဦးစည်ရာကြီးရယ်၊ နဲ့ဆရာရယ် လာနေကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကြံကြီးနှင့် စည်ရာဟူသော လူပြက်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ငွေနဲ့ဆရာကြီး ကိုကြက်ရိုးတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် လူပြက် ကိုကြံကြီးက…

“ဒေါ်မြစိန် ကျုပ်တို့အငြိမ့် သဲဖြူဆိုတဲ့ရွာလဲ ရောက်ရော အငြိမ့်ကကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးကရွာတော့ ခွင့်ပြည့်အောင် မကကြဘူး၊ အရေးထဲ ခင်ဗျားထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မင်းသမီးက ပတ်တီးဆရာနဲ့ လိုက်ပြေးတော့ မိုးမရွာတဲ့ညမှာ ပွဲက လုံးဝကလို့မရတော့ဘူး၊ မင်းသမီးနဲ့ ပတ်တီးမှ မရှိတော့ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ရွာက လူတွေက မကျေနပ်ကြဘူး၊ အငြိမ့်ကြည့်ဖို့ ငွေပေးထားတာ ကြာပြီ၊ လာကပြန်တော့လဲ ခွင့်ပြည့်အောင် မကဘူးဆိုပြီး မီးရှို့မယ် လုပ်ကြတယ်၊ သူကြီးက တားထားပြီး ကတ္တီပါ ကားလိပ်ကို သိမ်းလိုက်တယ်၊ ဆက်ပြီး ကူးရမယ့် မြို့ကလဲ အငြိမ့် ဒီလိုဖြစ်တာကို ကြားတော့ ဆိုင်းဝိုင်းကို လာပြီး ယူသွားကြတယ်၊ ပြန်လာကရင် ဆိုင်းဝိုင်းကို ပြန်ပေးမယ်၊ မကရင် ဆိုင်းဝိုင်းကို သိမ်းတယ်လို့ဆိုတာပဲ၊ အငြိမ့်ထဲက လူတွေလဲ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေတုန်းမှာ ရွှေစံပယ်ရဲ့ အငြိမ့်အဖွဲ့က မော်တော်ကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့တာနဲ့ အဲဒီမော်တော်ကြီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး အားလုံး ရွှေစံပယ်ရဲ့အငြိမ့်နဲ့ လိုက်သွားကြပြီ၊ ကျုပ်တို့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီကို ပြန်လာတာ၊ ခင်ဗျား ခိုင်းတာ လုပ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က…

“ခက်တော့ ခက်ကုန်ပြီ၊ အေးလေ၊ ဖြစ်တာတွေလဲ ဖြစ်ပေါ့၊ ပျက်တာတွေလဲ ပျက်ပေါ့၊ ရော့…ရော့…ရော့၊ ဟိုမှာကခဲ့တဲ့ လေးညအတွက် ညကြေးတော့ တစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ်စီ ယူကြပေဦး၊ ဒီအတောအတွင်းလဲ တခြားအလုပ်ရှိရင် လုပ်ကြ” ဟု ဆိုကာ လူပြက်ကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ကြကုန်သော ကြံကြီး၊ စည်ရာနှင့် ငွေနဲ့ဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့အား ငွေနှစ်ဆယ်စီ ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသုံးယောက်က…

“ဒေါ်မြစိန်ရယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ၊ မယူရက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့သုံးစွဲဖို့ ငါးကျပ်စီလောက်ရရင် တော်ပါပြီဗျာ” ဟု ဆိုကာ ငွေဆယ့်ငါးကျပ်စီ ပြန်ပေးလေ၏။

သို့ရာတွင် ဒေါ်မြစိန်က…

“အိမ်မှာ သားမယားတွေ မျှော်နေကြမယ်လေ၊ လက်ချည်း ပြန်သွားလို့ရှိရင် အိမ်ထောင်စု သုံးစုက သားမယားသုံးစု ဝမ်းနည်းကြရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်မှာတော့ အနူ ပွေးမကြောက် ဆိုသလို တိုးပြီး ဒုက္ခမရောက်တော့ပါဘူး၊ ယူသာ ယူသွားကြပေတော့၊ မောင်မင်းကြီးသားသုံးယောက် ကျမ်းမာချမ်းသာကြပါစေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူပြက်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ငွေနဲ့ဆရာကြီးတို့သည် အလွန်စေတနာကောင်းလှသော ဒေါ်မြစိန်အား ထိုင်ကန်တော့ပြီးလျှင် ဆင်းသွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက…

“ကျွန်မ လာတဲ့ အကြံအစည်ကတော့ အငြိမ့်လျော်ကြေး တောင်းဖို့အပြင် ဒေါ်မြစိန်ကို သက်သက်ညစ်တယ်ထင်ပြီး တမင်တကာ ဒုက္ခပေးရအောင်လို့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဒေါ်လှကြည်နဲ့ပါ ဝင်ပြီးတိုင်ပင်ခဲ့တာ၊ ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ ဒေါ်လှကြည်ဆီက စာချုပ်ပါ ကျွန်မ ဝယ်လိုက်ပြီ၊ ရှင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်တာနဲ့ ရှင့်အိမ်ကို ကျွန်မ သိမ်းပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုနက လူသုံးယောက်ကို ရှင်ငွေပေးလိုက်ပုံကဖြင့် ကျွန်မ အသည်းနှလုံးကို ထိခိုက်စေတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှင်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိကြောင်းတော့ ထင်ရှားတယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ ပွဲခွင်အတွက် လျော်ကြေးငွေကို ဘယ်တော့ ပေးမလဲ၊ ရှင် ကြိုက်တဲ့ရက် ချိန်းပါ၊ ကျွန်မ လိုက်လျောမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သုံးလလောက်တော့ အချိန်ပေးပါရှင်” ဟု ဒေါ်မြစိန်က အသနားခံလိုက်လေ၏။

“သုံးလ နည်းပါတယ်၊ လေးလ အချိန်ယူပါ၊ လေးလ ဘယ်တော့ ပြည့်မလဲဆိုတော့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပြည့်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေ့ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ရှမ်းမကြီးသည် ဆင်းသွားလေတော့၏။

အောက်သို့ ရောက်လျှင် ဖိုးတေအား ရှမ်းမကြီးက…

“လူကလေး မောင်ဖိုးတေ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်ဘို့မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင် ရရင် စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ်” ဟု မှာကြားပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။
ကမ်းနားဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မြစိန်၏ အငြိမ့်အဖွဲ့မှ ကြဲကြီး၊ စည်ရာ၊ ငွေနဲ့ဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့ကို တွေ့လေ၏။
ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ၄င်းတို့သုံးဦးအား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်ယူကာ အချိန်အတော်ကြာ စကားလက်ဆုံကျနေလေတော့သတည်း။

xxxxxxxxx

ရှမ်းမကြီး၏ မွန်မြတ်သောကုသိုလ်

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒေါ်မြစိန်သည် အငြိမ့်မင်းသမီး အသစ်များ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေ၏။
ဆိုင်းနှင့် လိုက်ကာ မရှိတော့သဖြင့် ငှားရမ်း၍ ကပြရလေ၏။ သို့ရာတွင် အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် သတင်းကျွတ်လပြည့်နေသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုနေ့တွင် ရှမ်းမကြီးသည် အကြွေးလာတောင်းမည်ဖြစ်ရာ အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်နေလေ၏။
ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ ထွက်ပြေးရန်၊ ထိုသို့ ထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာ၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ရန်၊ သို့မဟုတ် တစ်ခါတည်း သီလရှင် ဝတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်၍ ကမ်းနားဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ်မြစိန်၏သား မောင်ဖိုးတေထံသို့ ‘ရှင်ဘို့မယ်’ ဆိုသူထံမှ ပေးလိုက်သော ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာလေ၏။ ဖိုးတေသည် ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိသော
အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်း စောင်မတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ ရှေးလူကြီးတွေ အလကား ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်မြစိန်လို သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို နတ်ကောင်းက စောင်မပါပြီ။
ဒေါ်မြစိန်ရဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့ကြီးဟာလဲ ကျွန်မတို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ကပြီးပါပြီ၊ ဒေါ်မြစိန် ပေးရန်ရှိသော ကြွေးများလည်း အားလုံးကျေသွားပါပြီ
ဤပါဆယ်ထုပ်ထဲတွင် ရာဇဝတ်အုပ်ကတော် ဒေါ်လုကြည်ထံမှ ယူထားသော ငွေခြောက်ထောင် အကြွေးဆပ်ပြီးကြောင်း စာချုပ်နှစ်စောင်လဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒေါ်မြစိန် လောလောဆယ် သုံးစွဲဖို့အတွက် ထုခွဲရောင်းချလို့ လွယ်ကူမယ့် စိန်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးလဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။
မောင်ဖိုးတေ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါမှာ သူတို့သမီးကို တင်တောင်းဖို့ ပတ္တမြားတဆင်စာလဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။
ဤလောက၌ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းသည် တကယ် စောင်မတတ်ကြောင်း ယုံကြည်စေလိုပါသည်။

ရှင်ဘို့မယ်

ဖိုးတေသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် စိန်ဆွဲကြိုးနှင့် ပတ္တမြားတဆင်စာကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်...
“အမေရေ၊ အမေရေ” ဟု အော်ဟစ်ပြီး တစ်အိမလုံး ရှာဖွေသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြစိန်ကို မတွေ့သောကြောင့် ထွက်ကြည့်ရာ လမ်းမှ လူများက...
“ဖိုးတေ...မင်းအမေကို ကမ်းနားဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကမ်းနားဆိပ်သို့ မြင်းလှည်းငှားကာ လိုက်လေ၏။
ကမ်းနားဆိပ်သို့ရောက်လျှင် မုတ္တမဘက်သို့ ကူးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရသဖြင့် မုတ္တဘက်သို့ ဆက်လိုက်ရပြန်လေ၏။
မုတ္တမသို့ ရောက်လျှင် သီလရှင်ကျောင်းသို့ သွားသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် သီလရှင်ကျောင်းသို့လိုက်ရာ ခေါင်းတုံး တုံးလုဆဲဆဲ ဒေါ်မြစိန်ကို မောင်ဖိုးတေသည် လှမ်းမြင်သဖြင့်...
“အမေရေ၊ မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ၊ အားလုံးပြီးပြီ၊ အားလုံးပြီးပြီ” ဟူသော ဖိုးတေ၏ လှမ်းအော်သံကြောင့် ဒေါ်မြစိန်အား ခေါင်းတုံး တုံးပေးမည့် သီလရှင်ကြီးသည် သင်းတုန်းဓားကို ကိုင်၍ ဖိုးတေအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဖိုးတေသည် ပြေးလာပြီးလျှင် မိခင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ ပစ္စည်းနှင့် စာကိုပြရာ ဒေါ်မြစိန်လည်း စာကိုဖတ်၍ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံမှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စာမဖွဲ့နိုင်တော့ပါ။
ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က သီလရှင်ကြီးအား...
"ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်မတော့ သီလရှင် မဝတ်သေးပါဘူး" ဟု ဆိုကာ ကန်တော့၍ ထွက်လာခဲ့ရာ သင်တုန်းဓားကြီးကို ကိုင်၍ ငူငူကြီး ရပ်နေသော သီလရှင်ကြီးက...
"အဲဒါကြောင့် အစကတည်းက ပြောတာပေါ့၊ စိတ်နိုင်မှ လုပ်ပါဆိုတာ၊ ဟော အခုတော့ ခေါင်းတုံးတောင် မတုံးရသေးဘူး၊ ပြန်ထွက်ပြီ၊ သီလရှင်အလုပ်ကို လွယ်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား၊ အလကားဟာတွေ၊ ကြွေးတင် ကုန်ရှူး၊ လင်ဆုံး သားသေ၊ လိုတာမရမှ မယ်သီလ လုပ်ချင်တဲ့ဟာတွေ၊ သွားကြ သွားကြ" ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဒေါ်မြစိန်တို့ သားအမိသည် မော်လမြိုင်ဘက်သို့ မော်တော်ဖြင့် ပြန်ကူးလာလေ၏။ မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် မော်တော်ကြီးတစ်စီးအား လူအများ စုရုံးကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဒေါ်မြစိန်က လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မော်တော်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်တွင် 'မြိုင်မဟာအငြိမ့်ပိုင် မော်တော်' ဟူသော စာတန်းကြီးနှင့်အတူ မော်တော်ပေါ်၌လည်း ဇာတ်သေတ္တာများ ပြည့်နှက်နေအောင် တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။
မော်တော်၏ ထိပ်တည့်တည့်တွင်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပုံကို လှမ်းမျှော်ဖူးမြင်ရလေ၏။ မောတော်၏ ဦးပိုင်း ရာဇထိုင်အနီး၌မူ လူရွှင်တော် ကိုကြံကြီးနှင့် ကိုစည်ရာ၊ ငွေနဲ့ဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့ကို သန့်ပြန့်သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားနှင့် တွေ့ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ဒေါ်မြစိန်သည် မော်တော်တစ်စီးလုံးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုသော မိမိ၏အငြိမ့်အဖွဲ့သားများကို ထမင်းချက်၊ ကားဆွဲမှအစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး တွေ့ရလေတော့၏။
ဒေါ်မြစိန်သည် မြိုင်မဟာမော်တော်သို့ ၄င်းစီးနင်းလိုက်ပါလာသော မော်တော်နှင့် ကပ်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း ကူးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်သူ အငြိမ့်သားများသည် ဒေါ်မြစိန်အား ပွေ့ချီ ၍...
"အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဒေါ်မြစိန်ကြီး" ဟု အော်ဟစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...
"ဟဲ့...ဒါ ဘယ်သူ့အငြိမ့်တုန်း" ဟု မေးလေ၏။
ထိုအခါ လူရွှင်တော် ကြံကြီးနှင့် စည်ရာက...
"လုပ်ပြီ၊ ဒီမိန်းမကြီးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဘယ်သူ့အငြိမ့်ရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အငြိမ့်ပေါ့၊ အငြိမ့်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဇာတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဗျ၊ မြိုင်မဟာဇာတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြိုင်မဟာဇာတ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...
"ငါတော့ ရူးတောင် ရူးချင်လာပြီဟယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြံကြီးနှင့် စည်ရာက...

"အခုမှတော့ ရူးချင်မနေနဲ့ အဘွားကြီး၊ ရူးဖို့ကောင်းတာက အရင်က ကောင်းတာ၊ ခင်ဗျားဗျာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ရှိရဲ့သားနဲ့ ဒီလောက် ဒုက္ခခံတာ ကျုပ်တို့ဖြင့် အံ့ရော၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ရှမ်းမကြီးက ကျုပ်တို့အငြိမ့်သူအငြိမ့်သားတွေကို မရမက လျှောက်ရှာ၊ အငြိမ့်ပစ္စတွေ ဝယ်ပေး၊ သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ခင်ဗျား ကြွေးတင်နေတဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ပြီးဆပ်တာ၊ အဲဒီလိုနဲ့ အားမရသေးဘူး၊ ဇာတ်မင်းသားတွေ ငှား၊ ယိမ်းသမတွေ ထပ်ငှားပြီး ဇာတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာ၊ ဒီသုံးလလုံးလုံးမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် တိုးတက်သွားပြီ မှတ်လို့လဲ၊ ပြီးတော့လဲ ဟောဒီ မော်တော်ကြီးကိုပါ အပိုင်ဝယ်ပြီး ခင်ဗျားအတွက် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လွှဲပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ရှင်ဘို့မယ် ဆိုတဲ့ ရှမ်းမကြီးကဖြင့် ခင်ဗျားအပေါ် ကောင်းလိုက်တာ လွန်ရော၊ ဟောဟို သေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးတွေ၊ ပြည့်ဖုံးကာကြီးတွေ၊ ပတ်တီးဆရာ စိန်လက်ညှိုးတို့လဲ ဆိုင်းအစုတ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မှန်စီရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီဗျ၊ အရင်လို ကြံ့ရာဘုန်းကြီးကျောင်းက အောက်လင်းမီးတွေ ငှားပြီးကရတဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့်အစုတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟောဟို အင်ဂျင်စက်ကြီးဟာ ကိုယ်ပိုင်စက်ကြီးဗျ၊ ဗလာလဲ မကတော့ဘူး၊ ရုံသွင်းတဲ့ ဇာတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ မီးဆလိုက်တွေဆိုတာလဲ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ" ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...

"နင်တို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင် မြိုင်မဟာဇာတ်ကို ကြည့်ချင်လာပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ငွေနဲ့ဆရာ ကိုကြက်ရိုးက...
"ခင်ဗျားကြည့်ချင်ရင် ဟောဒီညမှာကို ဘောလုံးကွင်းမှာ ရုံထိုးပြီး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကို ကပြလိုက်ချင်တယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...
"ဖြစ်နိုင်ရင် လုပ်လိုက်စမ်းပါကွယ်" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်တွင်ကား အမှန်တကယ်ပင် ဘောလုံးကွင်း၌ ဇာတ်ဆင်ကြီး ဆောက်ခဲ့ကြလေ၏။ အမှန်တကယ်ပင် ကပြခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ပွဲကြည့်သူက ဒေါ်မြစိန်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်၊ မော်လမြိုင် တစ်မြို့လုံးလိုလို လာကြည့်ကြ၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် ရှေ့ဆုံးနေရာတွင် ကော်ဇော်ကြီးခင်း၍ ဖလားစုံ ကွမ်းအစ်ကြီး ချကာ ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံးကို မှီပြီး ကြည့်ရှုရင်း ပျော်၍နေလေတော့၏။

ပရိသတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဒေါ်မြစိန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေ၏။ ကယ်ထိုက်သူကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကြီး ကယ်ဆယ်စောင်မလိုက်ရသော ကောင်းမှုကြောင့်လဲ ရင်ထဲတွင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေ၏။
ထိုသူကား ရှင်ဘို့မယ် အမည်ခံ ရှမ်းမကြီး ဒေါ်စောလှနွယ်ပင် ဖြစ်၏။
ထိုသူပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်လိုက် မမြလေးဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူတို့အား အသိမပေးပါဘဲလျက် သိနှင့်လောက်ပါပြီ။

xxxxxxxxx

ဒိုရင်း ရောက်လာခြင်း

မမြလေးသည် ၄င်း၏အလုပ်သမား ကပြားမလေး စင်သီယာထံတွင် အင်္ဂလိပ်စကား အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို သင်ယူလေ၏။
"စင်သီယာရယ်၊ စကော့ဈေးမှာဆိုတော့ ဘိုမတွေလာတာ၊ ဘိုလို ပြောတတ်မှဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကို မြန်မြန်တတ်အောင် သင်စမ်းပါဟယ်" ဟု မမြလေးက ဆိုသဖြင့် စင်သီယာလည်း မမြလေးအား အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ မှ အစပြုကာ သင်ကြားပြသပေးလေ၏။
အင်္ဂလိပ်စကားပြောမှာမူ စင်သီယာနှင့် နေ့စဉ်ပြောဆိုနေရသောကြောင့် မမြလေးသည် မကြာခင်ကပင် စကားပြောတတ်လေတော့၏။ စာမှာ သေစာရှင်စာ ဖတ်နိုင်သည်အထိ အတော်ကလေးခဲခဲယဉ်းယဉ်း သင်ယူရလေ၏။

ဤသို့ သင်ယူနေစဉ်အတွင်း၌ ဒိုရင်း ဟု ခေါ်သည့် ကပြားမလေးတစ်ဦးသည် မမြလေးထံ၌ အလုပ်လုပ်လိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် မမြလေးလည်း ခေါ်ထားလိုက်လေ၏။
ဒိုရင်းမှာ မိဘမဲ့၊ မှီခိုအားထားရာမဲ့ ဖြစ်သောကြောင့် မမြလေး အိမ်၌ပင် နေရလေတော့၏။ ထို့အပြင် ဒိုရင်းသည် စကားမပြောတတ်ရှာသူလေးလည်း ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် ခရစ်ယာန် သီလရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖွင့်ထားသော မိဘမဲ့ကလေးများနှင့် ဆွံ့အနားမကြားသူများကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ဘူးသည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် စင်သီယာက...
"မမရယ်...ဒိုရင်းက စကားမှ မပြောတတ်တော့ မမအတွက် အကူအညီမှ ရပ့ါမလား" ဟု မေးလေ၏။
"စကားမပြောတတ်တော့ ပိုပြီး နှုတ်လုံတာပေါ့ကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်လျှာကိုတောင် ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ၊ နင်ဟာ သိပ်ပြီး စကားများတယ် စင်သီယာ" ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။
ဒိုရင်းသည် မမြလေးထံ၌ အနေကြာလာသောအခါတွင် မမြလေးအား တစထက်တစ ခင်မင်လာလေ၏။ သို့တည်းမဟုတ် အားကိုးလာလေ၏။ အစ်မရင်းသဖွယ်လည်း သံယောဇဉ် တွယ်လာလေ၏။ ဒိုရင်းသည် စကားမပြောတတ်သည်မှအပ ကျန်သောအရာများတွင် တော်၏။ ခိုင်းလိုက်သော အရာများကို ပိပိရိရိ ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လည်း ရှိ၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံလေ၏။
တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် ဒိုရင်းအား...
"စိန်နားကပ် ဝယ်သွားတဲ့ ဒေါ်မြသန်းကြီး အလုံလမ်းမှာ နေတယ်၊ သူ့ဆီက ကျန်တဲ့ ငွေငါးရာ သွားတောင်းချေ၊ ခြံနံပါတ်က ရှစ်တဲ့၊ အဲဒီ ခြံနံပါတ်ရှစ်က နှစ်ကွက် ရှိတယ်၊ ဒေါ်မြသန်းကြီး ခြံက ရှစ်ဘီ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒိုရင်းက 'ဘီ' ဆိုသော စကားလုံးကို မကြားလိုက်သဖြင့်...
"ဟင်...ဟင်" ဟု ပြန်မေးရာ မမြလေးက...
"ဘီ...ဘီ" ဟု အော်ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မမြလေးကပင်...
"ဒိုရင်း မှားမယ်နော်၊ ဘီ ဆိုတာ သေချာမှတ်သွား" ဟု သတိပေးလိုက်ရာ ဒိုရင်းသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို ကွေး၍ မှတ်သားနေလေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးက...

"ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဒိုရင်းက မမြလေးအား ပြုံးပြရင်း သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မကို လက်ညိုးဖြင့် ထောက်ပြလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ လက်ချောင်းများ ကွေး၍ ဆက်ပြ၏။ ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ညိုးနှင့် လက်မကို ကွေးပြ၏။ ထိုအခါ အကင်းပါးလှသော မမြလေးက...
"ဟဲ့...ဒိုရင်း၊ နင် အခု ပြနေတာတွေဟာ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တွေလား" ဟု မေးလိုက်ရာ ဒိုရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။
"ဒီလိုဆိုရင် ငါလဲ နင့်ဆီက အဲဒီသင်္ကေတတွေ သင်ထားဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ လက်ဖြင့် ပြသော အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ သင်္ကေတများကို ဒိုရင်းထံမှ သင်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်လည်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်လိုက်သည် ဖြစ်ရာ မမြလေးနှင့် ဒိုရင်းတို့သည် အကြောင်းရှိလျှင် ထိုသင်္ကေတနှင့် ပြောဆိုနိုင်ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ဒိုရင်းကို စိတ်ချရသောအခါ၌ ၄င်း၏အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို ပြောပြပြီးလျှင် ၄င်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုပါ ပြောပြလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဒိုရင်းကလည်း လိုအပ်ရင် အကူအညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မမြလေးသည် ၄င်းလက်စားချေလိုသောသူများနှင့် ပက်သက်သည့် သတင်းကို ဒိုရင်းသည် စေ့စပ်သေချာသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မမြလေး အလိုရှိသည့် သတင်းများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးလေတော့၏။ စင်သီယာမှာမူ စကော့ဈေးရှိ မြင့်မဟာ စိန်တိုက်၌သာလျှင် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေတော့၏။ ဒိုရင်းမှာမူ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ပဲခူးစသော မြို့သုံးမြို့တွင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် မမြလေးအတွက် အရေးကြီးသော သတင်းများကို ထောက်လှမ်းပေးပို့နေလေ၏။

ဤသို့ ပြုလုပ်နေသည်ကို စင်သီယာရော ဘတ်တလာပါ မရိပ်မိကြပေ။ သစ္စာရှိသော ဂေါ်ရခါး အစောင့်ကြီးမှာမူ သစ္စာရှိခြင်းမှလွဲ၍ စပ်စုခြင်းအလုပ်၌ အလျဉ်းမရှိသည့် အားလျော်စွာ မမြလေး၏ အကြောင်းကို လုံးဝသိရှိခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အကြံသမား မမြလေးအဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကြံစည်ခွင့် ရရှိလေတော့၏။

xxxxxxxxx

လက်စားချေပြီ

တစ်နေ့သ၌ ပဲခူးမြို့ လူကုံထံများ နေသော ရပ်ကွက်ရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာလေ၏။ စာတွင် 'ဒေါ်အဲလစ်ပြုး' ဟု လိပ်စာတပ်ထားသဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးရှင် သူဌေးမကြီး မပြုးသည် စာကို ဖောက်လိုက်လေ၏။
ထို့နောက် အတွင်းမှ လျှော်တစ်မျိုးဖြင့် ရက်ထားသော ပိတ်နီစလေးတစ်စ ထွက်လာသဖြင့် ထိုပိတ်စလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေရောင်တောက်သော လျှော်မျှင်ကလေးများဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော အောက်ပါစာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။

အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်း သေပေတော့

မပြုးသည် အထက်ပါစာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီး...
"ဘယ်သူကများ ဒါလောက် ကတ်သီးကတ်သတ် လက်ဝင်ခံပြီး နောက်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက် ကောင်မတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဧပြီလလဲ နီးလာပြီဆိုတော့ ဧပြီဖူး လုပ်ကြတာနဲ့ တူပါတယ်" ဟု တွေးကာ ထိုပိတ်စလေးကို ၄င်း၏ လင်ယောကျ်ားဖြစ်သူ ရစ်ချတ်အား ပေးလိုက်လေ၏။

ရစ်ချတ်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်...
"နောက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ တကယ်သတ်ဖို့ သတိပေးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ ပုလိပ်ဘက်ကို အကြောင်းကြားထားရင် မကောင်းဘူးလား မမပြုးရယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုးက...
"ယူကလဲ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးတာပဲ၊ ဧပြီလမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရူးလုပ်တဲ့ ဧပြီဖူးကို မေ့နေပြီလား၊ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက် ဟာမတွေ နောက်တာ ဖြစ်မှာပါ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ရစ်ချတ်က...
"နိမိတ်မရှိ နမာမရှိဟာကြီး၊ လွှင့်ပစ်လုက်ပါဗျာ" ဟု ဆိုကာ ထိုပိတ်စအနီကလေးအား မပြုးလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် မပြုးက...
"အမှတ်တရ သိမ်းထားရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန်မီရင် လုလုဆီ ပို့ပေးရမယ်၊ အဲဒီလို ပို့လို့လဲ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ လုလုက

အငြိမ့်သမ၊ ယိမ်းသမကနေ သူဌေးကတော် ဖြစ်သွားတာ၊ ဧပြီဖူးတွေဘာတွေ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် မပြုံးသည် ထိုပိတ်စနီလေးအား ၄င်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်လေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ဖို့ဒ်ကားသစ်လေးတစ်စီးသည် ထောက်ကြန့် ရာဘာခြံအနီးတွင် အရိပ်ခို၍ ရပ်ထားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ပဲခူးဘက်မှလာသော အော်စတင် ကားလေးတစ်စီးသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ထားသော ဖို့ဒ်ကားလေးသည် စက်နှိုးလိုက်ပြီးလျှင် ပဲခူးဘက်မှလာသော အော်စတင်ကားလေးနှင့် ချိန်သားကိုက်၍ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကန့်လန့်မောင်း၍ဝင်ကာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှ မျက်နှာဖြူမများကဲ့သို့ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော မိန်းမတစ်ဦးသည် ဆင်းလာပြီးလျှင် အော်စတင်ကား မောင်းလာသော မိန်းမအား…

“ဂွတ်တမောနင်း အဲလစ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် အော်စတင်ကား မောင်းလာသော အဲလစ် ခေါ် မပြုံးကလည်း…
“မောနင်း” ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမက…
“ဟက်ယူရီစိမိုင်ပရဲဆင့်(ရှင် ကျွန်မ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ကိုတော့ ရရဲ့နော်)” ဟု ဘိုသံပါပါ မေးလိုက်ရာ မပြုံးက…
“ထင်သားပဲ၊ အဲဒီပိတ်စကလေး ရကတည်းက အိုင်နဲ့ကလပ်စ်မိတ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ယူ့နာမည်ကို အိုင် မေ့နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမက…
“အိုင်တွေ ချောင်းတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကောင်မရေ၊ ငါ့နာမည် မြလေးတဲ့၊ ညည်းတို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲမှာ သေသွားပြီလို့ ယူဆထားတဲ့ မြလေးလေ၊ ငါ မသေဘူး၊ ရေကူးတတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါ့ချစ်သူ ရစ်ချတ်ကို အပိုင်စီးချင်တာနဲ့ ငါ့ကို ချောက်တွန်းလိုက်တဲ့ ငရှုပ်မ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း” ဟု ဆိုကာ မြလေးသည် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြလိုက်လေ၏ နဖူးတွင် ရစ်ဝဲကျနေတသာ ဆံပင်များကို ပင့်၍ တင်ပြလိုက်လေ၏။

ကားထဲမှ မပြုံးသည် ထိန့်လန့်ခြင်းထက် အံ့ဩခြင်းက ပိုနေလေ၏။ ထို့နောက်…
“ယူ သရဲခြောက်ပြနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” ဟု မပြုံးက မေးလိုက်ရာ မြလေးက…
“ငါက ဘာဖြစ်လို့ သရဲခြောက်ပြရမှာလဲ၊ ငါက သေမှ မသေဘဲ၊ သေမှာက နင်ဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပြုံးသည် ၄င်း၏ပိုက်ဆံအိပ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော မိန်းမကိုင် ခြောက်လုံးပြူးကို နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။
“သေနတ်နှိုက်နေတာလား ကောင်မရဲ့၊ မြလေးက မပိုင်ရင် မလုပ်ပါဘူး၊ နင့်သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိဘူးဟဲ့၊ လဆန်းသုံးရက်နေ့တိုင်း နင်ဘဏ်တိုက်ကို လာတာရယ်၊ ရစ်ချတ်က လိုက်ပို့တာရယ်၊ နင့်ပိုက်ဆံအိပ်ထဲမှာ သေနတ်ကလေးတစ်လက် ပါတာရယ်၊ ငါသိပြီးပါပြီ၊ ဒီနေ့ ရစ်ချတ် ငါ့ကို လိုက်မပို့နိုင်ဘူး၊ ရစ်ချတ် ဝမ်းတွေ သွားနေတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်အောင်လဲ ငါ စီမံခဲ့တာဟဲ့၊ ဒီမှာ နင့်ကျည်ဆန်တွေ” ဟု ဆိုကာ မြလေးသည် ၄င်း၏အိတ်အတွင်းမှ ကျည်ဆန်များကို ထုတ်၍ မပြုံး၏ ကားအတွင်းသို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေ ရဖို့လဲ နင့်အခန်းကို ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ရှိတဲ့ နင့်အိမ်က မိန်းကလေးနဲ့ ငါ့ဆီက တပည့်မကလေး ပူးပေါင်းပြီး ကြံစည်တာ၊ နင့်သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေ ငါရထားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ နင်က သေနတ်ကို ကျည်ဆန် ရှိမရှိ မစ်ဘဲ အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လာတာကိုး၊ အမှန်က နင့်ကို ငါ ညှဉ်းပြီးမှ သတ်မလို့၊ အခုလို လတ်တလော သေခွင့်ရတာကိုပဲ နင့်အတွက် ဆုလာဘ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ၊ ဟောဒီကကွက်လေးဟာ ငါတို့ ဇာတ်ထဲမှာဆိုရင် ကိန္နရီပန်းခူး သစ်သီးခြွေကကွက်ပေါ့ဟယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်” ဟု ဆိုကာ လက်ကို တအားလွှဲ၍ မပြုံး၏ လည်မျိုသို့ လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်လေတော့၏။

မပြုံး၏ လည်မျိုမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာပြီးလျှင် တခါတည်း အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။ မမြလေးသည် ၄င်း၏ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကွေ့၍ပြန်လည် မောင်းနှင်သွားလေတော့ သတည်း။

လက်စားချေမှုတွေ ဆက်လုပ်ပြီ

မမြလေးသည် ၄င်း၏ရန်သူဖြစ်သော လုလု၏သတင်းကို စုံစမ်းရာ လုလုသည် မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေး၏ကတော် ဖြစ်နေကြောင်း အင်းလျားလမ်းတွင် နေထိုင်ကြောင်း သတင်းအတိအကျ ရလေတော့၏။ ထိုသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာတွင်လည်း ဒိုရင်း၏ အကူအညီကို အများကြီး ယူရလေ၏။
ဒိုရင်းသည် လုလု၏အိမ်မှ လူများ အဝင်အထွက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စနစ်တကျ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။

အလေ့အထများကို မှတ်သားခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ အတိအကျ မှတ်သားပြီးသောအခါ၌ အကြောင်းစုံကို မမြလေးအား သတင်းပေးလေ၏။ မမြလေးသည် အကျအန အကွက်စေ့စေ့ ထပ်မံလေ့လာပြန်လေ၏။ ထိုသို့ လေ့လာစဥ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်းတွင် နေထိုင်သည့် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးသည် မမြလေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လေ၏။

"ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီး...ဘယ်လို ရောက်လာတာတုန်း၊ ပသျှူးလှေတွေနဲ့ လိုက်လာတာလား" ဟု မမြလေးက မေးလေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...
"ပသျှူးလှေတွေနဲ့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး မြလေးရဲ့၊ ညည်းရဲ့မြိုင်မဟာလှေကြီး တို့ကျွန်းနားအရောက်မှာ လေမုန်တိုင်းကျလို့ ကျွန်းမှာ ခဏဝင်ပြီး ခိုတယ်လေ၊ မာလိန်မှူး စလီဗူးတို့ ဘာတို့ တို့ဆီကို ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ အမေဒေါ်သီရိက ညည်းလဲ တခေါက်တလေ မြလေးဆီကို သွားချင်သွားဦးလို့ ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ငါ မြိုင်မဟာ စက်လှေကြီးနဲ့ လိုက်လာတာ၊ သူတို့က ညည်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ရှာရလွယ်တာပေါ့လေ" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

"ဒေါ်စစ်ကောင်း ကျွန်းမှာ ပျင်းနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ နေတော့ပေါ့" ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။
"ညည်နဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ခဏတဖြုတ်ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ အမေဒေါ်သီရိတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ငါ့အဖို့ ဘယ်မှာနေနေ ပျင်းတယ် ပျော်တယ် မရှိပါဘူးကွယ်၊ လူဟာ အုပ်စုထဲမှာ နေပြီး အဖော်မဲ့ချင် မဲ့နေနိုင်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း နေရပေမယ့် အဖော်အပေါင်းနဲ့ နေရသလို ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။
"ကျွန်မကလဲ မြို့မှာလာပြီး သူဌေးမကြီး လုပ်နေရပေမယ့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့ အမေသီရိတို့ကို လွမ်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာက တာဝန်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဇီဝိန်ခြွေရမယ်၊ အဲဒီလို ဇီဝိန်ခြွေပြီးရင်တော့ ကျွန်မလဲ ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့နဲ့အတူ လာပြီးနေမှာပါ၊ အခုတော့ သူဌေးမကြီးလို စော်ဘွားကတော်ဟောင်းကြီးလိုလို ဂိုက်ဖမ်းပြီး နေနေရတယ်၊ နာမည်ကလည်း မမြလေး မဟုတ်ဘူး၊ စောလှနွယ်လို့ ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်စစ်ကောင်းရဲ့" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

"အခု ညည်း ဘယ်သူ့ကို သတ်ပြီးပြီလဲ" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက မေးလေ၏။
"မပြုံးကို သတ်ပြီးပြီ၊ လှလှနဲ့ အရေးပိုင်ကို သတ်ရဦးမယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...
"ဒီမှာ မြလေး၊ ညည်းရဲ့ ရန်သူကို ညည်း လက်စားချေတာနဲ့ ပက်သက်လို့ မှားတယ်လို့လဲ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ မှန်တယ်လို့လဲ မပြောချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါလို့လဲ ငါ မတိုက်တွန်းဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့လို့လဲ ငါဖြင့် မကန့်ကွက်လိုဘူး၊ ညည်းသဘောအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကို ငါပြောချင်တဲ့ စကားတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဘေးဒုက္ခကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူခြင်းရယ်၊ ကံကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံခြင်းရယ်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆုံဆည်းတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားခြင်းရယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေခြင်းရယ်ဆိုတဲ့ အချက်လေးချက်ပဲကွယ်" ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
"ရှင်းပြစမ်းပါဦး ဒေါ်စစ်ကောင်းရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် နားမလည်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ဒီလို မြလေးရဲ့၊ လူဟာ ဒုက္ခရောက်လာရင် ဟိုလူ့ကြောင့် ဒီလူ့ကြောင့်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်၊ ဥပမာကွယ်... လှလှတို့ မပြုံးတို့က ဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်တွန်းကြတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမှာ မြလေး ဒုက္ခရောက်တယ် ပဲထားဦး၊ တကယ် သဘောပေါက်ရမှာက သူတို့ ချောက်တွန်းလို့ မြလေး ဒုက္ခရောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်စရာရှိလို့ကို သူတို့က ချောက်တွန်းခွင့် ရကြတာ၊ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ လူဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ကျိုးတွေ ကြည့်ခဲ့မယ်၊ သူတပါးအပေါ် ညစ်ခဲ့မယ်၊ သူတပါးကို ဒုက္ခပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါတွေဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ လာပြီး စုပေါင်းပြီး မကောင်းကျိုးတွေ ပေးပြီဆိုပါတော့ကွယ်၊ အဲဒီမှာ လူဟာ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ပထမဆုံး နားလည်ထားရမှာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လွှဲမချနဲ့တော့၊ ငါပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေဟာ စုပေါင်း ရောက်ရှိလာပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းပြီး ခံတာဟာ သဘာဝအကျဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်တာဟာ ဘေးဒုက္ခကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူခြင်း ဖြစ်တယ်" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒေါ်စစ်ကောင်းဟာက တော်တော့်ကို သဘာဝကျတယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
"အေး...ဒုတိယ အချက်ကို ပြောရဦးမယ်၊ လူဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာရင် ဖြစ်စေ၊ အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းလာရင်ဖြစ်စေ၊

ငါတော်လို့ ငါတတ်လို့လို့ အောက်မေ့တတ်ကြတယ်၊ အမှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သံသယာတလျှောက်လုံးမှာ ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးခြင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို နားလည်လိုက်ရင် ဘဝင်မြင့်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ အဲဒါဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။
"ပြောပါဦး ဒေါ်စစ်ကောင်း၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။

"ဒီလောကကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ပျက်တာကြီးပဲ၊ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတရားရယ်လို့ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းအကျိုး ဆုံဆည်းဖြစ်ပေါ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားခြင်းပဲ" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။
"ပြောပါဦး ဒေါ်စစ်ကောင်း" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
"အဲဒီတော့ အကျိုးတရားဆိုတာ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ ကိုယ်လုပ်လို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ပဲ၊ လူတွေဟာ ချမ်းသာရင် ကိုယ်ရှာလို့ ချမ်းသာတယ် ထင်တယ်၊ အောင်မြင်ရင်လဲ ကိုယ်တော်လို့ အောင်မြင်တယ်ပဲ ထင်တယ်၊ အခုတော့ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို နားလည်သွားရင် ဘာမှမလုပ်ပဲ၊ ဘာကိုမှ မရှာမီးပဲ၊ လောကကြီးမှာ အလိုက်သင့်လေး နေသွားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက...
"ကျွန်မတော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စစ်ကောင်း ပြောတာ ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ ဒေါ်စစ်ကောင်း ဒီမှာ နေသရွေ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်" ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းအတွက် အစစအရာရာ စီမံပေးလေ၏။
ဒေါ်စစ်ကောင်းက ယောဂီရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ချင်သည်ဆို၍ မမြလေးက ချုပ်ပေးရလေ၏။
"ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက ဥပုသ်ဇရပ်လဲ သွားတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီအရောင်ကြီးတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ လူအထင်ကြီးအောင် ဝတ်တာလား" ဟု မမြလေးက မေးလေ၏။
"အသက်ကြီးလာတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ဒီအရောင်ကို ဝတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါက တခြားအရောင် ဝတ်လို့ရှိရင် တစ်ဘာသာ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မယ့် အရောင်ကို ဝတ်တာ၊ တကယ်က ငါဟာ ယောဂီရောင်ကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ လူတွေနဲ့ တသီးတခြား မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အစစအရာရာမှာ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်" ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးအား မိခင်သဖွယ် ပြုစုလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လှလှကို သတ်ရန်အတွက် အခွင့်အရေး အကျအန ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မမြလေးသည် ရုပ်ဖျက်၍ လှလှ၏ အိမ်သို့ သွားလေ၏။
လှလှ၏ ခြံတံခါးသို့ရောက်သောအခါ...
"ပန်းဝယ်ချင်လို့ပါရှင်" ဟု မမြလေးက ပြောရာ လှလှက တံခါးလာ၍ ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ခူးပြီးသောပန်းများကို ကျောက်ခုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မမြလေးကို ပြလေ၏။ မမြလေးသည် လှလှ၏ စကားအတွင်းမှ ပန်းများကို ရွေးချယ်ရင်း...
"ဒီမှာရှင့်၊ အငြိမ့်မင်းသမီး မမြလေးဆိုတာကို ကြားဖူးသလား" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ လှလှသည် မမြလေး၏ မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် မျက်မှန်များ၊ သွားတုများ၊ ဆံပင်တုများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက်...
"ဟဲ့...လှလှ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ညည်းတို့ ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ မြလေးလေ၊ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်အဖွဲ့က မြလေးပေါ့၊ ညည်းဆီ ငါ ပုဝါအနီကလေး ပို့လိုက်တာ ရတယ် မဟုတ်လား၊ 'အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကျစတမ်း' လေ၊ အခု ညည်းခံဖို့ အလှည့်ရောက်ပြီ" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ လှလှသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေ၏။

"ညည်းနဲ့ ကြံဖော်ကြံဖက် မိပြူးလဲ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေရှာပြီ၊ အခု ညည်းအလှည့်ပဲ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်အောင်၊ ငါ့ ချစ်သူနဲ့ ကွဲအောင် ညည်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီမကောင်းမှုတွေအတွက် ညည်းကို အပြစ်ပေးရမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တောင်းပန်လေ၏။
"ညည်းက ဒီအခြေအနေရောက်လာတော့ အငြိမ့်ကခဲ့တာ မေ့သွားပြီလား၊ ညည်းက မေ့ပေမယ့် ငါက မမေ့သေးဘူး၊ မသေခင် ငါကတာ ကြည့်သွားပါဦး" ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် လှလှအား အကျအန ကပြလေ၏။ ထိုသို့ ကပြရင်း...
"သေပေတော့" ဟု ဆိုကာ လှလှ၏ လည်မျိုအား လက်သုံးချောင်းဖြင့် စွပ်ကနဲ ထိုးဖောက်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ထိုးဖောက်ပြီးနောက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့ သတည်း။

"ဟား…ဟား…ဟား…ဟား…ဟား…ဟား"

xxxxxxxxx

စိန်ဆံထိုးကလေး တစ်ချောင်း

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒိုရင်းသည် မမြလေးအား သတင်းတစ်ခု လာပေးလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ စက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ပြုလုပ်မည့်သတင်း ဖြစ်၏။ ထိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွင် ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့ကို ငှားရမ်းထားသည်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့သည် လူကြီးလူကောင်းများကို ဖျော်ဖြေရမည့်အဖွဲ့ဟုလည်း သိရ၏။
ထိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ မပြုလုပ်မီ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ထိုစက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်များအားလုံး အစည်းအဝေးလုပ်ကြမည့်အကြောင်း၊ ထိုအစည်းအဝေးသို့ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်လည်း တက်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြို့ပိုင်နယ်ပိုင် အရေးပိုင်များ၏ အစည်းအဝေးပြီးသည့်နောက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်သည် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ကြည့်ရှုရာ၌ ပါဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သတင်းရရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် စက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ ကပြမည့် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ရှာဖွေကာ လက်ထောက်မင်းသမီးအဖြစ် ကပြနိုင်ရန် ကြိစည်လေတော့၏။

ထိုသို့ ကြံစည်နေစဉ်အတွင်း၌ပင် မန္တလေးရှိ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ လိပ်စာဖြင့် စာတိုက်မှ ပုဝါအနီကလေးကို ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ရွှေဆံထိုးတစ်ချောင်း ပြုလုပ်လေ၏။ ရွှေဆံထိုးမှာ ဆေးမှင်ထိုးသောစုတ်ကဲ့သို့ အဖျားတွင် ချွန်၍ နှစ်ခွဖြစ်အောင် လုပ်ထား၏။
ပြီးလျှင် ဆံထိုးအား ဂင်းပိတ်မဟုတ်ဘဲ အခေါင်းကုတ်ထား၏။ ဆံထိုးထိပ်တွင် တပ်ထားသော စိန်ပွင့်ကလေးကို လှုပ်ရှား၍ ရအောင် ပြုလုပ်ထား၏။
ထို့နောက် ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိထံမှ ကြားသိခဲ့ရဖူးသော အဆိပ်ဖော်နည်းအတိုင်း အဆိပ်များကို ဖော်စပ်လိုက်လေ၏။ ရွှေဆံထိုးကလေးပြီးသေအခါ၌မူ အိမ်၌ ဇာတ်စင်ပေါ်မှ လှမ်း၍ ပေါက်ရမည့် အကွာအဝေး အနိမ့်အမြင့်အတိုင်း ပြင်ဆင်၍ လကမှန်းတည့်စေရန် ပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့လေ၏။

အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ ဒိုရင်းအား…
"ဒိုရင်း ငါက ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ ကရင်းနဲ့ ငါ့ရန်သူကို ရှာဖို့ဆိုတာ မျက်စိမှားသွားနိုင်တယ်၊ ညည်းက ပွဲခင်းထဲကနေပြီး ငါသတ်ရမယ့် အရေးပိုင် ဝင်းမောင်ကို သေသေချာချာ ရှာရမယ်၊ ပြီးတော့ ငါမြင်သာလောက်တဲ့ နေရာကနေပြီး ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါတို့သင်္ကေတနဲ့ လှမ်းပြီးပြရမယ်၊ လူဆိုတာ ပွဲကြည့်ရင်းနဲ့ ထပြီးသွားရင် သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ တခြားလူက အစားဝင်ထိုင်ပြီး ထိုင်ချင်လဲ ထိုင်လေ့ရှိတယ်၊ လူမှားပြီး မပစ်မိအောင်တော့ ညည်းကပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ နောက်ဆုံး ပစ်ခါနီးမှာ ငါက ရှူးဝါး သေချာရဲ့လားဆိုတဲ့ သင်္ကေတနဲ့ မေးမယ်၊ ညည်းဆီက သေချာပါတယ် ရှူးဝါး ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချက်ပေး သင်္ကေတ ပြန်ကြားမှ ငါက ပစ်ပေါက်လိုက်မယ်" ဟု အကျအန အချိန်းအချက် လုပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ အချိန်းအချက် အကျအန လုပ်ပြီးနောက် အငြိမ့်ဆရာအိမ်သို့ သွားကာ သီချင်းတိုက်ရ၏။ အကတိုက်ရ၏။ အကယ်၍ ပျက်ကွက်လျှင်လည်း ခွင့်တောင်းရ၏။ ဆင်းရဲသား အငြိမ့်သမလေးနဲ့ တူအောင်လည်း သေတ္တာဟောင်းလေးတစ်လုံး ဝယ်ယူ၍ အဝတ်အစားများ ထည့်ရ၏။ မျက်နှာချေကိုပင် ဈေးပေါပေါနှင့် ရနိုင်သော စွန်လည်ပျံတံဆိပ် မျက်နှာချေကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ရ၏။ ဤသို့လျှင် သဘာဝကျကျ သေသေသပ်သပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရင်း ပွဲကရမည့်ညသို့ရောက်သေအခါ၌ ဆံထိုးပစ် လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နာရီခန့် ထပ်မံလေ့ကျင့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ အငြိမ့်ဆရာအိမ်သို့ သွားကာ အခြားသော အငြိမ့်သူ အငြိမ့်သားများနှင့်အတူ အငြိမ့်စင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

မမြလေး ထွက်၍ကရသောအလှည့်၌ ကပြရင်း ဒိုရင်းကို ရှာဖွေလေ၏။ ဒိုရင်းသည် ပွဲခင်း၏ ရှေ့ဆုံးထောင့်မှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရင်း မမြလေးအား အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မမြလေး သတ်ရမည့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်ဆိုသူမှာ ရှေ့ဆုံးတန်း ခုံနံပါတ်(၁၃) ၌ ထိုင်နေသူဖြစ်ကြောင်း ဒိုရင်းက အချက်ပြလိုက်လေ၏။
မမြလေးသည် အငြိမ့်စင်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ်ကရင်း အရေးပိုင်မင်း၏ လည်ပင်းကို မိမိဆံထိုး တန်းတန်းမတ်မတ်

စုးဝင်သွားစေမည့် သတ်ကွင်းသတ်ကွက်ကို ရှာဖွေရလေ၏။ ထို့နောက် ပစ်ရမည့် အနေအထားကိုလည်း ကြံစည်ရလေ၏။

ထိုသို့ကြံစည်ရင်း ကနေရလေ၏။ အလုံးစုံ ချိန်သားကိုက်သောအခါ၌ ဒိုရင်းအား 'သေချာရဲ့လား' ဟူသော သင်္ကေတဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။ ဒိုရင်းကလည်း 'သေချာကြောင်း' သင်္ကေတဖြင့် ပြန်အချက်ပြလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးသည် ဆံထုံးကို လက်ဖြင့် ပင့်ကာ ကွေ့ပတ်ကရင်း ဆံထုံးတွင် စိုက်ထားသော အဆိပ်ထည့်ထားသည့် စိန်ဆံထိုးကို ဖြုတ်ကာ လက်ကို ဆိုင်းချက်နှင့်အညီ ဆန့်လိုက်ရာ ဆံထိုးသည် ပစ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။
ဦးဝင်းမောင်သည် အော်မှုပင် မအော်နိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေတော့၏။ ထိုသို့ငြိမ်ကျသွားသည်ကို သိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မမြလေးသည် လူရွှင်တောများ၏ ပြက်လုံးနှင့်အတူ ရောနှော၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။
"ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား..."

xxxxxxxxx

ဦးကိုကိုကြီး၏ တောက်ခေါက်သံ

ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေး၏ ဖြောင့်ချက်ကို ငါးရက်တိုင်တိုင် ဆက်လက်ယူခဲ့ကြရလေ၏။
ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့ကျမှပင် ဖြောင့်ချက် အပြည့်အစုံ ပြီးလေတော့၏။
"အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲရှင်" ဟု မမြလေးက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...
"မမြလေး အဖြစ်အပျက်ဟာ ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်လိုပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေကို နားထောင်ရတာ ရင်ထဲမှာ ဟာကနဲ ဟိုက်ကနဲ ဖြစ်နေတာပဲ" ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအချိန်မှာပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

"ဒီမှာ မမြလေး၊ ရစ်ချက်(ခေါ်)ဦးမြင့် ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီရုံးကို ရောက်နေပြီ၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...
"ကျွန်မ သူနဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ရုံးမှာ အမှုအစစ်ခံပြီးရင်လဲ ကျွန်မ ကြိုးစင်တက်ရမှာပဲ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ရတော့မှာတုန်း" ဟု ပြောလေ၏။
ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လည်း ဆက်လက် မပြောတော့ဘဲ မမြလေးအား ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်လေတော့၏။
ထိုသို့ စီစဉ်ရာတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီမှာ မမြလေး၊ ခင်ဗျားကို စီအိုင်ဒီမှာ ထားဖို့က ရေရှည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ထောင်ချုပ်ကြီးကို ပို့ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမှုမပြီးမချင်း မိန်းမဆောင်မှာ သီးသီးသန့်သန့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် သွားတွေ့ပြီး စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ထောင်ကြီးချုပ် ပို့ရမယ်၊ ဒိုရင်းကိုလဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကြံရာပါအဖြစ် အမှုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားလိုက်ပြီ၊ ထောင်ကျရင်လဲ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ ထားပေးပါ့မယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ အိုင်ပီရယ် ခင်ဗျားကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ပါ့မယ်၊ အဲဒီမှာ လိုတာရှိရင်လဲ မှာနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအိမ်ကို တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပါပြီ၊ စင်သီယာတစ်ယောက်တည်း ရွှေဆိုင်ဖွင့်နေရတာဆိုတော့ အရောင်းအဝယ် မှားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကို ပိတ်ထားလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဆိုင်က ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလဲ စင်သီယာနဲ့အတူ စာရင်းလုပ်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ပါပြီ၊ ထမင်းချက် ဒရဝမ်တို့ကိုလဲ ပုံမှန်အတိုင်း အလုပ်ဆင်းဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့ပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဒရဝမ် ဘဂဝမ်ကိုလဲ အိမ်ကို မပြန်ဘဲ နေဖို့ မှာထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီး စိတ်အေးချမ်းသာ နေနိုင်ဖို့ရယ်၊ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင် ကျွန်တော် ပို့ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒေါ်စစ်ကောင်း သုံးစွဲဖို့ ဘဏ်မှာ ခင်ဗျားအပ်ထားတဲ့ ငွေတွေထဲက ငွေထုပ်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ချက်စာအုပ်ကို ယူခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ထုပ်ပေးလိုတဲ့ ငွေအမောင့်ကို ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒီငွေကို ထုတ်ပြီး ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့ စင်သီယာတို့လက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးပါ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ကျွန်မရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေကို ကိုနှင်းမောင်က အကုန်လုံး ဆောင်ရွက်ပြီးပြီပဲ၊ ရစ်ချက် စီအိုင်ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာလဲ ကိုနှင်းမောင် သွားခေါ်လိုက်တယ်ထင်တယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။
"မှန်ပါတယ် မမြလေး၊ ကျုပ်သွားခေါ်လိုက်တာပါ၊ ခင်ဗျား တွေ့ချင်မယ်လို့ ကျုပ်က ထင်မိတာကိုး" ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။
"ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ချင်ပါဘူးရှင်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတွေ့ချင်မယ့် လူနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် စိတ်ကူးပြီး ခေါ်ထားသေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...
"ဘယ်သူတွေများလဲပါလဲရှင်" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး...
"ဝင်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်သည် ကသောကမျော ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကို မြင်လျှင် မမြလေးက...

"ဒေါ်မြစိန်ကြီးပါလား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
"ဟုတ်ပါတယ် မမြလေးရယ်၊ နင်သေပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ" ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။
"မသေပါဘူး ဒေါ်မြစိန်ရယ်" ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြစိန်က...
"နင် ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ရှမ်းမကြီး ဒေါ်စောလှနွယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ နင်ပဲ မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဒီမှာ မမြလေး၊ ဒီဦးလေးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူလဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် ခေါင်းဖြူဖွေးနေသော အဘိုးကြီးအားကြည့်၍...
"ဩော်...ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ပါလား" ဟု ပြောဆိုကာ မျက်ရည်များ တွေတွေစီးကျလာလေတော့၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ဆရာကြီး၏ မာရေးသာရေးများကို မေး၏။ ဆရာကြီးကလည်း ပင်စင်ယူပြီးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ၌ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားထံ၌ တရားအားထုတ်နေကြောင်း ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မမြလေးသည် ဒေါ်မြစိန်အတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်တွင် ငွေငါးသောင်း ရေး၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ကိုလည်း ငွေငါးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို ရေး၍ ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မမြလေး ကန်တော့သော ချက်လက်မှတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင်...
"မမြလေး၊ နင် ငါ့တပည့် ပီသတယ်၊ အခုထိ လက်ရေးလှတုန်းပဲ၊ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ် တပည့်ဆိုရင် ကြိုးစင်တက်ခါနီးတောင် လက်ရေးလှတယ်ဟော့လို့ ပြောစရာ တွင်ရစ်ပြီ" ဟု ပြောဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် မမြလေးအား ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ တွေတွေစီးကျလာလေတော့၏။
ထို့နောက်တွင်ကား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေးအား ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ မမြလေး၏ အမှုအား စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးလှဖေဆိုသူ၏ ရုံးသို့ ပို့လေ၏။ ထိုအခါ၌ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ရော၊ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ပါ ရုံးတော်သို့ လာရောက်ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ၎င်းတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ပေးလေ၏။ မမြလေးအား ရုံးထုတ်လာသောအခါ၌ ဦးဘိုးချစ်က...
"ဟဲ့...မမြလေး၊ နင့်အမှုကို စစ်မယ့် တရားသူကြီးလှဖေဆိုတာ နင်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်လေ" ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် ငယ်စဉ်အခါက ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသို့ မောင်မြိုင်(ခေါ်) ရစ်ချတ်အား ၎င်း၏ဖခင်က လာရောက်၍ ကျောင်းအပ်နံ့သောနေ့ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရသွားလေတော့၏။
ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က မောင်မြိုင်၏ ဖခင်အား ၎င်း၏တပည့် လှဖေ လက်ရေးလှကြောင်း အသားယူ၍ ပြောဆိုခဲ့ပုံများကိုပင် ပြန်လည်၍ မှတ်မိသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှာပင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...
"စက်ရှင်တရားသူကြီး လှဖေဆိုတာလဲ ငါ့ကျောင်းသားပဲ၊ ဒီကောင်လဲ လက်ရေးလှတယ်၊ ခုထိ လှတုန်းပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါရိုက်ထားတဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ စုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးက...
"ဆရာကြီးရဲ့ ကျောင်းကို ကျွန်တော် မတက်မိတာတော့ နာတာပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ လက်ရေးလှမှာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မမြလေးအတွက် ငှားရမ်းထားသော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးအုံးသန်းအား မမြလေး လွတ်နိုင်မည့် လွတ်ပေါက်များကို သွားရောက်၍ သင်ပြပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးအုန်းသန်းသည် မမြလေး၏ အမှု၌ ကောင်းစွာ တင်ပြ ထုချေနိုင်ခဲ့လေ၏။ အဓိက မဏ္ဍိုင်ထား ထုချေသော အချက်မှာ အရေးပိုင်မင်းဦးဝင်းမောင်ကို သတ်မှု၊ မြူနီစပါယ်လူကြီးကတော် ဒေါ်လှလှအား သတ်မှု၊ မြိုင်ဆီစက်ပိုင်ရှင် မပြူးတို့အား သတ်မှုတို့မှာ မမြလေး သတ်သည်ဟု မျက်မြင်သက်သေ မရှိကြောင်း၊ ပုလိပ်၏

ထင်ကြေးများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မမြလေး စီအိုင်ဒီ၌ ထွက်ဆိုခဲ့သော ဝန်ခံချက် ဆိုသည်မှာလည်း အတည်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပုလိပ်တို့သည် တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားသူများအား ရိုးရိုးသားသား ဖြောင့်ချက်ယူခြင်းထက် ညှဥ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ယူခြင်းလည်း ရှိတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချို့သည် ညှဥ်းပန်းနှိပ်စက်သော ဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် မသတ်ပါဘဲလျက် သတ်သည်ဟု ဖြောင့်ချက်ပေးလေ့ရှိကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင် မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်သည်ကိုလည်း ထည့်သွင်း စဥ်းစား၍ ကြီးလေးသော အပြစ်ကို မပေးသင့်ကြောင်း စသည်တို့ကို ဥပဒေ အချက်အလက် အကိုးအကား ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ခုခံဖပြာဆိုလေတော့၏။
ထို့ကြောင့် စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးလုဖေသည် ထိုအမှုကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီးနောက် မမြလေးအား လူသတ်သည်မှာ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း အခြားသော အချက်အလက်များ ခိုင်လုံနေခြင်း၊ မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းစသော အချက်အလက်များကို ထောက်ထား၍ ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေတော့၏။
အမိန့်ချပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မမြလေးအား ထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ပို့ရာတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဦးကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထောင်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

"လမ်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မမြလေးအား...
"ကဲ...မမြလေး၊ ခင်ဗျား မသေတော့ဘူး၊ ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်းဆိုတာကလဲ တသက်လုံး နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လျှော့ရက်တွေဘာတွေ ရမှာပါ၊ အဲဒီတော့ လွတ်လမ်းရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြန်ပြီး လွတ်လာမှာပဲ၊ အခုလို မသေတော့ဘူးဆိုတော့ ရစ်ချတ်ကို တွေ့ချင်သေးလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးက...
"ကျွန်မ အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူး ကိုနှင်းမောင်ရယ်၊ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ပဲထားဦး၊ ရစ်ချတ်လို ပျော့ညံ့တဲ့ ယောကျ်ားမျိုးကို ကျွန်မ လင်ယောကျ်ား မတော်နိုင်ဘူးရှင့်၊ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ထားဦး၊ ကိုနှင်းမောင်တို့လို ယောကျ်ား ပီသတဲ့လူမျိုးကို မရရင် ကျွန်မ ဒီတသက် အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူးရှင်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးရော ကျွန်ုပ်ပါ မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...
"ဟုတ်ပါတယ် မမြလေး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီတသက်တော့ အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူး၊ တကယ်လို့များ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုရင်တော့ မမြလေးလို မိန်းမမျိုးကို ရှေ့ဆုံးကထားပြီး စဥ်းစားပါ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးအား ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတလျှောက်လုံး တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ မမြလေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာကြလေ၏။

ဦးကိုကိုကြီးကမူ တောက်ခေါက်၍...
"ဟောဒီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကြီးက အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုလို့၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ မမြလေးနဲ့ဟာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီဆုံးပဲ၊ ဒီနှစ်ယောက် အတွဲမဖြစ်သွားတာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ နာတယ်ဗျာ၊ တောက်..." ဟု တောက်ခေါက်လိုက်သကဲ့သို့ ဦးကိုကိုကြီး၏ တသက်တာတွင် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းအရာကို ပြောဆိုမိသောအခါတိုင်း၌ 'ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နှင့် မြိုင်မဟာမမြလေး' တို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီကြီး ညီပါလျက် အကြင်လင်မယား မဖြစ်ကြခြင်းကို မကျေမချမ်းကြီး ဖြစ်ကာ တသက်ပက်လုံး 'တောက်' ခေါက်၍ နေလေတော့သတည်း။
"တောက်"

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ
မင်းသိခ်

xxxxxxxxx

ပြီးပါပြီ